

Ş. KADİR USTA

(GAYYAZ KOYUTÜRK)

ZEYTİN TEPE

Uzağı Bilen Çocuklar

Gelecek Uzun Sürer Bilirler

Parastina Gel
HPG- BİM YAYINLARI
KASIM 2008

ZEYTİN TEPE
Uzağı Bilen Çocuklar
Gelecek Uzun Sürer Bilirler

Ş. KADİR USTA
(GAYYAZ KOYUTÜRK)

HPG-BİM yayınları
2008 Kasım

Baskı: Roj Matbaası

tulmanın, kendi özüyle, kadının öz gerçekliği ile buluşmanın yollarını bul. Yoksa sen de çok incineceksin, belki de içine gireceğin dipsiz kuyudan bir daha çıkamayacaksın. Belki sen de bilirsin güzelim, bizim oralarda ergenlik çağına gelen bir genç kızın hemen evden ne zaman çıkarılacağı hesaplanır, fazlalık gibi görülür. Bazen de genç kızlar evlenir evlenmez özgürlüğüne kavuştuklarını zannederler ama asıl işkencenin ondan sonra başladığını iyi bil-melisin. O hikâyeyi duymuş musun bilmiyorum ama yine de sana anlatayım. Kezban'ı düşün, bir ilişkiye bile giremeyecek durumdayken evlendirildi, geri-sini sen düşün, nasıl teşhir olduğunu toplum içinde nasıl başını kaldıramaz duruma düştüğünü. Erkek rahat, elinin kolunu sallıyor, genç kız şeytan icadı, yani onun hayatı kaydı anlayacağını.

Bütün bunları iyi çözmelisin küçüğüm, yoksa hayatın büyük acılarla dolu bir hikâyenin adı olur. Şimdilik hoşçakal küçüğüm, yine yazacağım sana.

17 ARALIK 2007

beynimin en küçük hücrelerinden silmeye başladım. Çünkü bana, insana ait olmaması gereken birçok lanet şeyi toplumun yaşamına sokan oydu. Ama tanrıça anamızın sistemi böyle değildi, şefkat, rahmet, adalet ve sevgiyi eşitliği içinde barındırıyordu. Beş bin yıldır ondan yoksunuz, özlemle arıyorum ve bazen kendimi zaman tüneline atıp, geçmişe o güzel ve mutlu zaman zarfına yolculuğa çıkmak istiyorum. Biliyorum güzelim Eda Berk; belki bu gerçeklerin hiçbirinden haberin olmadan büyüdün. Haksızlık yapmak isteyemem sana ancak bütün bu gerçeklerden bihaber hayata atılmanı istemiyorum. İnan bana küçüğüm sen daha anne kucağında sayılırdın, o zaman annenin dağlara çıkmak istemesinin ne kadar haklı ve yerinde olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum. Bir kadının tüm yaşamını bir erkeğe mahkûm bırakmasını, bu durumun onun yüreğinde ne kadar derin yaralar açtığını şimdiki zihniyetimle daha berrak görebiliyorum. Aynı şeyi en azından senin yaşamını istemiyorum, bunu düşünmek bile istemem. Annenin çektiği acıyı senin de çekmeni istemiyorum, asla hayatını bir erkeğe mahkûm etmemelisin.

Ah bir seni görebilseydim küçüğüm, neler neler anlatacaktım sana, önce tanrı babaların iki yüzlülüklerini anlatacaktım. Sana ve senin hemcinslerine neler yaptığını, senin tanrıça ana'na Marduk'un yaptıklarını, zalim ve ibne tanrı Zeus'un yalandan düzmecelerini, belki kendini tanıdıkça benden de tiksindir gibi olacaksın. Ama inan küçüğüm, içimdeki tanrı figürünü yıktım ve artık tanrıça ana'mın adil sistemine, gerçek özüm, özgürlüğüme koşmak istiyorum, beni anlamaya çalışıyorsun umarım. Sana anlatacağım çok şey vardı çok, okyanus derinliği kadar çok...

Kurnaz tanrı Enki'yi de sana anlatacaktım ve İnanna'dan ilk uygarlık değerlerini nasıl çaldığını da...

İnanna'nın aşkını da anlatacaktım.

Spartaküs'ü de anlatacaktım sana ve tanrıça anasının adaletine geri dönüş için büyük bir özlemle Roma'ya başkaldırışını da...

Ah küçüğüm bütün bu gerçeklerden haberdar olmadan büyümeni düşündükçe kahroluyorum. Çünkü gerçek kimliğinle tanışmadan hayatın acımasız serüveni içinde kaybolmanı istemiyorum. Beş bin yıldır seni ve hem cinslerini acımasızca sömüren bir sistemin, erkeğinin kölesi olmanızı kabullenemiyorum, kabullenmiyorum.

Annene iyi bak küçüğüm, hem de iyi bak. Yüz hatların iyi incele ve sıradan bir sistem erkeğine ev hanımlığı yapmasının onda yarattığı derin izleri ve buruk hüzneleri iyi gör. İçindeki sessiz öfkeyi sen de oku ve öylece nerele-re ait olduğunu, bir kadın kimliğine sahip olmanın, erkeğin gölgesinden kur-

SEVGİLİ EDA BERK!

Seninle tanıştığımda henüz üç dört yaşındaydın ve ben firariydim. Adımı bile senden saklamıştım, oysa elini tutup ne kadar gezdirmek isterdim seni, seninle kırlara açılmayı, beraber çiçek toplamayı sonra da anneme hediye etmeyi ne kadar istiyordum o zaman bir bilsen. Sadece bu kadar mı? Hayır, hayır gittiğim her yere, luna parklara, Akdeniz sahiline, diyalektik materyalizmi okumaya başladığım zeytin tepeye, ara sıra havasını solumak için arkadaşlarımla beraber gittiğim sarı tepeye... Elini tutup yürüyüşlere çıkmayı, sonra Süleyman dedenin dükkânına uğrayıp gönlünden geçen her şeyi senin için almayı ne kadar istiyordum. Ama hiçbirisi olmadı, neden olmuyor diye açıklama da yapamıyordum, çünkü henüz dayının ne işte uğraştığını anlayacak durumda değildin.

Fotoğrafına baktım o gün, gencecik bir fidan gibi duruyordun, kim bilir belki çapkın mahalle erkekleri senin peşinde dolaşıyordur ve sen cilveli bakışlarıyla yüreklerini yakıyorsundur. Nasıl büyütüldün çok merak ediyorum doğrusu. On yıldır nasıl büyüdüğünü görmeden yaşıyorum, benim meskenim dağlar olmuş, senin ise ev ile okul arasında bir hayat sürdüğünü tahmin ediyorum. Sana bir şiir yazmıştım iki gözüm ve sanırım sana karşı taşıdığım sorumluluğu yeterince izah ediyordu, okumana ve beğenmene çok sevindim.

Annen de gerilla olmak istiyordu, ancak seni büyütmesi gerekiyordu, anne sevgisinden, şefkatinden yoksun büyümeni istemedim. Annen hem kardeşimdi, hem dostum. Evde hiç kimseyle paylaşmadığı sorunları benimle paylaşırdı. Biliyor musun onu neden dağlara çekmedim diye çok vicdan azabı çekiyorum. Evlenmeye karar verirken benden izin alır bir vaziyette “sen de uygun görüyor musun, diye benden onay istedi ve ben evet” cevabını verdim. Şimdi ve her zaman o an’a lanet yağıdırıyorum. Annenin de yeri özgürlük için mücadele edenlerin yanbaşı, dağlar olmalıydı. Ona yakıştırdı. Şimdi senin gibi güzel bir insanı büyütüyor ve son adımı bilmeden ama bana duyduğün özlemle büyüdün, büyüyorsun, ne garip bir duygu değil mi, aynı şeyi ben de yaşıyorum. Büyüdüğünü ve en önemlisi de senin nasıl büyüdüğünü bilmeden seni özleyorum.

Çocukluğunu zaman zaman seninle paylaşmamak ne kadar ağrıma gidiyor, anlatamam. Sen büyürken, bende yaşanan değişimleri bilmeni isterdim, çünkü bir bilsen sen de şaşıracaksın. Tanrıca ana’yı tanıdım ve onun şefkatini. O şefkate sarılıyorum artık, tanrı babanın bendeki derin izlerini

Zaman eskir, yaşlanır ama bir yerde güzel arkadaşlıklar boy vermişse hep çocuk saflığında anısı yaşar gider. Murathan Mungan'ın dediği gibi “çocukluk taşınabilir bir şeydir” eğer bu bir gerçekse sorun kalmamış demektir. Gittiğimiz her yere onun sadeliğini umut heybemize doldurarak omuzlayacağız.

Yıkıcı değilim sadece mücadelemi yürütmek istiyorum. Zaten hayatın kendisi gidebildiği yere kadardır. Geriye; iyi güzel veyahut kırık dökük anılar, artık neler bırakmışsak.

Bu coğrafyadan ayrılmanın sadece vakti değil, geç kaldım bile. Görüşmek nasip olur mu bilemem, hoşça kal demeyi -gerçi ayrılığa dem vuran şairleri de hiç sevmem - ama yine de uzun bir süre görüşemeyeceğimizden hüznü de olsa görüşüp yola çıkmayı isterdim.

Görmek istediklerimin çoğunu göremedim, onun için bol bol mektuplar yazdım. Huyum kurusun “arkadaşımı, asla ihmal etmem”

Yazdığım gibi arkadaşım, buranın güzelliklerini unutmadan rezilliklerini de çöpe atarak yol alıyorum. Bıraktığım kendi haline aldanişları ve düş satmıyorum onlara.

Kendine iyi bak.

Sana da bir merhaba, hoşça kal demeye aldırmadan.

Sevgi ve saygılarımla.

Kadir usta.

Not: Özgür ve Rojda arkadaşlara selamlarımı iletirsen sevinirim.

ÖNSÖZ

Kadir arkadaşı saygıyla anıyorum. Coşkuyla, Kuzey'e yürüyüş içinde oldu. En son gidiş öncesi kendileri ile görüşme imkânımız oldu. Toplantılar yaptık. Özellikle de 2007 yılında Kuzey alanlarına hareket adına neler taşımaları gerektiği üzerinde durduk.

Son ayrılış törenlerini de Roza arkadaşlarıyla birlikte yaptık. Bir Garzan grubu bir de Erzurum grubu olarak iki grubun birden gidiş törenini yaptık. Birlikte bir resim çektirelim dedi. Kendisi ile en son yalnız resim de çektirdik. Grup olarak da çekimlere katıldı. Hem ayrılış töreninde hem ondan önceki toplantılarda Kuzey'e yürürken heyecanının çok yüksek olduğu fark ediliyordu. Belli ki oldukça bilinç ve duygu yüklüydü. Neden Erzurum'u tercih ettiğini sormuştum. Kendisi Kuzey'i önerdiğini, daha çok da önceden geldiği Amanos sahasını önerdiğini fakat Erzurum'da ihtiyaç belirttiklerini ve uygun gördüklerini, kendisinin de itiraz etmediğini söyledi.

Yeter ki bir savaş sahası olsun, neresi olursa olsun 2007 pratiğine herhangi bir Kuzey sahasında aktif katılmak istediğini belirtti. Bu temelde başarılar diledik, uğurladık Erzurum grubu olarak. Aslında Erzurum sahasına kadar da ulaştılar. Fakat daha önce Şevger arkadaşların grubunun da çatışmaya girdikleri sahada takip edildikleri anlaşılıyor. O alanlarda belli bir ajan faaliyeti de var, o ortaya çıkıyor. Bu temelde grubun zaten çatışmayla alana gidişi söz konusu. O çatışma içerisinde bazı arkadaşlar yaralanırken Kadir arkadaş da şehit düşüyor. Haberini alınca çok üzüldük. Bütün arkadaşlar üzüldüler, ben onu hissettim. Kadir arkadaş tanıyan ve o şekilde şehit düştüğünü duyan tüm arkadaşlar üzüldüler. Gerçi alana kadar ulaşmıştı, mücadeleye katılmıştı, gerekli olan da buydu ama şunu herkes de olsun istiyordu; Kadir arkadaş daha uzun bir süre savaşabilmeliydi, aktif mücadeleye katılabilmeliydi.

Kendisinin istemi de oydu, Kadir arkadaş başarılı da olabilirdi. Çünkü gerçekten de düşünüyordu, anlamaya çalışıyordu. Hem ideolojik örgütsel sorunları hem de stratejik, taktik hususlarını, tarz konularını daha gerçekçi anlamaya çalışan, Önder APO'nun bu konularda düşüncelerini, öngörülerini daha iyi özümsemeye çaba harcayan ve bu temelde pratik yapmak isteyen bir kişilikti. Bu bakımdan da başarılı olacağına, gittiği her yerde mücadeleye önemli katkılar sunacağına dair genel arkadaş yapısının bir inancı vardı. Onun

için de katkı sunabileceğini düşünüyorlardı. Daha fazla pratiğe katılmalıydı derken kastımız budur. Hem kendisinin hakkıydı hem de genel mücadeleye katkısı olurdu. Bunu bütün çalışma sahalarında, bulunduğu her yerde arkadaşlara göstermişti. İster Anakarargah'ta mahkemede çalıştığı süreçte olsun, isterse Zagros'ta hem pratik alanlarda hem de faaliyetlerinde çalıştığı zamanlarda olsun tümüyle birlikte çalıştığı arkadaş yapısına bu gerçeği göstermişti, tanıtmıştı. Kendisinin olduğu her yerde mücadele aktif, etkili katılabileceğine dair bir kanaat sunmuştu. Her yerde coşkuluydu, canlıydı. Herhangi bir sorun ve zorluk karşısında yılgınlığı yoktu. Çünkü nedenlerini biliyordu, bilinçle katılmıştı. Anlayarak, isteyerek dolayısıyla inanarak katılmıştı. Bu davanın inançlı bir militanıydı. Önder APO'nun çizgisinin başta Kürt halkı olmak üzere Türkiye ve Ortadoğu'daki tüm halklara özgürlük getireceğine, demokrasi getireceğine sonuna kadar inanıyordu. Bütün Ortadoğu halklarının Kürt halkının özgürleşmesi ve demokrasisini geliştirmesi temelinde gerçek özgürlüğe ve demokrasiye ulaşacağını, kardeşçe, birlik içinde yaşayan bir bölge toplumunun oluşacağını düşünüyordu. Bu konudaki APOCU çizgiye sonuna kadar inanmıştı, bağlıydı. Bu temelde de Türkiye'deki farklı milliyetlerden insanların Kürt Özgürlük Mücadelesine katılımını sürdüren, onu devam ettiren bir militan olmuştu. Haki'lerin Kemal'lerin izleyicisiydi.

Türkiye'nin her tarafından Kürt Özgürlük Mücadelesine katılan gençlerden bir tanesiydi. Arap kökenli olarak mücadele saflarında bu temelde yer almıştı. Zaten sadece Türkiye'den değil, Suriye'den, Irak'tan Arap kökenli Kürt Özgürlük Mücadelesine katılan onlarca militan var. Hepsisi de kahramanca mücadele ettiler, savaştılar, şehit düştüler. Arap halkının özgürlüğünü de, Ortadoğu halklarını özgürlüğünü ve demokratik birliğini de Kürt halkının özgürleşmesinde gördüler. Bu temelde de Kürt Özgürlük Mücadelesini tüm Ortadoğu halklarının özgürlük ve demokrasi mücadelesi olarak kabul ettiler, ele aldılar, kendi özgürlükleri olarak gördüler. Bu temelde isteyerek katıldılar. Halkların dayanışmasının ve kardeşliğinin böyle ortak bir mücadele içerisinde gerçekleşeceğine inandılar ve bu kardeşliğin özgürlük ve demokrasi çizgisinde sarsılmaz bir biçimde oluşması için kendi yaşamlarını feda ettiler. Tam bir cesaret ve fedakârlıkla fedai çizgisinde katılım gösterdiler. Dolayısıyla da mücadeleye kattıkları değerler büyüktür. Halkların özgürlüğü, demokrasisi ve kardeşliği çizgisine büyük katkılar sunmuşlardır.

Bu temelde mücadeleye önemli değerler katan bir arkadaşımızdır, militandır Kadir arkadaş. Gerçekten de Kürt Arap halklarının özgürlük ve demokrasi temelinde birliğinin sarsılmaz, ertelenemez, farklı değerlendirilemez sembollerinden birisidir. Güncel olarak bu birliğin gerçekleşmesini isteyen bir çizginin, ruhun sahibidir. Çünkü gecikme sömürgecilere, emperyalist-

ve belki de hiç öğrenemeyeceğin tek şey bu olsa gerek. İşte sende, diyalektliğini çözemediğim tek nokta budur. Sana güzel bir alıntıdan sesleneyim "bir gün aşk ve arkadaşlık yola düşer, aşk arkadaşlığa sorar, benim olduğum yerde sana mekân yok çek git buralardan, arkadaşlık aşka cevap verir, senin geride bıraktığın gözyaşlarını silmek için varım" hepsi bu be arkadaş, bazen aynadaki yüzün olmayı başaramazsam adını sen koy o zaman geride bıraktıklarımızın.

Ben arkadaşımı hiç ihmal etmedim, yüzümü her Çarçela'ya dönüp baktığımda Ali'nin gülüşleri yansıyor bana, onun bende bıraktığı derin izleri tarif etmekte zorlanıyorum.

Sen yüzünü dönüp bakıyor musun?

Ah Cudi ah! Sana anlatmak istediğim o kadar çok şey var ki kalemimin mürekkebi biter. Senin bindiğin dalı kesmemi istiyorsun herhalde, sonra da tabi kış üstü düşüşünü seyretmemi. Oysa ben bindiğin dala bir destek ağacı olduğumu sanıyordum.

Sana birkaç nasihat arkadaşım!

Meral arkadaş

Aradan bir yıl geçti. Geç de olsa yazma sözümü yerine getirmenin sevincini yaşayarak yazmaya çalışıyorum. Atmosfer çok sıcak ve iki metre yakınımda su. Berbat ve kirli "sabır acıdır meyvesi tatlıdır" derler ama pes doğrusu. Hayatımda ilk kez bir amacı gerçekleştirmek uğruna bu kadar sabrediyorum. Ne eski yoldaşları yakınımda ne de aradığım huzuru görüyorum. Uzun bir yolculuk için halen bekleyişteyim anlayacağın. Bunu yaşamış birisi olarak ne halde olabileceğimi tahmin ediyorsundur.

Neden geç yazdım diye merak ediyorsan vereceğim tek cevap; kaygı. Bilirsin kadına mektup yazmak kolay kolay hoşgörüyü karşılanan bir durum değil. Böyle şeyleri pek takmasam da bir Ortadoğulu olduğumu unutarak hareket edemiyorum. Umarım bu geleneksel kaygıma anlam verirsin.

Göçmen yürekli olduğum için bu limandan ayrılma kararını kendim aldım.

Yol yolcu beklemes arkadaşım. Uzanır boylu boyunca. Geç kalan yolcunun kendisi, özetle, yola ben çıkıyorum fazla zaman kaybetmeden.

T.K'YA YANİ CUDİ HAKKARIYE!

Değerli arkadaşım! Üzülerek belirtmeliyim ki; sana kendimi ifade etmede ya yetersiz kaldım ya da bazı gerçekleri sana anlatamadım. Her şeyden önce şunu belirtmeliyim; bir insan herhangi bir konuda bir tercih yapmakla yüz yüze kaldı mı, kendisiyle baş başa kalmıştır demektir. Onun vicdani sesi onun nereye varacağını belirler. Ben senin hayatında belli bir zaman aralığının bir virgülü veyahut soru işaretiyim. İstesem bile senin hayatının akışını durduramam, etkileyen bir konumda olabilirim fakat tümünden senin hayatına yön veremem, seni durduramam. 2003 kışında sana söylemişim “ boynuz kulağı geçiyor artık” o yıl senin hayat hakkında tek başına karar alabileceğin kanaatine vardım ve sana o sözü söylediğim günden bu yana senin koltuk altı değneklerin olmaktan çıktım.

Sana doğanın diyalektiğini anlatmak çok kolaydı benim için ama devrimci hayatın gizemini sana anlatabilmek çok zor be arkadaşım.

Bir yıldır ayrı mekânlardayız, birbirimize hem çok yakın hem de çok ırğız.

Duydum ki; bana kırgınmışsın! Bunu başkalarının ağzından duymak ne kadar acı veriyor, muhakkak bir çift sözün vardır. Benim de vardır.

Dikkat etmelisin bir fırtına ile karşı karşıyasın, atacağın adımlar bir uçuşumun eşiğine seni sürükleyebilir.

Yeni yeni anlamaya başlıyorum bazı şeyleri desem, abartmış olmam. Şu insan denen yaratığın bütün doğada en vahşi hayvan olduğunu! İhtirasları doymak nedir bilmiyor. Kolay mı sanıyorsun onca anıya bir çırpıda tekme vurmak, bunu yapmak için iyice alçalmış olmak gerekir ve sen; böyle düşünüyorsan, dünyada iyi arkadaşlıkların öldüğüne inanmaya başladım demektir.

Seni geriye çekecek şeylerin üstüne gidemiyorsam, seni karanlık kentlerin girdabında bıraktım anlamını taşıyor ki; bu da dünyada sana karşı işlediğim en büyük suç olacaktır.

Kalıplardan dogmalardan ne kadar nefret ettiğimi en iyi bilenlerden biri sensin sanıyordum. Yine, her şeye rağmen dürüstlük ve samimiyetten asla taviz vermediğimi unutman ne kadar beni üzüyor anlatamam, yazamam.

Bildiğim bir şey var arkadaşım, o da şu; “gün gelecek senin koruyucu melek sandığın, yanından kanatlanıp uçacak ve sen kendini özgürce kanatlatıp uçuyor sanırken kış üstü yere düşeceksin” senin hayatta öğrenemediğin

lere, gericiliğe hizmet ediyor. Halklar üzerinde her türlü baskı ve sömürü bu temelde kuruluyor, halklar birbirlerine karşı savaştırılarak, düşman kılınarak Ortadoğu'nun emek birikimi, temel değerleri sömürülüyor. Kadir arkadaş bu sömürüye, baskıya sonuna kadar karşı olan, bir an önce halkların bu baskı ve sömürüden kurtulmasını isteyen bir arkadaşımızdı. Bu inançla, istekle en ön safta cesaretle, fedakârlıkla militanca katıldı mücadeleye ve büyük bir özgürlük yürüyüşçüsü oldu. Sonunda da o yürüyüşü PKK kahramanlığına yakışır bir biçimde, halk kahramanlığına yakışır bir biçimde tamamladı. Bu temelde bir kere daha Kadir arkadaş saygı ve minnetle anıyor, Kadir arkadaşın anısı ölümsüzdür diyorum.

Duran KALKAN – KCK Halk Savunma Komitesi Başkanı

GİRİŞ**ÖYLE YÜZÜME BAKMA!**

Hayata anlamsız cümleler hiç yüklemek istemedim, bak işte bir akıntıya kaptırmışım kendimi gidiyorum, sonra nerde bulayım kendimi? Bir deniz ortasında sandalım. Ben, bir de deniz ve gökyüzü maviliği, yani umut ülkesi. Var olan gücümle kürek çekiyorum bir kıyıya varmak için. Sonra ne çıktı karşıma biliyor musun?

Vardığım kıyıda, acısı tartılamayacak kadar ağır, bakışları buğulu bir Kızılderili, bir de onun çürümeye yüz tutmuş tarihi. Sonra zordakilerin asi dostları, duruşlarıyla mağrur BOLÍVAR, EMİLYANO, CHE GUEVERA el sallıyorlar bana. Bir kızıl derili penceresinden güzel anlamlar yüklemeye başladım hayata.

Sonraları başımı alıp kumsaldan ormana doğru yol almaya başladım. Karşıma bir Bufalo çıktı, birden yerimden fırladım. Meğerki rüya imiş gördüğüm.

Oysa ne kadar gerçek olmasını isterdim...

Kadir USTA – Gayyaz KOYUTÜRK

GENİŞ OMUZLU'YA!

Mektubunu bırakarak ayrıldın, geniş omuzlarını düşük bırakmıştın bana. Son mektubunda omuzlarını genişlemiş buldum. Sana yakışanı yapmışsın ve bana düşen senin adına sevinmek oldu.

Odunlarımı tüketmemek için gür bir ateşim yok, anlayacağın biraz cimrilik yapıyorum ve az önce sönen ateşin közleriyle ısınıyorum şöminenin başında. Sana zamanımın (uyku dışında) tümünü şöminenin başında okuyarak veyahut yazarak geçirdiğimi söylesem hemen şunu diyeceğini biliyorum “senin için içine sığmaz, nedir bu vaziyet seni alışmışlığının ötesinde görüyorum hayırdır” diyecek ve inanmayacaksın. Ben de hemen şu cevabı verecektim “ Gelen gideni sadece aratmıyor Haziran sıcaklığının gevrekliği gibi susuz da bırakıyor.” Bugünlerde içimden seslendiğim “ yollarına baka baka kaldım” türküsüyle kendimi avutmaya çalışıyorum.

Bu günlerde, daha doğrusu bir iki aydır bu coğrafyada yeni bir insan tanımanın onurunu kazandım. Beritan Zilan (Serhat'lı) adını taşıyor, - umarım bir gün sende tanışırın - kısa bir zaman zarfı ama inan bana yılların samimiyetini onda buldum. Onun şahsında bir kez daha bu ortama geldiğime bin şükür ediyorum.

Sen rastlantılara, - dünyanın iki kutbunda hareket eden iki foton veyahut elektronun aynı davranışları sergileyebileceğine inanmıyorsun ama - aynı dönemde “Denizlerin türküsünü” benim de dinlediğimi ve en çok senin yazdığın sözlerin kulaklarımda çınladığını söylesem inanmazsın. Aynı duygular içindeyiz be dostum, her gün her an yanımdasın. Bazen seni anlatmaya çalışıyorum buradakilere.

Bugünlerde en iyi arkadaşım şömine olmuş, ondan ilham alarak yazıyorum ve hep karşımda en çok özlediğim ne oluyor biliyor musun; seninle gece yarısına kadar, demli bir çay kıvamında yürüttüğüm sohbetler...

Merhaba dostum, arkadaşım, vazgeçilmezim. Senin hatırına da hoşçakal sözünün kıcına bir tekme daha. Vücudunu biraz daha anarşist suyla yıka, Ortadoğu'nun doğmalarına iyi bir kafa geçirmen için iyi gelir...

Sağlığına!

19 OCAK 2007

HEKİM VE RENAS'A!

İkinize ayrı ayrı sayfalar dolusu duygu ve düşüncelerimi yazmak isterdim. Zamanın dinine yanarak af diliyorum.

Size öncelikle teşekkür borcumu iletmeyi bir görev biliyorum. “Unutmak ihanettir” derler, çok doğru ve yerinde bir söz. Size mektup yazıp göndermenin yolunu bulamadığımdan inanın bana çok üzgünüm.

Hekim, 2000 yılını asla unutamam, sonbaharın fırtınalı bir gününde Çarçela'dan ayrılırken karın üstüne dünyada en sevdiğin şeyi terk ediyormuş gibi hüznü bir atmosfer içinde “elveda Çarçela, yazısını yazmıştın. Belki fırtınalar erken siliverdi o yazını ancak senin ayrılıkların şairlerini aratmayacak hüznle dolu bakışlarını ve onca geride bıraktığımız anılarımızı her gün anıyor ve özlemle arıyorum.

Senin gibi bir insan tanımak bir şanstı Renas arkadaşım. Bir yıldan az bir süre idi, aynı ortamı paylaştık ve o süre, hem hafızamda hem de umut heybemde yerini aldı. Sen geniş omuzlu, hep geniş omuzlarınla hayata göğüs germeye devam et. Cesur yüreğin olduğu gibi kalsın.

İkinizde inanmayabilirsiniz ama şu anda sizlere atfen bu satırları yazarken aynı duyguları benimle paylaştığınıza inanıyorum. Neden diye soracak olursanız “kuantum sezgiselliği derim” ayrı zaman ve mekânlarda aynı anda aynı duyguları yaşayabiliriz.

Zaman bir daha bizi ne zaman bir araya getirecek bilmiyorum ama nereye gidersem gideyim, yüreğimin içinde taşıyarak sizi farklı zamanlarla hep sizinle yol alacağım.

Merhaba diyorum hoşçakal(ın) kelimesini lime lime hecelerine parçalayarak sözlükteki manasıyla beraber, yerinden çıkarıp çöplüğe atarak...merhaba diyorum.

9 OCAK 2007**KADİR USTA'NIN SÖZLERİ...**

'aslında ben usta değilim, halilim' diye kulağıma fısıldadığında, ben de hemen O'nun kulağına 'sen ustasın, hemde hayatımızın ustasısın, ustam...' diye fısıldayıverdim. Bu bizim Kadir Usta ile son kez kucaklaştığımız, birbirimize son kez doyasıya sarıldığımız ve 'başarılar' dileyip ayrıldığımız andı.

Onunla yıllar sonra bir kez daha ayrılıyorduk. Bu kaçınıcı ayrılışımızdı tam olarak bilemiyordum ama bu defa o Erzurum'a, ben de Dersim'e doğru yola koyuluyorduk. O bir yoldan, ben de bir başka yoldan girecektik yolları çatallanan bu bahçeye. Son onüç yıldır yollarımızın bir çok kez kesiştiği Kadir usta ile bu yollarda bir kez daha karşılaşır mıydık, her ikimiz de bilemiyorduk. Ama aşkı vurduğumuz sıradağlarda bir kez daha görüşmek ve birbirimizi bir kez daha dostça, yoldaşça kucaklamak üzere sözleştik.

Hepimiz Kadir Usta'nın bir meslek alanında usta olduğunu bilirdik. Ama bu mesleğin ne olduğunu hiç birimiz bilmezdik. O'nun bu sıfatı dağlara gelmeden önce aldığını düşünsek de, 'usta' sıfatının bu dağlarda ona en uygun kişiyi bulduğu konusunda hepimiz hem fikirdik.

İşin güzel yanı ise, bu sıfatından dolayı, O'na mesleği sorulduğunda ya marangoz, ya duvarcı, ya da tamirci gibi, her defasında başka bir meslek söylemesiydi. Bundan dolayı da bu dağlardaki her işe Usta çağrılırdı. Ustaydı ya, mutlaka her şeyin doğrusunu ve nasıl yapılacağını o bilirdi. Bayan arkadaşların fırını mı bozulmuş, Usta hemen aranır, bir manganın duvarı mı yıkılmış, Usta hemen çağrılırdı. Bir derdimiz mi var, doktordan önce Usta'ya baş vurulurdu.

Kadir Usta da hiç bir şeye 'hayır' demez, kolları sıvar, yüzünden eksik olmayan dost ifadesiyle girerdi işlerin içine. Ustadır ya, herkes ona güvenirdi. İş O'nun ellerine bırakılır, herkes bir kenara çekilirdi. Usta ise bu yalnızlığına hiç aldırılmaz, kan ter içinde işini yapardı. Tesadüf müydü, bilemiyorum ama imansızın elinden hiç bir şey kurtulmazdı. Uzaktan bakıldığında aslan olan iş, O'nun ellerinde kuzu oluverirdi.

Usta'nın aslında usta olmadığını bir tek ben bilirdim. O da benim bunu bildiğini bilirdi. Usta daha usta olmadan yıllar önce, O daha henüz bir çırak iken Şam'ın kızgın güneşi altında tanışmıştık O'nunla... Usta olacak yaşa henüz ulaşmadan okulunu bırakıp Başkan Apo'nun öğrencisi olmaya geldiği '95 yılının baharında karşılaşmıştık. O günlerde altın sarısı saçları ve güneşte yanmış yüzü ile yumurtadan yeni çıkmış bir civciv gibi merakla bakıyordu etrafındakilere. O zamanlar ustalık bir yana, delikanlı olması için bile kırk fırın ekmek yemesi gerekiyordu.

O zamanlar hayatta henüz emeklemeye başlamış olan bu Arap çocuğunun ne yaman gerilla olacağını ve dağların şifresini hepimizden önce çözüp ustalaşacağını kim bilebilirdi ki...

İşte o günlerde, O'nun Antakya'da yaşayan Arap halkından olduğunu öğrenmiş ve birlikte mutfakçı olduğumuz bir gün O'nun ellerinden Antakya pilavının yapılışını zevkle izlemiş ve o yemekten aldığım tadı bir daha unutmamıştım.

Ondan sonraki yıllarda Kadir yoldaş ile çok sık olmasa da, belirli zaman aralıklarında bir çok kez karşılaştık. O'nun bu karşılaşmalar arasında geçen süreçlerde nasıl ustalaştığına bizzat tanık olmadım. Çünkü birlikte geçen bir pratiğimiz olmadı hiç. Sadece yol ayrımlarında karşılaştık O'nunla...

*Ama her karşılaşmamızda kişiliğinin nasıl büyüdüğünü, savaşa ve yaşama nasıl hükmetmeye başladığını çok iyi farkettim. Ustalaşmasına rağmen her karşılaşmamızda arkadaşlığımızın tadı bir kez daha tazelensin diye Antakya pilavını yapmayı ve bana bir kez daha tattırmayı hiç ihmal etmedi. İhmal etmediği bir şey daha vardı ki, o da, her defasında omuzlarımdan tutup ilk günkü heyecanıyla **'halilim...'** demesiydi.*

*O bana **'halilim'** diye hitap eden tek insandı. Ben de **'ustam'** demeyi ondan öğrendim.*

Beni şimdiki zamana hapsetmek istiyor bu yorgun ve donup kalmış yüreğiyle Ortadoğu, mekanik denklemlerle uyuşturmak istiyor beynimi.

İşte buna karşı isyana kalkmış yüreğimle gidebildiğim yere kadar ardı sıra bakmadan yollara düşmek istiyorum.

Özgürleşerek var olmak istiyorum, kendime ait bir şeylerim olsun istiyorum.

Değerli arkadaşım, anlayacağın böyle bir hat içindeyim, rastlantıya inanmadığını söylüyorsun ama şundan eminim ki sen de aynı duygularla başbaşasın. Hala on yaşındaki Mihriban'a atfen yazıyor musun? Acaba? Yazmalısın bana sorarsan, çünkü çocuklar hak etmedikleri ortamlarda büyüyorlar, ağabeylerimizin bizim için başarmadığını bari biz onlar için başaralım. Belki o zaman günahlarımızın kefareti öderiz.

Tutkuyu ve içimizdeki çocuğu asla öldürmemek umuduyla, Hoşçakal demeyeceğim, görüşürüz. Dostum!

12-13 ARALIK 2006

RENAS'A (GENİŞ OMUZLU)'YA

Hayata farklı anlamlar yüklemeye çalıştığım bu günlerde, seni anım-samadan beyaz sayfaları mavi mürekkeple kaplamak zor be dostum. Haklısın, haklıydın. Çünkü sen daha derinden süzüyorsun hayatı. Bilmem hatırlar mısın Zagros'tan ayrılmadan önce eski karargâh yerine giderken, yolda sana "önemli olan senin dostluğunu kazandım" demiştim. Nedense insan hakkındaki ilk yargılarım, son yargılarım oluyordu. Bunu terk ediyorum artık, çok az yanıldığım oldu, yine de terk etmenin zamanı geldi, insana karşı beslediğim sevgiyi sözcüklerle tarif edemem-ki, sen "Hz. İsa olmasaydı, sana İsa derdim" demiştin. Kendini başkasının yerine koyarak adım atmanın ne kadar boşuna kürek sallamama neden olduğunu bir bilsen... Oysa yüreğimde kilit vurmuş-tum insan sevgisine hiçbir şekilde yitirmemek için ve yüreğime ekmıştim iyiye, güzele dair her şeyi. Ama şimdi yüreğimde neden bu kadar acının birikerek kalbimi boş yere hırpaladığını anlamaya başlıyorum.

Hekim arkadaş 2001 başlarında defterime bir şiir yazmıştı birkaç dizesini yazmadan geçemeyeceğim.

"Karanlıklar içinde

En son aranan umut olacak

Çıkmak için karanlıktan

İyi dostum olacak

Dostluklar sade,

Dostluklar çıkarsız olur."

Hekimi ve seni düşünüyorum, ikinizi de. Ve serüven içinde tanıştığım ve ne pahasıyla olursa olsun dostluğunuzu sıcaklığınızı umut heybemin en güzel yerinde saklı tutacağım.

Bugünler bana nerdesin Renas dedirtmeye başladı. Sevdığım insanlar hep yanımda olsun gibi bir isteyim olmadı ancak bazen ekmek su kadar sev-diklerimi yanında istersin. Meleklerin içinde kendini Azrail'le boğuşuyor gibi hissetmek ne garipmiş be dostum. Gitmeliyim diyorum artık ve hayat gittiği yere kadardır, sıra dışı insanlar değiştirir dünyayı, alıştırmışlar değil.

O karşılaşmalarda ben O'na hep 'sen ne kadar ustalaşsan da, benim gözümde sarı civciv olarak kalacaksın' diye takılılırken, O da sırtımdaki kamera çantasının büyüklüğüne işaret ederek bana, 'sen de bir türlü tavşanı yakalayamayan kaplumbağaya giderek daha çok benziyorsun' derdi. Ve dağlarda çektiğim gerilla fotoğraflarının değerini anlatmak için her defasında şu hikayeyi ilk defa anlatıyormuş gibi heyecanla bir kez daha anlatırdı.

'suların yükseldiği bir sabah deniz kıyısında yürüyen bir genç kumlar üzerinde kalmış, sular geri çekildiğinde denize ulaşamamış deniz yıldızlarını görür. Güneş yükselip kızgınlaştığında hepsinin kuruyup öleceğini bildiği için deniz yıldızlarını tek tek denize, ait oldukları yere fırlatır.

Bu genci izleyen yaşlı bir yazar, güneş iyice yükselmeden önce deniz yıldızlarının hepsini suya atamayacağını farketmiştir. Gencin yanına yaklaşıp ve kumların üzerinde milyonlarca deniz yıldızı var, bir kaç deniz yıldızını suya atsan ne farkedecek ki, der.

Genç, yazarın bu sözleri üzerine kumlara eğilir. Bir deniz yıldızını daha eline alır ve denize doğru fırlatır. Yaşlı yazara döner, bunun için farketti, der.'

Ustam ustaca anlattığı bu hikaye ile dağlarda kaydettiğim görüntülerin değerine öylesine güzel vurgu yapardı ki, ben bile o kadar değer verdiğim bu çalışmayı yapıyor olmaktan bir kez daha tad alır, mutlu olurum.

Kadir Usta isimli bu Arap çocuğunun Erzurum'un karla kaplı dağlarındaki fotoğraflarını çekmek için bu yolculuğa koyulmuştum. Bu yolculuk sırasında sır gibi önümde uzanan bu dağların bir yerinde O'nu bir kez daha yakalayacağıma inanıyordum. Botan'da çatışmaya girip yaralanınca yolculuğum aksamış ve Ustam başka bir hattan ilerleyerek hızla öne geçmişti. Bunu hiç sorun yapmamış, elbette O'nu yakalayacağımın inancını hiç yitiremişim.

Ama Usta, dağlardaki hayatımızın o tek Ustası benden önce ulaştı Bingöl dağlarına ve benden önce vuruldu... Bir hainin ihaneti sonucu özel

timlerin onu pusuya düşürdüğünü ve altın sarısı tenine amansızca kurşun yağdırdığını duyduğumda ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı bilemedim.

Ustam böyle mi sözleşmiştik...

Hani bu Arap bedevinin Şerefettin dağlarındaki ilk fotoğrafını ben çekecektim... Hani O'nun usta elleriyle yapılmış Antakya pılavını bir kez daha orada tadacaktım... Hani omuzlarimdan tutup aynı heyecanlı gözlerle 'halilim' diyecektin...

Hani denize ulaştırmadığımız hiç bir deniz yıldızı kalmayacaktı...

halil DAĞ / BOTAN

MERHABA RENAS ARKADAŞIM!

Yolun açık olsun demekle başlayacağım, bu sefer mektup değil notunu aldım, oysa mektuplarına alışmıştım. Zagros'a gelip seni uğurlamak istemedim değil ancak sorumluluklar ve zorunluluklar bırakmadı. Bizim hayatın acıklı yüzü bu olsa gerek. Güzel arkadaşlıklar kurarsın sonra hiç beklenmedik bir zaman zarfında ayrılık gelir çatar.

Biliyor musun, çok duygulu bir atmosfere kapıldığımda bir kaya parçasının arkasına geçer ve yanaklarıma gözyaşlarımı dökerim. Ara sıra iyi geliyor.

Neden bu kadar uzaklaşman? Zoruma gidiyor biliyor musun? Benim göremediğimi sen bana gösteriyordun. Şimdi bunu kaybetmenin buruk bir hüznü var üzerimde. Onun için diyorum ki, seni tanımak bir şanstı benim için.

Ne delikanlılar tanıdım ben bu ortamda kimileri kahramanca şehit düştü, kimileri hala alınlarının akıyla ayakta. İyi yoldaşlıklar yaşadım, iyi dostluklar da ve ben bu anılarla ayakta.

Şundan emin ol arkadaşım, zaman ve mekân tanımaksızın hep sen ve senin gibi yoldaşları anımsayarak bu serüven içinde yol alacağım.

Yakında doğum günüm var. Şehit Beritan'ın şahadet gününe denk düşüyor. 2001'den beri yaptığım gibi yine bir köşede olacağım. Onun günlüğünü tekrar okudum geçenlerde, uzak ve özgür geleceği şimdiki zamana kendi şahsında müthiş indirgemiş ve ben bunun yeni farkına vardım, onun filmi daha içerik kazandırılarak yeniden çekilmeli.

Neyse şimdilik bu kadar yeter, satırlarıma son verme zamanım geldi.

Beklenmedik de olsa bir zaman zarfında görüşmek umuduyla, eğitiminde başarılar diliyorum.

Sevgi ve saygılarımla!

Yarın çok önemli bir gün, Beritan (Gülnaz Karataş) yoldaşın şahadet yıldönümü, benim doğum gününe denk geliyor, bir rastlantı ama Beritan yoldaşın ölümsüzleştiği bir günde dünyaya gelmek benim için büyük bir onur. Geçenlerde onun günlüğü tekrardan okudum. Yarını sadece onu anarak geçirmek istiyorum şu anda bu kadar yazabildim. Yarın kapsamlı bir yazı yazacağım.

24 EKİM 2006

Merhaba Dostum Renas!

Serin bir yaz gecesi saat 12 suları, yanımda olmanı isteğim bir zaman zarfı, nasıl ki, yoğunlaşmış bulutlar hiç beklenmedik bir zamanda sağanak bir yağışla içini dökerler, ben de bu gece öyle dopdoluyum ve konuşacak kimse bulamıyorum, ne kadar acı değil mi?

Böylesi zamanda bir sen ve bir de Avaşın Irmak arkadaş vazgeçilmezsiniz. Zaman sizleri doğruluyor. Acaba hayat yüzüme mi gülmüyor diye sorasım geliyor içimden. Lakin kötülük yapmadım ki hayatta bana öyle davranırsın. Kalabalık içinde yaşadığım yalnızlık duygusundan olmalı. Neyse boş versene be dostum, ötekiler gibi olmak zorunda değilim.

Biliyorum şu an içinde hüznü bir ezgiyle söylenip duruyorsun. Haberler aldım. Yedi yoldaş şehit düştü, acıyı paylaşmak için yanında olmak isterdim. Böyle zaman zarflarını iyi bilirim, böylesi anlara yürek kolay kolay dayanmaz ve dayanır bir yürek ister. Zagros eyaleti açısından zor bir gelişmeydi ve en çok Çiya Kobani arkadaşı düşünüyorum. Bu kadar olumlu bir pratikten sonra böylesi bir toplu kayıp onu çok zorlamıştır. Kanaatimce o arkadaş bunu hak etmiyordu.

Dostum, hayat böyle işte her zaman insanın yüzüne gülmüyor ve her an her gün belki de bakmaya doyamadığın bir gülü bir anda hem de nasıl olup bittiğini anlamadan senden koparabiliyor. Onun için her anını doğru yakalamak, değerlendirmek çok önemlidir.

Hayata daha sıkı sarılmak ve çocukça güzel hayallerin peşinde olmak umuduyla seni kucaklıyorum.

29 HAZİRAN 2006

Sen söyle güzel dostum!

Aşkı sadece retorik sözlerle ölümsüz kılabilir misin?

Bekasını yitirmiş duygularla saltanat kurulur mu?

Yiğitçe onurlandırmak lazım aşkı.

Erkekliğin taktığı

İktidar maskesiyle

Kim inandırabilir ki sevgiyi

Bu şarlatanca şölene

Dr. RUBAR

oluyor. Cilve yapma özelliği erkek egemen sistemin kadını toplumsal hayat-tan dışarı atmasından sonra geliyor ve bu, ilerletici değil, düşürücüdür. Bundan kaçınılması gerekiyor, hem de vebadan kaçır gibi.

Değerli arkadaşım!

Aradığım arkadaşlıkları sende bulmuş olmanın sevinciyle şimdilik Hoşçakal diyorum.

12 HAZİRAN 2006

KURÊ JARO

Bölüm 1

MERHABA AVAŞIN IRMAK ARKADAŞI!

Kim bilir hangi ceviz ağacının altında ya da bir kayanın gölgesinde dinleniyorsun şimdi, belki de bir güneşin gölgesinde günlüğünü yazıyorsun demli bir çay kıvamında... Sen, olman gereken yerdesin. Zorluğu ve zorunluluğu öğreniyorsun ve her gün biraz daha yeniliyorsun kendini. Ah dostum bir el uzatabilseydim Cilo'ya... Oradaki militanları tek tek bağrıma basabilseydim. Ama ne yaparsın zaman beni sizden irak tutuyor. Belki de bu mücadele içerisinde en zor olan şey bu olsa gerek. Bir an geliyor ve bütün sevdiklerinden uzaklaşıyorsun. Aslında insanlar bu noktada biraz bencildir, hep sevdiklerini yanlarında isterler, bu yanlış bir duygu eğilimi. Yinede araya uzaklık girdi mi acı veriyor sana ve hiç bir kantar acılarımızı tartmaya yetmiyor.

Bu günlerde senin sıcak ve içten olan dostluğunu arıyorum ve yüreği-me sığdıramıyorum. Senin dostluk anlayışına yakın olmayanları-sen benden daha iyi tanırırsın hemcinslerini- onları anlamak biraz güç. Hep kendileri ilgi beklerler, bense kadının ilgilenme tarzının gelişmesi gerektiğine inanıyorum. Hep ilgi bekleyen aslında naz yapandır, bu da çok klasik ve geri bir yaklaşım

Günlüğüm mü diyeyim, aylığım mı diyeyim temize çıkmak zor iş. Zaman dizimi çok darmadağın oldu. Ama sorun değil, zaten 2003'de firar eden bir unsur 33 şiirimle birlikte günlüğümün önemli bir kısmını yok etmişti ki hiçbir şey o anki yazdıklarımın yerini alamaz. Şu an yazmaya kalksam biraz abes olmaz mı acaba? Doğrusu çekincelerim var en iyisi elde olanla yetinmek.

YENİ BAŞLANGIÇ!

Kaybedilenin yeniden yaratılarak tekrar insanlığa kazandırılmasının ilk adımlarını atmanın heyecanı ve coşkusuyla Parti Önderliği ile yaptığım sözleşmeden sonra bir grup arkadaşla birlikte yola koyulduk.

Uzun bir yolculuktan sonra Şam'dan, Kamışlo bölgesine ulaştık. Yolculuk beraberinde derin düşünceleri de taşıttırıyordu. Geçmişte yaşanan olumsuz pratiğin ezikliği, bundan kurtulmanın ilk adımlarını atmanın sevinci bir arada gidip geliyordu.

Geçmişin kölelik zincirlerini kıracak mıyım? Geriliklerimle doğru hesaplaşacak mıyım? Gibi sorular, beynimi kurcalıyordu. Zaman zaman dalgın, zaman zaman sevinçli ruh hali beni sarıp gidiyordu. Kutsal bir Ortadoğu kentinden Mezopotamya'ya doğru yol almak tarihin en anlamlı yürüyüşlerinden biridir. Bu kutsal topraklarla bütünleşmek geçmişin kara lekesini silecek miydi? Soru işaretleri, soru işaretleri yine de devam ediyordu. PKK'nin yüce değerlerine karşı dayattığım cücelik daha nereye kadar gidecek?

PKK'siz bir onurlu yaşam asla olamayacağına göre, bu gerçeklikten kaçmak insanı tarihin çöplüğünde yüzmekten başka bir yere götürebilir mi?

Doğru ve bilinçli kararı artık vermenin zamanı geldi. Hatta geç kalmışım bile. insanlığın içinde bulunduğu gerçeklik karşısında tavır sahibi olabilmenin yollarını aramalıyım. Anlamam da yetmeyecek, bunun pratikçisi olmak zorundayım. Ezilen ulusun özgürlük mücadelesinde bir suç pratiğinin sahibi olmak tarihin affetmeyeceği bir konumdur. Ya bu utanılası durumdan kurtulacağım ve bunun köle anlayışını bende öldüreceğim ya da yerin yedi bin kat dibine batacağım. Benim için farklı bir konumu asla kabul etmeyeceğim.

Mutlaka başarmalıyım. Başaramazsam yaşamın benim için zehir zıkım olacağını biliyorum.

9 NİSAN 1998

GÜNEŞ YENİ BİR ŞAFAKTA!

Yeniden başlangıcın ilk adımlarını yavaş yavaş atmaya başlıyoruz. Hazırlıklar yapılmaya başlandı. Silaha yeniden sarılmanın büyük heyecanıyla, silah ve raxtlarımızı yeniden düzenlemeye başladık. Yeni arkadaşlar gerillaya ilk adımlarını atmanın heyecanıyla eski arkadaşların tecrübelerinden yararlanarak hazırlıklarını yapmaya çalışıyorlardı. Oldukça heyecanlı görünüyorlar. Bizi oldukça meşgul ettiler, biraz haklılar tabi. Ben de ilk gerilla elbisesini giydiğimde şütüğü nasıl saracağımı bilmiyordum. “Heval benim raxtım niye gevşek? Şarjörleri raxta nasıl takalım?” v.b soruları az sormuyordum.

Dakikalar ilerledikçe dağlara doğru yol almanın heyecanı giderek artıyordu. Doğayla bütünleşmek, onunla iç içe olmak ve bir de bunu bir özgürlük savaşçısı olarak yaşamak insan hayatına apayrı bir anlam katıyor. Bu kadar büyük bir heyecan yaşamak elbette insana büyük bir onur kazandırıyor.

Yavaş yavaş kendimizi yürüyüşe hazır bir vaziyette toparlamaya çalışıyoruz. Bu arada bazı arkadaşlar, yükleri ağır olur kaygısıyla, sorular sormaya başlıyordu. “Heval bu eşyayı alsam doğru mudur, değil midir? Şu kazağı alsam mı acaba? Şu defteri bıraksam mı? Alsam mı?” Bütün bu soruların kaynağı yolda kalmanın korkusuydu. Dicle suyunu geçtikten sonra, uzun bir ova yürüyüşü vardı, arkadaşlar bazen birkaç yüz gramlık şekeri bile alıp almama noktasında tereddütlüydüler. Tabi bu da işin tuzu biberiydi. Bu durumlar karşısında hoş manzaralar ortaya çıkıyor ve bol bol gülüyordum.

Güneş, kendini yeni bir şafakta bizimle buluşturmak üzere, batmaya yüz tutuyordu. Bu da hareket saati yaklaştı demek oluyordu. Bütün grup hareket etmeyi beklerken, sorumlu arkadaş kuryelerin hazır olmaması nedeniyle harekete geçmeyeceğimizi, yani noktada kalmamız gerektiğini, aynı zamanda güvenlik açısından daha sesiz olmamız gerektiğini vurgulayarak ayrıldı. Biz de umudumuzu bir sonraki güne sakladık.

10 NİSAN 1998**KENDİMİ DAĞLARDA GÖRÜYÖRÜM!**

Şafak vaktiydi, saat dördü gösteriyordu. Arkadaşlar beni nöbetimi tutmam için kaldırdı. Tipik bir Kürt evinde konaklamaya devam ediyorduk. Güneşin doğuşunu izleyerek nöbetimi tamamladım. Arkadaşlar teker teker uyanmaya başladı. Herkesin dile getirdiği ilk şey, ne zaman bu evlerden ayrılacağız cümlesiydi. Hatta bazı arkadaşlar gülerek “heval bu gidişle köye dayalı yaşama alışacağız herhalde.” diye espri yapıyorlardı.

Özgür ve başarılı bir geleceğin senin olması dileği ile yoldaşça kucaklıyorum ve seni bağrıma basıyorum.

Hoşçakal demeyeceğim çünkü seninle hep bir aradayız artık...

8 Haziran 2006**KURÊ JARO**

MERHABA RÊNAS ARKADAŞ!

Ne yaparsın bir uzaklık araya girmiş işte, ne zaman yanımda olmanı istesem zamana birkaç ağır söz sarf ediyorum. Zamana karşı yarışıyorum ve ilk fırsatta görüşme umudunu gerçekleştirme heyecanıyla günlerimi ardı sıra diziyorum yollara.

Gün geçtikçe seninle geç arkadaşlık kurmaya başladığımı belirtmeliyim. Sana her zaman ulaşmak zor olduğundan bu mektubumu defterime yazarak gecenin bu vaktinde kendimi avutuyorum. Neylersin görev ve sorumluluklar ayrı zaman ve mekânlarda tutuyor bizi.

Kim bilir şimdi o güzelim Stunê köyünde neler yapıyorsun? Benim sürekli olmak isteğim yerdesin. Benim adıma biraz orayı yaşa. Ben orayı burada hissedirim. Hay aksi sivrisinekler sana yazmamı engelliyor. Güney'in boğucu havasıyla uzlaşmak biraz zor. Yakıyor tenimin rengini bu Haziran sıcaklığının gevrekliği. Buranın toprağı bile ağzını açmış yalvarıyor "bana bir tas su dök," diye.

Elbette sen Stunê'nin soğuk sularını içerken kana kana, senin yerinde ve yahut yanında olma arzusuyla biraz da seni kıskanarak sitemlerde bulacağım. Biliyorum senin cevabın alaylı bir takılma olacak. Olsun ben yine de orada seninle tekrar, bir dolunaylı gecede zamana dem vurarak senin takılmalarını dinlemekten büyük bir mutluluk duyarım.

Neyse şimdilik bu kadar yazıyorum.

Doğayla bütünleşme özlemi halen heyecanını sürdürüyordu. Bu satırları yazarken bir arkadaş "heval ben kendimi dağlarda görüyorum, dün böyle bir rüya gördüm. Kendimi dağlarda gördüm." Bu rüya bile arkadaşların hızla dağlarla bütünleşme özlemlerinin bir göstergesiydi. İstiyorsan olacak elbette. Mezopotamya'nın bu kutsal topraklarında özgürlük savaşçısı olmak kolay kolay kimseye nasip olmaz.

Kendini kaybedenler, kendi özünden uzaklaşanlar, kaybettiklerini kaybettikleri yerde yeniden kazanmak amacıyla yola çıkıyor ve sömürgeci tarihe cevap, isyan ateşiyle dolu bir biçimde yola koyulmaya hazırlanıyorlardı.

BAŞKAN APO'nun "savaşta zafer, yaşamda özgürlük" şiarı beyinlerde iyice yer buluyor, umut tohumlarını besleye besleye gücümüze güç katıyordu.

Yine bir önceki gün gibi hazırlıklar tamamlanmış, harekete hazır bir konumda bekliyorduk.

11 NİSAN 1998 / K. GÜNEY (DERİK)

HEYBETİ AKIŞ HIZININ SESİNDE GİZLİYDİ

Nihayet diyeceğim artık, yola koyuluyoruz. Artık doğa ile iç içe olmanın kendi ayakları üzerinde özgürce durabilmenin ilk adımlarını Dicle suyuna doğru atıyoruz. Arazi fazla sarp olmadığından yürüyüşümüzü fazla zorlamıyordu. Seri bir hareket tarzıyla Dicle suyuna yavaş yavaş yaklaşıyorduk. Eski arkadaşlar Önderlik sahasından aldıkları güç ve moralle uçuyorlardı sanki. Yeni arkadaşlar bir gerilla olarak ülke topraklarında bulunmanın heyecanı ile acemi adımlarıyla koşuşturuyorlardı.

Hem yürüyor, hem düşünüyorum, Dicle ve Fırat havzası aklıma geliyor, bir hayal görüyormuş gibi oldum. Ayaklarım, Mezopotamya topraklarında adım adım ilerliyorum, hem de bir özgürlük savaşçısı olarak. Bir tarih kitabında okumuştum ilk kentler bu bereketli topraklarda kurulmuş diye ama okurken bu kadar heyecanlanmamıştım. Şimdi o coğrafyanın havasını ciğerlerime kadar soluyorum. Ne güzel bir duygu, yazmak için cümle, kelime bulamıyorum.

Sabaha doğru suya yakın bir yerde konakladık. Geceyi beklememiz gerekiyordu.

Havanın ağarmasını beklerken çeşit çeşit duygulara kapılıyordum. Zaman zaman geçmiş pratiğe büyük öfke duyuyor, zaman zaman da dağlarla

yeniden buluşmuş olmanın sevinci arasında gidip geliyordum. Eskiye yenip, yeniden çıkış yapmanın yollarını Önderlikten aldığım güçle bulmalıyım.

Hava ağarmaya başlar başlamaz, Dicle suyunu doğru yol almaya başladık. Binlerce yoldaşın bu suyu geçip ülkeye yönelmesi, aynı zamanda Mezopotamya topraklarına hayat veren bir konumda olması itibarıyla, Dicle suyu bir başka anlam taşıdı benim için.

Heybeti akış hızının sesinde gizliydi.

14 Nisan 1998

DİCLE SUYUNU GEÇERKEN!

Dicle suyunu geçince kendimizi savaş sahasında hissetmeye başladık. Kürdistan işbirlikçilerinin denetiminde olan ovalık bir arazide gece boyu yürümemiz gerekiyordu. Ne olursa olsun açık vermememiz gerekiyordu. Aksi bir durum bizi çok zorlardı, bunun için kuryeler hep bizi uyarıyordu. Ovada bir çatışmaya girmek bizim için büyük bir dezavantaj olurdu.

Önderlik, KDP' nin yapısını iyi çözümlemişti. Dikkatli olmalıydık, bir de yanımızdaki arkadaşların çoğu yeniydi, daha savaş eğitimi bile almamışlardı. Olası bir duruma karşın endişelerim çoktu. Ovada ilerlerken Zeynep Afrin arkadaşın zorlandığını gördüm. Hemen yanına gidip elinden tutup yürütmek istedim, önce utanmıştı, Berfin Serhat arkadaş araya girince elini bana verdi ve sağlam bir yere ulaşıncaya kadar elini bırakmadım.

Bu arada aklım 92' yılında yaşadığım bir anıya takıldı. Suriye'de Hukuk Fakültesinin kantininde Kürt gençlerin yanına gitmiştik. KDP tartışma konusu olunca ben "KDP, Türklerin ve Amerikanın uşağı dedim" bir genç ayağa fırladı nerdeyse bana vuracaktı. Ben daha da ileri gittim "uşakları değil, köpekleri de" dedim, ortalık curcunaya döndü. O zamanlar KDP' yi fazla tanıımıyordum da. Sadece 92'de Türklerle birlikte PKK' ye karşı savaşa girmesinden dolayı nefretim gelişmişti. Keşke o gençleri o zaman dövseydim diye şimdi hayıflanıyordum.

Çok zorlanma pahasına da olsa arkadaşlar hızla ilerlemeye çalışıyordu. Yorulan arkadaşların çantalarını sırtlayarak yolumuza devam ediyorduk.

Şu lanet olası sürülü tarlalar olmasa daha hızlı yol alacaktık. Bitmek bilmiyordu bu sürülü tarlalar. Geç saatlerde Habur sınır kapısından gelen otobana vardık. Önde giden arkadaşlar bir devriye arabasının gelip gittiğini söylediler. Yine de yolu sağ salim geçmeyi başardık.

BÖLÜM 6

MEKTUPLAR

15 NİSAN 1998

Yaşamın en güzel tanımı şiirle olur. Yaşama mekanik bir felsefeyle yaklaşanlar, belirlenimci rotaya girenlerdir. Onlar için her şey yolunda trala trala sen durma...

Kendimi hep şiirde bulmuştumdur. Kimi zamanlar yazı da yazıyorum, bol bol türkü söylüyorum ama huzuru bulduğum an bilinçaltını şiire döktüğüm andır. Bu da kendimi aldatmamamı sağlıyor. Her şeyi katıyorum şiirime; mücadeleyi, özgürlük tutkumu, aradığım sevgiyi, bulamadığım aşkı... Yaşam bir bütündür ve ben bu bütünü olduğu gibi istiyorum.

Çünkü hayatın toplamı ve gerçek anlamı budur. Hepsi bu kadar yakın ve akla yatkın. Biraz uçuk da olsa yaşasın şiirsel dilim! Yaşasın özgür hayatlar...

ÖZÜR DİLERİM BAŞKANIM!

Şafak sökmeye başlarken Çiyaye Spî'ye ilk adımlarımızı atmaya başladık, oh be!

Çiyaye Spî'de bizi bekleyen güçle buluştuktan sonra, bir mola verdik. Yürüyüş için az bir yol kalmıştı. Bizim şişko Azê'nin çok yorgun olduğunu görünce onun çanta ve silahını aldım. Bir arkadaşın yükünü kaldırmak oldukça moral verici.

Arkadaşların yanına sağlam varmamız onları çok sevindirmişti. Arkadaşların bizi beklediği noktaya vardığımızda tüm hazırlıklarımızı yapmışlardı bile. Canı çok çay isteyen Mahir Cizre arkadaş "heval bize çay verecek misiniz" deyince bir bayan arkadaş Kürtçe "heval emê çay ji xarin ji bî dîn ve" dedi ve hep beraber gülmeye başladık. Çiyayî Spi gücü oldukça moralli ve coşkuluydu.

Her şey yolunda gidiyor derken, bir bayan arkadaşın kayıp olduğu haberi geldi. Nedenine bir türlü anlam veremediğimiz bu haber bizi oldukça üzmüştü. Bir bayan arkadaş koptu deyip geçmemek gerekir. Hepimizin eksikliği vardı. Birimiz duyarlı yaklaşıyorsa durum böyle olmazdı. Boşuna dememişler savaş ortamında ilk hata son hatadır. Kendi içinde kuralları işletmezsen böylesi affedilmez hatalara düşersin.

Kendimi affedemiyorum. Daha yeni Önderlik sahasından geldim. Hep kaybettikçe mi Önderlik aklıma gelecek. Kaybettikten sonra Önderliğin uyarı ve perspektiflerinin aklıma gelmesi Önderlik emeklerine saygısız bir yaklaşım oluyor.

Sana karşı bir kez daha mahcup oldum.

Özür dilerim BAŞKANIM.

16 NİSAN 1998

GENCECİK FİDANLAR!

Yarım günlük moladan sonra, Çiyayî Spi karargâhına doğru ilerliyoruz. Güzel olan, zirveden ovalara bakmaktır, bir başka hissediyorsun kendini. Çünkü hakimsin her tarafa, elde silah da olunca, kim geliyorsa gelsin diyorsun.

Güzel bir ilkbahar akşamı, uzakta Zaxo'nun ışıkları geceye renk katıyor. Ama KDP'nin denetiminde olmasından dolayı, orayı yakıp yıkmak geliyor içimden.

Şehir ışıklarına karşı öfkeliyim, beni bir kere yoldaşlarımdan alıkoydu. Hem yürüyor hem yeminler ediyorum. Bir daha o şehir ışıklarına dönmeyeceğim. Düzenin özel savaşı bizi o şehirlerde tüketiyordu ve kendi özümüzden uzaklaştırıyordu bizi. İnsan dağlara çıkmadan, şehirlerin onu ne hale soktuğunu anlamaz. Şehirler kapitalizmin, emperyalizmin kırıyla doludur. Dağlar insanı bütün o kirliliklerden uzak tutuyor, emperyalizmin kırı giremez bu dağlara, çünkü yarının kanıyla sulanmış özgürlük kokuyor.

20 yy özgürlük savaşçıların dağları seçmesindeki temel rol bu olsa gerek. Dağlar gerillanın sadık dostlarıdır, sırtını yere getirmez, kucak açar, ebediyen barındırır.

Gece ilerlerken birden cihazlarda bir hareketlilik başladı. KDP cihazından bir grup arkadaşın pusuya girdiğini öğrendik. Cihazdan anladığımız kadıyla, beş şehit, üç yaralı.

Partinin büyük emek ve çabalarla yetiştirdiği bu arkadaşların bir çırpıda böyle bir durumda şehit düşmesini bir türlü hazmedemiyorduk. Her bir arkadaş birlikte partiye katıldığı arkadaşının durumunu merak ediyordu. Grubun başında Yasin arkadaş vardı. Onun Önderlikle sözleşmesi aklıma geldi. Şunu demişti. " bu işin orta yolu kalmadı ya namuslu bir yürüyüşün sahibi olacağız, ya da namussuz bir yürüyüşün sahibi kalacağız."

Bir taraftan genç Hamza arkadaşı düşünüyorum kıpır kıpır capcanlı halini hayal ediyorum. Şu sözü kulaklarımda çınlıyor " seninle sadece sınıf doğruları temelinde uzlaşıyorum" ya diğerleri her biri gencecik fidan büyük bir öze dönüş hamlesini yaşamak istiyorlardı. Adeta kahroluyordum. Bir daha anladım " savaş belirsizlikler alanıdır" ancak arkadaşların daha dağlara ulaşmadan böyle bir duruma düşmeleri, hayallerine kavuşamamaları çok zoruma gidiyordu.

Ah şu KDP gözleri maddiyattan başka göremiyor şerefsizlerin. Bu da kinimi onlara karşı kat be kat arttırıyordu. Bir gün halkın adaleti önüne çıkacakınız. Ey kendi bilmez hainler sürüsü!

Fakat yine de bizim kuryelerin hataları vardı. Bir önceki gece suyu geçmek için kullanılan botlar zamanında kontrol edilseydi belki tedbir alınır ve arkadaşlar bizimle geçerdi. Tam suyun başına geldik, ardından bir botun hava kaybettiği anlaşıldı. Bundan dolayı da arkadaşlar bir sonraki güne kaldı. Basit bir ayrıntı, ama nelere mal oldu.

içimden geldiği gibi davranmaktan alıkoyuyor. Ona karşı mahcup oldum, çünkü sevgi ve saygımı ona yansıtmadım. Ronahi arkadaş önemli süreçlerde olgun ve dürüst davranmasını bildi. 1999 yılını hiç unutmam. Çünkü onun için sayfalar dolusu yazılar yazdım. Aslında asıl felaketi orada anlamaya başlamıştım. Neyse o yılları çok yazdım tekrar etmeyeceğim.

İşte o zamanlar ve bir de o zaman zarfı içinde Ronahi arkadaşın durumu vardı. Asla unutmam. Ronahi arkadaşla bu tesadüfi buluşma beni o yıllara tekrar götürdü, bütün karışıklıklara rağmen o iyi bir yoldaş olmayı başarmıştı.

Altı yıl aradan sonra karşılaşmamız eski anıları tekrardan canlandırdı. Onunla bir planımız vardı. 1 Mayıs'ı ne olursa olsun kutlayacaktık. Ama onun düzenlemesi oldu. Plan ortada kaldı. Değerli arkadaşım bir daha seni ne zaman göreceğimi bilmiyorum ama umarım bir gün bu kararımızı yerine getiririz.

"İNSANIN KAÇAMAYACAĞI TEK MAHKEME KENDİ VİCDANIDIR"

VOLTAİRE

"Uzaktan size arkadaşlık etmek isterim yeni gireceğiniz bu evrende... Çok acı çeken insan, çok yaşamış demektir. Sakın yalnız ruhların bu dünyadan habersiz yaşadıklarını sanmayın, onlar da köşelerinde yargılarla hayatı. Ben de bu evrende dostumun aracılığıyla yaşayacaksam, onun kalbinden de, aklından da rahatsızlık duymamalıyım.

İnanın bana aşk ölümsüzdür, sonsuzdur başta neyse de sonda da odur, saçlarına aklar düşer ama gönlü genç kalır."

UÇUK ŞİİRLERİM VARMIŞ!

Bana uçuk bir şiir tarzın var diyorlar varsın desinler. Duygularıma gem vurmam, neyi yaşıyorsam onu yazarım. Şiir bazen kandır, bazen de açık bir gözyaşı, bazen de umuttur yarınlar ışık tutan.

Her şeyi dökerim sayfalara korkmadan. Bence özgür şiir budur. Bazen bir kahramanı anlatır, bazen bir vampiri...

Kendime ait arayışları misafir ederim kendi dizelerime. Tek bir melodi değil hayatımıza yön veren, renkli olmalı bizim yaşamın ezgisi. Bazen isyan, kavga olmalı, bazen de onurlu bir aşka serzeniş olmak, dizelerimizde.

Bu dizeler tam isabetli oldu mu bilemem ama Antakya insanı sıcakkanlıdır ve o sıcakkanını devrimci mücadeleden az akıtmamıştır.

Ortak tanıdıklarımız, onlar üzerine sohbet bizi apayrı bir duygu dünyasına götürdü. Dev-Sol devrimci hareketi içinde mücadelelerini sürdürürlerken şehit düşen Refik Horoz ve Ahmet Öztürk arkadaşları Seyit arkadaş vesilesiyle tekrardan anmak hem de onlarla yaşadığım anıları tekrardan yaşamak, apayrı ve unutmayacağım birkaç saat oldu benim için.

Ahmet Öztürk şehit düşerken duvara kendi kaniyla “yaşasın sosyalizm” yazmıştı. Kanla yazılan tarihe yeni bir anlam yükledi. Annemin onun için döktüğü gözyaşları hiçbir zaman hafızalarımından silinmeyecek, annemin çok sevdiği bir insandı.

Refik Horoz da aynı hareketin militanıydı. Çok aktif ve enerjikti, yerinde durmazdı, o kadar coşkuluymuş. Onu en son gördüğüm yer Antakya otobüs garıydı. Ben, abim ve Refik her birimiz ayrı yerlere gidiyorduk. Üniversitelerin yeni öğretim yılına giriş zamanı yaklaşıyordu. Önce abimi uğurladık, sonra da ben Refik'i uğurladım. En son ben de otobüse binip yolculuğuma başladım. Ondandır duyduğum en son sözlerden biri “gelin hep beraber bir çay yudumlayalım, bu dünyanın işi belli olmuyor, belki bir daha hiç görüşmeyiz” sanki içine düşmüştü bu sefer Amed'den geri gelmeyecekti. Tam gününü hatırlamayacağım ancak abimin bir telefon konuşmasında onun şehit düştüğü haberini aldığım gün, sırt çantamla arkadaşların yanına gittim ve PKK saflarına katılma kararı aldım ve o gün 27 Ocak 1995 günüydü.

Kadir usta

BEKLENMEDİK BİR ZAMAN ZARFINA ATFEN!

Neden bu kadar ihmalkârlık? Sen hep ilginç anları yazardın. 3,4,5 Ağustos günleri seni çok mutlu etmişti, aklında olmayan başına gelmişti. Ama zahmetine katlanıp tek bir satır bile yazmadın. Bu bir haksızlık! Dikkat et kendine, kaçırmamalısın bazı anları. Ah bir de günlüğümü yine sırasına göre yazamadım. Hep öyleyim ya! Doğru düzgün giyinmemi ya annem ya da abalarım sağlardı. Arapçada dağınık anlamına gelen bir sözcüğü lakap olarak takmışlardı. Şimdi onları daha iyi anlamaya başladım, kanımda varmış bu. Yine de Ronahi Mardin (şehit düştü) arkadaşı altı yıl aradan sonra görmem beni çok mutlu etti. Hem de onu görmenin aklımın ucundan geçmediği bir anda, bizim kamelyada, sarılıp iki yanağından öpmek istedim, olmadı. Çünkü ortamdan çekindim. Ah kahrolası kaygılar ve genel ortamın yargıları beni

Bu geceki yürüyüşün tadı kalmadı artık. Sekiz arkadaşın akıbeti moralimizi çok etkilemişti. Sabaha doğru Çiyaye Spi karargâhına ulaştık. Arkadaşlar bizi karşıladı ancak moralimiz çok kötüydü.

Sonra anladık ki, Erdal adında bir kurye pusu anında arkadaşları bırakıp kaçmış, arkadaşların hiç biri yolu bilmiyordu. Kim ne derse desin bu bir ihanettir.

17 NİSAN 1998

BULUŞMA YERİ METİNA ETEKLERİYDİ!

Çiyayê Spi'de bir gün düzenledikten sonra, Metina'ya doğru yola koyulduk. Yine uzun bir yol, bir yürüyüş daha başlıyordu. Gerçi benim için fark etmiyordu. Geçmişte içine düştüğüm gafil durumdan kurtulmanın verdiği hırsla durmak bile istemiyordum.

Grup komutanımız Vedat arkadaşın beni öncü grupta görevlendirmesi beni çok sevindirmişti. En önde yürümenin onuruyla uçuyordum adeta. Önde yürümek beni daha heyecanlı kılıyor, aynı zamanda hainlerin pususuna takılmamak için olağan üstü dikkat etmeye çalışıyordum. Beş kişiden oluşan öncü grup, belki bir mesafe aralığındaydı. Herhangi bir durumda biz çatışmaya girecek geride kalanlar uygun bin manevra yapacaktı. K. Cihazla sürekli bağlantı kuruyorduk. Bir nokta belirleyip arkadaşlarla birleşiyorduk ve tekrardan gereken şeyler tartışıldıktan sonra yeniden harekete koyuluyorduk. Bu arada Cigerxwin arkadaşın kurnazlıklarından bahsetmeden geçemeyeceğim. Bu arkadaşla sürekli bağlantı halindeydik. Ancak her randevu yerini teğet geçip, bizi arkada bırakıyordu. Anladığım kadarıyla bizi hep boşa çıkararak havasını atmaya çalışıyordu. Onun yüzünden arkadaşlar bize güldü. Neyse canı sağ olsun. Benim için sorun değil ancak onun komutanı Yusuf arkadaşın bu davranışlarından dolayı çok zorlanmıştı. Yaptığı bilinçliydi, onun için adını koymak gerekirse “saygısızlık”tı.

Yusuf arkadaş yürüyüşte bir tatsızlık çıkmaması için olgun yaklaşmaya çalışıyordu.

Şafak sökmeye yüz tutuyordu, arkadaşlardan ayrıldık. Buluşma yeri Metina etekleriydi. Bir saat yürüdükten sonra köye vardık. Çocukluğumun köyde geçtiğini zannediyordum. Ancak Kürdistan köylerini görünce yanıltığımı fark ettim. Hayatımda ilk kez toprak damlı evleri görüyorum.

20 NİSAN 1998

ARKADAŞLAR METİNA ETEKLERİNE ULAŞMIŞ!

Birkaç hanelik evlerdi. Ne elektrik var ne lamba, her şey doğal, gaz lambalarını, fanusları duvarda asılı görünce, şaşırdım.

Biz temel yiyecekleri aldıktan sonra köyden ayrıldık. Gittiğimiz yerde bir nine vardı. Maşallah tüccarlara taş çıkartır, iyi pazarlık yapıyordu. Bir dinar için arkadaşları kandırmak için elinden geleni ardına bırakmıyordu. İstedğini aldı. Param olsaydı “al benden de o kadar” derdim. Acaba bu Güney’lilerin hepsi böyle mi? Göreceğiz bakalım.

Biz arkadaşlara doğru yol almaya başladık. Arkadaşlar Metina eteklerine ulaşmıştı bile, bunu cihazdan öğrendik. Arkadaşlar iştince, iş Metina’ya doğru tırmanmaya kaldı. Kaldı kalmasına da kimi yürüteceksin? Metina gücü noktalarının yakın olduğunu belirtmesine rağmen, arkadaşları ikna etmek biraz zor oldu. Yürümek imkânsız gibi geliyordu. Metina’daki arkadaşlar bizi güvenli bir yere ulaştırmak istiyorlardı. İşin aslına dönersek nokta biraz uzaktı. Dozdar arkadaşımız bu duruma çok kızmıştı. Dağa ilk adımları atmak kolay değildi. Tabi dayanacak gücü kendinde görmek gerekir. Dozdar arkadaşın daralması, kaynağını buradan alıyordu. Arkadaşlar bizi daha güvenli bir yere çıkarmak istedikçe, Dozdar daraldıkça daralıyordu. Öyle tatlı bir daralması vardı ki, gülmeden edemiyordum. Yeni dağlara çıkmanın acemiliği ile burada düşman ne arar, gelse ne yapar diyordu. Dozdar arkadaş, ince ses tonu ve çocukların isyanını aratmayacak kadar saf duygularıyla, kızmaya devam ediyordu.

Bu arkadaş yeni ve askeri tedbiri unutmuş galiba. Bu yaklaşımlardan dolayı kaç arkadaş şehit düşmüş farkında değil. Ulaşmamız gereken noktaya ulaştığımız zaman daralan Dozdar yerini güler yüzlü bir Dozdar’a bırakmıştı.

Ben de “hah işte böyle hep böyle güler yüzlü Dozdar görelim” deince, beraber kahkaha atmaya başladık.

Metina gücü tıpkı Çiyayê Spi’deki arkadaşlar gibi bizi sıcak bir ilgiyle karşılamıştı. Bir dediğimizi iki etmek istemiyorlardı. Arkadaşların bu yaklaşımları hepimizi çok etkiledi. Bu yaklaşımları görünce tekrardan yoldaşlık ilkelelerini gözden geçirmem gerektiğine inandım.

22 NİSAN 1998

HİÇBİR ŞEY UZUN YAŞAMAZ, TOPRAK VE DAĞLARDAN BAŞKA!

ANTAKYA’YI ANIMSAMAK

Bu güzel anı kaçırmamam gerekir, tabi bu güzel anı yaşatanı da.

Seyit arkadaş ayrıca kutlamam gerekecek herhalde. Demli bir çay kıvamında ben ve Rızgar arkadaş sohbete dalmışken birden kamelyanın kapısında Seyit arkadaş belirdi. Her zamanki gibi sakalı yine uzundu, bildiğim kadarıyla sakal bırakmayı çok seviyor. Biraz erken davrandım galiba sonradan anladım, kendisine, Beritan arkadaşın onu görmeye gittiğini söyledim, bu da onun acele gitmesini sağladı. Ondan dolayı da “aç mısın?” sorusuna hayır aç değilim yanıtını verdi. Zorla bir çay verebildik. Ancak henüz kamelyadan birkaç adım uzaklaşmadın Eylül ve Beritan arkadaşlar tekrardan bizim yere gelince, Eylül arkadaş aç olduğunu itiraf etti. Ona kızdım tabii ama bunun sebebi de ben olmuştum. Neyse mevzuya dönelim.

Seyit arkadaşla kamelyamızın bir köşesinde, yaptığımız şöinenin etrafında-bu arada şunu da yazayım içinde güzel ateş yanıyor ancak bir kusuru var o da biraz duman yapıyor- demlediğimiz çaydan bardaklarımızı doldurarak koyu bir sohbete dalıyoruz. Maziden hem de çok maziden...

Seyit arkadaş bizim memleketi iyi tanıyor doğrusu, maşallah Antakya’da gitmediği yer kalmamış. Zaten onu her gördüğümde aklıma ilk gelen Antakya’nın o güzel coğrafyasıdır. Canım sıkıldığında gidip kafa dinlediğim, birçok anımı bıraktığım yerleri anımsar, zaman tüneline geriye bir dönüş yaparım bu da Seyit’le güzel arkadaşlığımın bir yanı oluyor. Belki de onda, oralarda bıraktığım arkadaşların kokusunu, onlara duyduğum özlem ve hasretimi buluyorum.

Seyit ile harbiye şalelerinden bahsetmeye başladık. Tabi bu arada “şifre humus” parolasını tekrar yineledik. Bu Seyit ile devrim sonrasına bıraktığımız bir sözleşme, siz ufaktan bir ütopya deyin. Ama ikimizde bir gün o anı yaşayacağımıza inanıyoruz, yakalayacağız o anı muhakkak. Ama lütfen sormayın “şifre humus nedir?” diye. O ben ile Seyit arkadaş arasında bir sır...

Antakya’dan ortak tanıdıklar üzerinde konuşmaya başladık. Seyit Antakyalı arkadaşlarını çok övüyordu. Anlaşılan onlarla kurduğu arkadaşlıkları ve diyalogları hiç unutmuyor. O bana bunları anlatırken aklıma Ali Yüce’nin şu dizeleri geldi;

Bizim sığağımız Akdeniz sığağı

Pişirir ekmeğimizi, yakmaz.

BÖLÜM 5

Diğer Yazıları

Merkez Karargâh'ın bir talimatı ile Metina'nın bu alanından ayrılarak Merkez Karargâh'a doğru yola koyulduk. Arazi güvenli olduğu için kendi inisiyatifimizle hareket etmeye başladık. Serê Metina alanından geçiyorduk, mevsimin bahar olması bu coğrafyaya daha farklı bir anlam yüklüyordu. Uzun vadileri, bunlar içerisinde gürül gürül akan suları, vadinin her iki yakasında rengârenk açan çiçekleri apayrı bir hava estiriyordu. Buranın toprakları bambaşka. Bir arkadaşın değişimiyle "buralarda ölmek bile başkadır." Boşuna dememiş kızıl derililer "hiçbir şey uzun yaşamaz toprak ve dağlardan başka, atalarımız gibi biz de topraklarımızda özgür yaşamak istiyoruz. Onlar topraklarında özgür yaşamak için yüzyıllar boyu savaşırlar."

Acaba ben bunun neresindeyim? Galiba bunun çok uzağındayım. Düzen bu duygularımı öldürmüş, düzeni yendikçe bu değerlere daha çok bağlanacağım bunun farkındayım ancak halen aşmış değilim, biraz sabır ve iç savaş...

Kara lekeler kolay silinmez ancak insan isterse aşabilir. Muhakkak kara lekeleri silecek bir şeyler vardır. Bunun başarısı için, düşmanı hem yaşamda hem savaşta aşmak zorundayız.

Metina'nın uzun sarp ve dik yamaçlı bir vadisinde yola devam ediyoruz. Kemal Pir yoldaşın çok güldüğü "ki şemiti, ki şeviti (kim kaydı, o yandı) sözünü anımsayarak, tepe takla düşen arkadaşlara bakıyorum. Gerçekten kim bu sarp yolda kaysa yanıyordu.

Yolumuz üzerinde YAJK I. Kongresinin yapıldığı bir mağaraya girdik. Öğrendiğim kadarıyla Saddam'ın saldırılarından korunmak için bu mağara yapılmış. Şimdi bizim tarihi toplantılarımız bu gibi yerlerde gerçekleştiriliyor, ne güzel.

Bu mağarayı gördükten sonra, Saddam rejiminin Kürt halkına ne kadar zulmettiğini anlamaya başladım, hem de acısını hissederek.

Bu uzun ve sarp vadi yolu bitmeyecek galiba, mağaradan biraz uzaklaştıktan sonra bir arkadaş çantasını orada unuttuğunu söyledi, hava da tam ağarmak üzereydi. O arkadaş çantasını almaya gitti. Yolu bilen bir arkadaşını yanına verdiler. Adını bilmediğimiz bir köye gelmeleri söylendi. Kısa bir yürüyüşten sonra köye vardık. Köy bomboştu eski evlerin içinde kendimize ateşler yakıp dinlenmeye başladık.

Son noktaya doğru yola koyuluyoruz. Öncü arkadaş fazla bir mesafenin kalmadığını söylese de kim ona inanır. Bir saatte yerimize ulaşmadık ancak çok fazla da yürümedik. Artık Merkez Karargâh'tayız. Bizi Abbas arka-

daşın yanında bulunan birkaç arkadaş karşıladı. (Günlüğümü temize çekerken bazı hainlerin ismini çıkarıyorum) Abbas arkadaş çok coşkuluymuş, yüzünden müthiş sevinç ibareleri okunuyordu. Tokalaşmadan kısa bir süre sonra bize belirtilen yere geçtik. Hemen yerlerimizi yapmaya başlayınca arkadaşlar son noktaya geldiğimize inanmaya başladılar.

23-24 NİSAN 1998

PKK YAŞAMINI GÖRMÜŞSEN ONSUZ YAPAMAZSIN!

Anakarargah'da yapılan düzenlemeden sonra yeni bir mangaya ayrıldım. Bu manganın tümü eski arkadaşlardan oluşuyordu. Görevimiz yeni savaşçıların tepe güvenliklerini sağlamaktı.

Yine erzak getirme noktasında temel görev bize aitti. Çoğu emekçi arkadaşlardı. Yaşamda ciddi sorunları olmasa da yer yer bazı eksikleri oluyordu. Nadir arkadaş (Şırnaklı, 2006 da Dersim'de şehit düştü) bizim mangadan sorumluydu.

Diğer arkadaşlar çoğu şu ya da bu nedenle savaş sahasından firar eden ama partinin şans vermesiyle tekrardan savaş sahasına dönen arkadaşlardı.

Bir sohbetleri beni çok yakından etkiledi. İbrahim arkadaş "yaşadığım bu durumu ancak kanımı akıtarak ödeyebilirim" diyordu. Hasan "bu borç kolay ödenmez" diyordu. Musa arkadaş "dünyanın neresine gidersen git bir kere PKK yaşamını görmüşsen onsuz yapamazsın" Dijwar arkadaş "yaşadığımız durum kolay kolay belleklerimizden silinmez." Arkadaşların bu sohbetini hiçbir zaman unutmayacağım.

Her işe canı gönülden koşturuyorlardı. Yaşamdaki duruşları onların geçmişleriyle hesaplaşmaya hazır olduklarını gösteriyorlardı. İhtiyaçları moralde. Elimden geleni yapmaya çalışıyordum. Zaten Musa arkadaş şakalarıyla manga yaşamına renk katıyordu.

27 NİSAN 1998

TEDBİRSİZLİK, YİNE TEDBİRSİZLİK

Bu gün ilk kez, çatışma sesleri alıyorum. Sabah saat altı sularıydı. Sözde devriye çıkarmıştık. Doğru düzgün bir keşif yapmadan gelmişler. Önümüzdeki sırta kadar KDP peşmergeleri gelmiş, ruhları bile duymamış. Nadir arka-

Adını altın harflerle yazdın

Tanrıça ana'nın yurduna.

Kibele oldun baharı müjdeleyen

İnanna oldun aşkı yücelten

Güneş oldun

Bedenimizi ısıtan

Yağmur oldun

Yağmur duasına çıkanlara.

Hayat verdin

Yaşam oldun

Işık oldun

Ateş olup yaktın

Bizdeki kötü ruhları

Mezar oldun

Akreplere çıyanlara.

Ve

Ateşten bir yıldız oldun

Ufkumuzu her daim

Aydınlıkta tutan

Onun için sen

Hiç tükenmeyecek bir şah damar gibi kalacaksın

Çünkü hayat

Artık senin adın olmuş.

Kadir Usta / 2 ŞUBAT 2006

SÜLEYMANİYE'NİN ALTIN KIZI

"Şebit Viyan Soran yoldaşın anısına atfen yazılmıştır."

Her şeyden önce beni,
Bizi yaktın.
Seni düşündükçe
Işık hızında olan zaman
Durgunlaşıyor benim için
Senden en son duyduğum söz
"kendine iyi bak heval" olmuştu
Anlamlı bakışlar doluydu
Ve sanki bir daha görüşemeyeceğiz diyordun
Umut kokan bakışların
Uzak diyarlara götürdü beni
Belliymiş
Sendeki tanrıça anamın derin izleri
Ve ancak yanarak temizlenir
Ona uzanacak eller
Ama önce beni
Ve bendeki tanrının figürünü yaktın

Seni anımsayarak geçiyor günlerim
Her gün biraz daha eriyor hücrelerim
Sendeki sen
Bende olmadığı için
Ve sen
SÜLEYMANİYE'NİN ALTIN KIZI

daş öndeki tepeciler olabilir değince hemen çantamı sırtıma verip koşmaya başladım. Aklıma ilk gelen yeni savaşçılar oldu. Onlar Amedi'ye boğazının altındaki düzlükten sularını alıyorlardı. Bu korkuyla boğaza kadar koştum. Hemen oralara baktım. Kimseleri görmeyince içim ferahladı. Ancak birden sesler yükselmeye başladı. İyice alt tarafları kontrol ettim. Bir grup arkadaşın bize doğru geldiğini gördüm. Gruba bir şey olmamasına çok sevindim.

Bu arada havan atışları hiç durmuyordu. Amma da çirkin bir psikolojisi var. Viş viş bomba üzerime düştü, ha yanıma düştü derken Vedat arkadaşın koşarak yanımıza geldiğini gördüm, hemen durumları sordu, anlatmaya çalıştım.

Açıktaki durduğu için, hep onu uyarıyordum. Bir havan yakınına düşünce o da işin ciddiyetini anlamaya başladı. Nihayet sağlam bir yere gitme ihtiyacını duydu.

Havan atışları durunca Nadir arkadaş yanıma gelip diğer arkadaşları çağdırmamı istedi. Arkadaşları çağdırmaya giderken, Zap gücünden bir gruba denk geldim. Bir arkadaşın yüzü kan içindeydi. Ne olduğunu, nasıl yaralandığını anlamaya çalıştım. Meğer yaralı olan o değilmiş, bir bayan arkadaş yaralanmış onu sağlama bir yere götürürken kendisinde kan içinde kalmış. Bayan arkadaşın çok kan kaybettiği kan izlerinden belliydi. En son atılan havanlar onu yaralamış. Herhalde havan atışlarının durduğunu sanınca açığa çıkmış.

Kasım arkadaş açık hareket ettiği için suikasttan yaralanmıştı. Tedbirsizlik, yine tedbirsizlik.

Daha sonra Şernas adında bir arkadaşın şehit düştüğünü öğrendim. Önderlik sahasına gitmek için ta Amed eyaletinden gelmişti. Bunu öğrenince çok sarsıldım. Önderliği görmek üzere yola çıkmak için birkaç günü kalmıştı. Bizim devriye iyi keşif yapmamıştı. Tepeciler gündüz yerlerine ulaşıyorlar, yani genç kalmış oluyorlar bu ikisi birleşince hain pususunda Şernas arkadaş şehitler kervanına katıldı.

4 MAYIS 1998

MERHABA DENİZ GEZMİŞ!

Hep beynimde ve yüreğimde, “ Gülün Solduğu Akşam” kitabının okurken gözyaşlarımı tutamamıştım. O anda seni birden anlamam çok güçtü. Ancak kendime o zaman şu sözü verdim. “Ben Deniz gibi olacağım” şu ana kadar sana layık olduğumu söyleyemem. Adın kadar muhteşemsin. 24. yıllık ömrüne neler sığdırmadın ki.

Sendeki o yüreğe hep hayran kalmışımdır. Sen ve arkadaşların 68 ruhuna uygun bir coşkuy-la şaha kaldırdınız atınızı. Türkiye’de yeni bir gelecek başlattınız. Devrimci ruhu bu topraklara ektiniz. Bugün birçok gerillanın adı Deniz olmuş ve mücadeleyi sizi teslim ettiğiniz yerden devam ettiriyorlar.

Önemli olan çok yaşamak değil, yaşadığın süre içerisinde geriye bıraktığın izlerdir demiştin. Ona göre de yaşadın ve davranmasını bildin. Henüz gencecik bir fidandın, idam sehpaları

seni tarihin kuytu bir köşesinde dipnotlarını içinde bırakacaklarını sandı. Şunu bilemediler; sehpalar ve ölüm, senin özgürlüğün karşısında yenilecekti.

Evet, Deniz, Yusuf ve Hüseyin sizlerle sevdalanmaya başladım ve halen sizlerleyim bu devrimci mücadelenizde.

Sizleri unutmak en büyük gaflet ve ihanettir.

6 MAYIS 1998

BİR HAYATIN SAHİBİ OLDUN

Yakışır mı Eşkıya’ya

Kendi eceliyle ölmek?

Kendi kaderini

Kendisi belirler eşkıya

Onurunu almaz ayaklar altına

Asidir

Asrının delikanlısıdır

Hep zirvelerden bakmasını bilir

Bazen Cudi olur

Bazen Gabar

Rüzgârla kanatlanır hep

Evcilleştirmez kendini

Kanatlarını yolsan da

Koy vermez kendini

Bazen şahin olur

Bazen kanarya

Bazen de güvercin

Ama sen

Boran oldun

Ve gökyüzü maviliğinde

Umuda umut oldun.

Kısaca; sen

Adına yakışır bir hayatın adı oldun

Işığt sonsuza uzanan bir “YILDIZ”

Senin ardılların
Her gün devriliyor birer birer
Zalim ve acımasız kentlerin
“ŞAH ESERLERİ”...

Bütün eller sana uzatıyor kendini
Ey tanrıça ana
Her şey seninle güzel!
Ancak seninle başlar hayat
Ve
Biz sana aidiz
Sana dönmek istiyoruz.

8 Mart 06 dünya emekçi kadınlar günü vesilesiyle günün anısına
atfen yazılmıştır.
ADINA YAKIŞIR

BU GÜZELLİĞE, ÂŞIK OLUNUR!

Yeni bir düzenleme ile Zağros eyaletine doğru yola koyulduk. Ancak ben bunu kolay başaramadım. Vedat arkadaş düzenlemeden önce beni yanı-na çağırıp konuştu. “Heval Önderlik senin Anakarargah'ta kalmanı söylemişti, sen gruptan çıkıyorsun” dedi. Ben kalmak istemediğimi söyleyince, şaşkın şaşkın gözlerini fal taşı gibi açarak “Heval Önderlik demiş niye böyle yapıyor-sun?” deyince, ben açık konuşmayı tercih ettim Vedat arkadaş “ben Ebuekir’in denetiminde kalmak istemiyorum, görevine saygılıyım ancak sev-medim, kalırsam çok zorlanacağım” deyince güldü ve “tamam” dedi, “seni anlıyorum.”

Gerçeği söylemem gerekirse, Vedat arkadaşın da Ebuekir'i sevmediği-ni anlamıştım. Bundan dolayı biraz rahat konuşmuştum. Bir tartışmaları ol-muştu. Vedat arkadaş epey kızmıştı. Yeni savaşçıların lojistik ihtiyaçları iyi karşılanmıyordu. Arkadaş, Ebuekir'e “siz arkadaşların ihtiyaçlarını temin etmiyorsanız ben ve grubum gider sırtımızla getiririz “ biraz da kızarak söy-lemişti. Gerçekten imkânlar vardı. Ancak niye öyle yapılıyor ben de anlama-dım.

Neyse, ben Vedat arkadaşını ikna ettim ya...

Artık görev alanımız belli oldu. Bu yönlü bir rahatlamayı yaşadım. Bir an önce eyalete ulaşma istemi içindeydim. Artık gündüz harekete geçtiğimiz-den coğrafyanın bütün güzelliklerini seyredebiliyorum. Metina'nın bir zirve-sinden Zap vadisine inerken akşamüstü sularıydı. Hakkâri tepesinden Zap vadisine bakmak bir başka. Her taraf yemyeşil, bütün güzel renkler bir arada. Bu güzelliğe, âşık olunur. İşte, bahar mevsimi nedeniyle her taraftan gürül gürül su akıyordu. Hemen şu doğruya daha çok inanmaya başladım; insanlık bu coğrafya da boy verip filizlenmişse, kesinlikle bu bereketli topraklarla bağlantısı var.

9 MAYIS 98

BİR GÜN MUTLAKA...

Zap vadisinde bir gün yürüdükten sonra Kurê Jahro arazisine geçtik. Xalid Batman arkadaşın bölüğünde bir gün kaldıktan sonra yönümüzü Zagros eyaletine verdik. Engebeli ve sarp olan Kurê Jahro arazisi biraz bizi zorladı. Yine ilerlemeye devam ediyorduk.

Önümüzde yemyeşil alanları gördükçe içimden uzanmak geçiyordu. Yeni arkadaşlar nerde su görseler lakur lakur içiyorlardı. Susuzluk psikolojisi işte. Her yerde su olmasına rağmen şahsi mataralarını da dolduruyorlardı. Doğrusu “fazla su içmeyin sizi zorlar” demekten korkuyordum. Gündüz hareket ettiğimizden dolayı sıcaklık başımıza vurmuştu. Bu yürüyüş en çok mola verdiğimiz yürüyüştü.

Birçok boşatılmış köye rastladık. Hepsi savaşın kurbanlarıydı. Gerillayı haktan koparmak için boşaltılan köyler, arkadaşlardan öğrendiğim kadarıyla bu köyler yoğun bir bombardımana tabi tutulmuşlardı.

Ama halkımız bir gün bu topraklara muhakkak geri dönecektir. Hem de özgürce bu toprakları kazıp ekecektir.

10 MAYIS 1998

YÜRÜYÜŞE DEVAM...

Yürüyüşe devam... Arazi bütün güzelliği ile gözlerimi kamaştırıyor. Sağ sol her taraf yemyeşil. Yeşillikler içinde uçan rengârenk çiçekler. Tam bir renk cümbüşü. Güneşe yüz tutmuş, gülüyorlar sanki. Gel de kendinden geçme...

Küçük çaylarda, suyun kenarında biten “mendik” otunu Vedat arkadaş bana tanıttı. Bol bol topladım. Maydanoz değerinde bir şey, çok sevdim. Annemle küçükken ot toplamaya gittiğim günleri anımsadım. Bu arazide insan aç kalmaz, çok çeşit ot var. Ot toplamak çok sevdiğim bir iş. Doğanın bir lutfü, kullanmak gerek.

Artık Çemço'dayız. Normal büyüklükte bir akarsu, etrafını çınar ağaçları ve söğüt ağaçları ile sarmaşıklara benzer bir çiçek türü kaplamış, suyun etrafında bir çit oluşturmuşlar sanki. Suyun bir yakası boş tarlalarla dolu diğer yakası toprak araba yolu, Saddam döneminde kalma. Birkaç yüz adım sonra hurdaya dönmüş arabalar ilk gözüme çarpan şeyler oldu.

Daha önce arkadaşların kaldığı bir şkeft (mağara) önünde bir mola verdik. Bu alanda bulunan Serhildan Şivişki arkadaşın bölüğü ile küçük cihaz (el telsizi) ile bağlantı kurduk. İki arkadaş yanımıza geldi. Beraberlerinde yarım çuval un getirmişlerdi. Kendilerinden utanır bir konumdaydılar. Bizim grubu daha iyi karşılamak istedikleri ancak imkân ve olanakların azlığından dolayı ellerinden bir şey gelmediği belliydi, çok mahcup olmuşlardı. Onlarla konuşup durumun normal olduğunu söylemek istedim.

Ne MANİ'nin saç örgüleri

Ne de MUHAMMED'in

Dört kadın evliliği

Ne de DAVİNCİ'nin

MONALİSA'sı

Seni diriltmeye yetti.

Uyan ve diril artık

Demeyeceğim ey tanrıça ana!

Bak işte;

Haziran sıcaklığının

Çatlattığı toprak

Yeniden hayat buluyor

ZİLÂN'larla

Ölüm uykusuna yatmış yaşam

Bitiyor yeniden SEMA'larla

Bak işte;

Kısa inat tomurcuklar patlıyor

VİYAN'larla

YENİDEN BİR HAYAT FİLİZLENİYOR.

Bak işte;

Sümer rahip yüzünün

Sır perdesi aralanıyor

Artık gizleyemez oldu kendini

Senin ihtişamın karşısında

Vuruyor işte

HER ŞEY SENİNLE GÜZEL

Yeni bir çılgılık
Yeni bir düş
Yeni bir melodiyle
Seni arıyor
Bu toprağın çocukları
Nerdesin ilk evimiz?

Nerdesin baharı müjdeleyen KİBELE
Nerdesin tutkunun yaratıcısı İŞTAR

Her şey seninle güzeldi
Ve hayatı senden öğrendi bu insanlık
İlkin seninle
Senin bahçende öğrendik
Toprakla sevişmesini

İlk hanemizi seninle kurduk
Seninle başladık
Farkımıza varmaya

Seni kıskandı tanrılar
Önce seni
Sonra özgürlüğümüzü bizden çaldılar

Ne İSA'nın hümanizması

Ancak konuşmak istediğim arkadaş Doğu Kürdistan'lı çıkınca dil sorunundan dolayı anlaşılamadık. Kürtçeyi öğrenebilecek miyim acaba?

12 MAYIS 1998

MERHABA ZAGROS!

Çemço alanından Zağros eyaletine doğru yürüyoruz, daha doğrusu Zağros sınırlarının içindeyiz artık. Uzun bir dere içinde uzun bir yürüyüş içindeyiz. Yürüyüş esnasındaki sessizliği çağlayan suların melodisi telafi ediyordu. Dere boyu uzanan patika bitmeyecek gibi. Herkes heval “ kaç saatlik yolumuz kaldı” diye soruyorlar, öncü arkadaşlar bu soruya cevap vermekten çok korkuyorlardı. Neden mi? Hele bir söyledikleri saatte yerlerine varmasınlar o zaman gör arkadaşların tepkisini.

Bu arada Çekdar arkadaş “heval Kadir vallahi ben bu arkadaşlardan korkmaya başladım, beni dövecekler herhalde”, bende gülerek “aman dikkat et, zamanı kesin vermeye çalış, yoksa bu yeni arkadaşlar üzerine çok gelecekler...”

Hava kararmıştı artık ve yavaş yavaş Avaşin'e doğru yol alıyorduk. Ne hırçın bir sesi var. İlk etapta bana ürkütücü geldi. Suyun başında iki arkadaş bizi bekliyordu. Hekim ve Dr. Adnan arkadaşlardı.

Kısacası artık Zağros gücüne ulaşmanın sevinciyle akademiden buraya kadar yol serüvenimizi tamamlamış olduk. Merhaba ZAGROS! Akademideki tartışmalardan anladım ki; sorunların çok. Ama yine de sana gelme kararını aldım. Ya sende kendimi bulacağım ya da yok olacağım.

14 MAYIS 1998

BULUŞURUZ ELBET

Bu gün düzenlememiz okundu, eyalet komutanı Bahoz arkadaş tarafından Geliye Zap denen bölgeye düzenlemem oldu. Akademiden bu yana uzun bir süre beraber kaldığım arkadaşlardan ayrılıyorum. Herkesi buruk bir hüznün kaplamıştı. En çok zorlandığım nokta da bu zaten, bilmem belki de aşırı duygusallığımdan ileri geliyor. Zorlanmamak elde değil ama ayrılık saati gelip çatınca kulaklarımda çınlayan sözler, “kendine iyi bak, eskiyi unut, yenisinden güçlü başlangıç yapacak imkânların var, artık geçmişi unut, fazla kurcalama mutlaka başaracaksın “v.s...

Artık herkesi bu sözlerle anımsayacağım.

16 MAYIS 1998

KARŞIMDA CİLO DAĞI VAR!

Bugün Zağrosların bir tepesinde mangamla birlikteyim. Karşımda Cilo dağı var. Zirvesi muhteşem, bulunduğum yerden hayranlıkla izliyorum. İlke kez bu kadar yüksek bir dağ görüyorum. Tepesi olduğumuz yere alaycı bir gözle bakıyor gibi duruyor. İki de bir dürbünle izlemekten kendimi alamıyordum. Nöbetçi arkadaş cihazdan anladığı kadarıyla, Çarçela denen arazide arkadaşlarla düşman arasında bir çatışmanın olduğunu söyledi. Nöbeti devralınca ben de arkadaşlarla bağlantıya geçip durumlarını anlamaya çalıştım. Türkçe konuştuğum için bana güvenmeyip irtibatı kestiler. Daha sonra ben de nöbeti devralan Mahsum Gever (fırar etmiş) subaylar gibi konuşmuşsun dediler.

Eh ne yapayım, bundan sonra bir PKK subayının nasıl konuşması gerektiğini öğrenmem gerekecek herhalde...

28 MAYIS 1998

BAŞKANIM ÖZÜR DİLERİM

Kısa sürede manga içinde bir kaynaşma yaşıyorduk. Her arkadaş, her göreve itirazsız koşuyordu. Ebubekir(arkadaş sıfatını kaldırıyorum) bir ara mangamıza ziyarete geldi. Eldeki olanaklarla ona hizmet yapmaya çalıştık. Yemek yedikten sonra ona çay götürdüm. Cam bardak olmadığından, pet şişelerden yaptığımız naylon bardaklarda çay vermek istedim. Bardağın naylon olduğunu anlayınca yüzüme bakmadan elinin tersiyle “götür içmiyorum” dedi. Yüzüme bir tokat atsaydı bu kadar zoruma gitmezdi. Sanki cam bardakta çay verme imkânı vardı da ben vermedim. Bir de sanki ben oranın komutanıyım. İmkân yaratmadın. Bir de bir devrimci koşullar neyse ona göre hareket eder, biraz mütevazı olur. Ebubekir’de bu hiç yok. Önderlik bana Ankarargah’la kalabilirsin dedi, ben böyle bir komutanın yanında nasıl kalırım? Hayır, asla olmaz, hayatta olmaz. Ne yapıp yapıp buradan uzaklaşmalıyım. Bana kralı hatırlatıyor bu adam, ben uşak olamam.

“Başkanım özür dilerim ama sizin dediğiniz gibi yapamayacağım. Yani dağlara ulaştım, lütfen beni yanlış anlamayın sonuna kadar Önderliğe bağlı kalacağım. Ancak buradan uzaklaşmalıyım.”

Yol aldım sana doğru.

Ama sorumluluklar

Güzergahı değiştiriyor bazen.

Neylersin mecbur ve mahkumsun

İnsan ödevimi yerine getirmeye

Varsın ayrı yol alsın adımlarımız

Bir kere yüreğime ektilim ya seni

En derin kuytusuna koydum ya

Toprak da olsam

Beraber yeşereceğim seninle.

Yaşayıp, yaşatmaktır önemli olan

Uzaklıkla ölçülmez bilenler

Yürekte taşmasını bilenler

Ancak onlarla bunu.

Doğrunun kesişme noktasında

Buluşabileceksek bir gün

O günün adının

“ÖZGÜR” olmasını isterim.

Yolculuğun nereye diye

Sormuyorum sana.

Halkının umudu ol

Sonra tüm yoldaşlarının

Zamanın kalırsa “ası kız”

O zaman benim umudum ol.

30 NİSAN 1998

YÜREKTEN BİR EZGİ

Bir türkü tutturmuş
Yürüyorum.
Kavgamla yol alıyorum
20.yy arta kalan
Soysuzlara karşı

Yüreğimdekiler
Alıp götürüyorlar beni
Bir sen oluyorum
Bir de halkımın umudu.

Memleket burnumda tüter.
Bir de dayanılmaz hasretin
Neden hep sana koşmuyorum
Diye sorgulama beni
Hasretinin acısı yeter zaten.

Bilirsin,
Karanlık vadilerde
Hep şeytanlar dolanır
Ve hep pusudalar
Soluk alıp vermeme
Sıfırlamak için...

Tutkular hudud tanımaz.
İçimde(ki) sınırları yıkarak

GERİLLA İRADEDİR!

Günler su gibi akıp gidiyordu Zagros'un serin yaylalarında. Artık her yerde hareket etme imkânı doğmuştu. Gelîyê Zap alanına bir grup arkadaşla göreve gidiyoruz. Uzun bir vadide ilerleyişimiz vardı. İlk kez bu kadar yoğun kar üstünde yürüyoruz. Vadi dümdüz, o vadide bir araba yolunun olabileceğini düşündüm. Ardından saf saf "heval bu yol nereye gidiyor?" diye sordum. Ardından bir kahkaha tufanı bastı tabi. Bunun üzerine Serhildan Şivîşki arkadaş gülümsemesini zor tutarak "heval bizim yollar böyle işte" dedi. Bu kadar şeyden sonra jeton düştü tabi. Meğerki çığdan dolayı böyle dümdüz oluyor vadiler. Ben ne yapayım. Antakya'da doğru düzgün kar bile görmemişim. Neyse kırdığım pottan cemaat bol bol gülme şansı buldu.

Bu arada günlerimiz Havdel yemekle geçiyordu. Bahoz arkadaş (eyalet komutanı) Havdel nasıl yapılır aşama aşama tarif etmişti. Önce unu kavur, sonra suda eriterek kaynat sonra yağını at, tuzunu kat sonra afiyetle, ye... Aman ne hoş (desem de inanmayın)

Önderliğin "gerilla iradedir" sözünü şimdi derinliğine anlamaya başlıyorum. Bir ay boyu un çorbasıyla (Havdel) yaşamak bu mücadeleye gönül verenlerin işi olabilir.

Burada en çok zoruma giden ve hiç hazmedemediğim durum varsa, o da bazı arkadaşlarda olan bireycilik. Bir devrimcide olmaması gereken bu özelliğin bizim ortama dayatılması beni çok zorluyor, üzüyor, derinden düşündürüyordu. Sosyalistlik, devrimcilik her şeyden önce yanındaki yoldaşını düşünmektir. Yaşamda gelişmeye adeta ket vuruyor bireycilik. En çok savaşılmaması gereken durum budur. Bir arkadaşla anlatmayı denedim, ancak pişman oldum. Yeni bir şey fark ettim bu gün; içimizde herkes sosyalizme inanmıyor. Bir bakış açısı oturmazsa işimiz zor.

3 HAZİRAN 1998

PKK BURALARDA HAKİM!

Geç de olsa, Zağros'un Geliye Zap alanına gelmiş bulunmaktayız. Artık zozanlardayız. Guni (geven) dışında yakacak odun yok, her sabah araziye dağılıp topluyoruz.

Deştê Xane noktasındayız arkadaşlardan öğrendiğime göre Mem ü Zin destanın yazarı Ehmedê Xanê bir zamanlar buralarda kalmış. Çok geniş bir vadi. Bir yerde üç dere yatağı birleşerek büyük bir akarsu oluşturuyor. Geniş bir mera alanı olduğundan hayvancılığa çok verimli, aşiret kavgaları hep meralar yüzünden çıkarmış.

Şimdi ise PKK buranın tek hâkimi! Var mı yan bakan?

9 HAZİRAN 1998

KENDİ KENDİMİ YARATMASINI BİLMELİYİM

Bu gün Çayan Malatya ile (bu şahıs örgütten kopmuş) parti içi sorunlar üzerine uzun bir tartışma yürüttük. Genelde aynı ortamlarda yetiştiğimizden ortak anlayışlarımız da var. İkimiz de Türk solu çevresinde Devrimci düşüncelerle tanıştığımızdan partiye katılmadan önceki hayallerimizle şu an içinde bulunduğumuz durumumuz üzerine epey tartıştık. Tartışmadan sonra kendime yüklenmeye başladım. Kürdistan halk gerçekliğinden çok uzak oluşum, birçok noktada geride kalmama neden oluyor. Birçok arkadaş Önderlik eğitminden de geçmiş olmasına rağmen birçok noktada kendini aşmamış, Önderliğin “Apo’ya selam eski tarza devam” sözü hala kulaklarımda çınlıyor. Suyu geçince değil, akademi kapısından çıkınca bazıları kendi bildiğini okumaya başlıyor.

Kendimi birçok noktada güçlendirmem gerekiyor. Sosyalizm uğruna mücadele kolay değil, elbette ciddi gelişmeler yaratmamız bununla bağlantılı.

Parti gerçekliği karşısında da, farklı yaklaşım içerisine girmem beni farklı yoğunlaşmalara götürüyor. İlgi, destek beklerken kendimi atıl bıraktım. Bundan dolayı kendimde bir gerileme görüyorum. Kendime yüklenmeliyim. Kendi kendimi yaratmasını bilmeliyim.

15 HAZİRAN 1998

ZİLAN BENİM ÖZGÜRLÜK TANRIÇAMDIR.

“REBER APO”

Bugün Zilan yoldaşın şahadet yıldönümü. Eylemi gerçekleştirdiği zaman Amanos’lardaydım. O zaman eylemine büyük bir anlam yükleyemeyecek kadar zayıftım.

Yemezler herkesin yemini

Aldırmazlar

Takmazlar

Hem çılgın

Hem deli yürekli

Toprağa sığmazlar

Deşerler onu

Kardelen papatya

Karanfil, nergiz olurlar.

Ölüme meydan okurken
 İnada inat
 Aşındırdıkları zamanlar
 Ve ardlarına bakmadan
 Karanfil kokan yıldızlı gecelerde
 Yar hasreti ile
 Yağlı kurşunları göğüsleyenler
 Ölümsüzler,
 Nokta koymadan
 Hayata sarılanlar
 Yok yok
 Bu zaman anlamaz
 Onların çığlıklarını
 Çünkü alışamadılar
 Hep ötedeydiler
 Uzağı hep uzağı düşlediler
 Ne bu zaman anladı onları
 Ne de kalbi acımasız dünya.

Onlar militan yürekliydi
 Militan
 Körpeydiler
 Ve mangal yürekleriyle
 Erittiler donuk hücrelerimizi
 Umut heybelerinde
 Aksak yürüyenlere yer,
 Ayıracakları zaman, yoktu.
 Asiler onlar
 En yüksek mekanlarda
 Kanat çırpırlar

Ama bugünü özgürlük tanrıçamı anarak geçirdim. Köleliğe ve he türden egemenliğe başkaldırı, hem de bir kadın yoldaş şahsında gerçekleşiyor. Bu, kadın açısından başlı başına bir devrim. Ne mutlu bana böyle insanlara yoldaş olmaya çalışıyorum. Zilan yoldaş senin şahsında bir kez daha tüm şehitlerimiz önünde saygıyla eğiliyorum.

30 HAZİRAN 1998

GÖRECEĞİM SENİ ÇARÇELA!

Uzun bir yolculuk sonucu, Çarçela'ya doğru tırmanmaya başlıyoruz. Çarçela'nın heybetli duruşuyla adeta dünyayı ayaklar altına getirir bir yüksekliği var. Buraya kolay kolay düşman ayakları basamaz. Çarçela insana güven veriyor, yol sürecinde hep şu hayalle yürüyordum. " SATE GÖLLERİNİ GÖRECEĞİM" ne yazık ki çok muhteşem manzaralara sahip olduğu söylenen bu gölleri henüz bütün görkemliliği ile görme şerefine ulaşamadım. Çarçela'da erimeyen kar hayalimde sakladığım ve bir an önce görmek istediğim manzarayı, bembeyaz ve gözlerimi kamaştıran bir cevapla adeta kendimde saklıyorum diyordu.

Bir gün muhakkak gelip göreceğim seni Çarçela.

Tek başıma yürürken, bir kayanın arkasında Nasır'ı görüyorum (bilinen Nasır), yoğunlaşmasını dağıtmamak için ani bir refleksle kendimi geri çekmek isterken gülererek gel gel bir şey olmaz dedi.

Geniş bir sohbete dalıyoruz, ağırlığı kültür ve sanat üzerineydi. Nasır bazı eksiklerimizi dile getiriyor ve devrimin romanını halen geliştirmememinin ciddi bir eksiklik olduğunu söylüyordu. Büyük bir birikimin yaşandığı bu mücadelede sanat kültür alanında devrimin gelişimine paralel atılım yapmak ciddi bir yanılı olarak karşımıza çıkmış bulunmaktadır.

Kürdistan halkının kurtuluş mücadelesinde benzersiz kahramanlıklar, fedakârlıklar yaşanmış, halen de yaşamaya devam ediyor, edecektir de.

Yol sürecinde yurtsever bir gencin, bizim kaldığımız yeri bulmak için sırt sırt, tümsek tümsek, sırf bize yiyecek ulaştırmak için elinden gelen bütün çabayı sarf etmesi, Kürt halkında örgüte karşı oluşan sarsılmaz inancının binlerce örneğinde sadece biridir. Hem de düşmanın arazide olmasına rağmen, bu genç ona hiç aldırış etmiyordu. Gözlerindeki parıltı, tutku ve cesareti ... yazmaya değer...

11 TEMMUZ 1999

ÇARÇELA

ÇARÇELA KADAR GÜZELLİKLERİN YOK

Bugün Çarçela'nın esrareniz güzelliğini yitirmedeği bir gün, fırtına kopuyor her yerinde sanki "beni terk edin gidin" demek istiyor. Asıl sorun bu soğuya nasıl dayanacağımızdır. Yarın tepe sıramız, tek düşündüğüm sabah ilk keşfi yapınca kadar, sabahın nefes kesen soğukunda ellerim donmadan olacak mı? Neyse Çarçela'yı seven soğukuna katlanır ne de olsa güneş erkenden bizim yüzümüze gülecek ve onu doğarken, izlerken yine apayrı bir duyguya kapılacak ve soğukunu unutacağız galiba.

Çarçela'da güneşin doğuşunu izlemek herkese nasip olmaz. Güneş doğudan yükselirken ilk önce mat ve kızıl renkte sanki hiç ışık yayılmıyormuş gibi görünür, ardından adım adım yükselir. İlk ışıkları Cilo'ya çarpar, gözlerini ze yansır ve Cilo'nun zirvesinde olan kayaların rengi beyaza çaldığından güneşin ışıklarıyla daha da güzelleşir. Sonra Çarçela'ya sıra gelir. Cilo Çarçela'ya üstten bakar, yani sanki burnu biraz havalı. Belki de Çarçela'nın esrareniz güzelliği karşısında komplekse kapılıyordur. Kusura bakma Cilo heybetli bir duruşun var ancak Çarçela kadar güzelliklerin yok.

5 EYLÜL 1999

SOSYALİZMDEN ASLA VAZGEÇMEYECEĞİZ!

Bugün Önderliğin 1 Eylül'de yaptığı çağrısı okudum. Neden bu çağrısı anlamakta biraz güçlük çekiyorum? Elbette eninde sonunda bizim savaş bir anlaşmayla son bulacak. Lenin'in bir sözünü anımsadım. "diplomasi bazen tek kişiyle yürür", böyle bir süreç başlamış olabilir mi? Doğrusu arkadaşlar çok olumsuz bir tepki verdi. Bir arkadaş, "ben sosyalist PKK'ye gelmişim" diyerek, farklı bir durumu kabul etmeyeceğini söyledi. Bu kadar erken tepkilere anlam vermede güçlük çekiyorum doğrusu. Ben "PKK sosyalizmden asla vazgeçmez" desem de fayda etmedi. En çok hoşuma giden Serxwebun arkadaşın sözüydü. "Heval ben bu harekete gençliğimi verdim, ne olursa olsun sonuna kadar burada olacağım."

En ilginç tartışmayı Serdar arkadaşla yaptım. "Artık zaman değişiyor belki Avaşin'de çocuk sahibi oluruz" diyordu. Aman tanrım bir bu eksikti insanlar nasıl olurda birden bilinçaltılarını böyle dile getirirler, demek ki güdülerini bastırmak bir yerde patlağını veriyor, zor bilmece... Bana neler oluyor

MİLİTAN YÜREKLERE

22 ŞUBAT 2007

Zorluklar

Zorunluluklar

Ait olduğumuz

Zaman ve mekan

Öncesi

Şimdiki zamanı

Sonrası

Militan melodilerin

Umut kokan ezgisi

ALIŞILMIŞLIKLAR

Alışılmışlıklar;
 Bir yere götüremez seni
 Aşılmışlarla dopdolu olsun yüreğin
 Bırak geride kalsın “takılmışlar”
 Onlar anlamaz
 Asi yürekten
 Hazır değiller
 Masmavi gökyüzünde
 Umudun diyarına göçmeye
 Neylersin büyük yürüyüş
 Bizlere kalmış
 Alay edercesine ölümü kovalarız.
 Özgür hayatlara merhaba demek için.

keskin, net cevaplar veremiyorum. Zaten Önderliği anlamakta güçlük çekiyorum. Biraz sabır ve itina Kadir, zamanla her şey netleşecek.

9 EYLÜL 1999

BİR KAHKAHA TUFANI!

Tartışmalar doğruysa durum hiç de iç açıcı değil, eyalet komutanım bile (Berxwedan Serhat) net bir şey söyleyemiyor. Ben de sizin gibiyim, bir şey anlamadım diyor. Bu kadar yıl onca şahadetten sonra gel de Türklerle kardeş ol diyor, olmayacak şey.

Hangisi doğru Kadir ustam! ? Önderliğin sosyalizm ve devrim sorunları kitabını okuduğum 93 yılına döndüm, o zamanki heyecan ve coşku nerde? İçimden haykırmak geliyor ama olmuyor, “heval siz yanlışsınız” diyorum kendi içimden ama bir türlü ağzımdan o laflar çıkmıyor. “Haklı değilsin Berxwedan arkadaş” ama şimdi sana bir şey diyemiyorum. Bende çelişkiler yumak haline gelmiş, iyi düşünmem lazım.

Şu katırların bizden çektiği şey nedir arkadaşım? Bugün Deriyê Hırçê’ye çıkarken bir katırın yürümediği için kulağını ısırdım. Pes doğrusu kendi halime güldüm ondan sonra bir insanla konuşur gibi “ince bir sesle bak şimdi bir kobra (saldırı helikopteri) gelse senin için iyi olmaz, seni saklayacak bir yer yok yürüsen iyi olur.” Valla yürümeye başladı. Bu komik durum karşısında arkadaşlar gülmekten kırıldı tabi. Neyse sağ salım katırı geçirdik derken bir katırımız geriye yuvarlanmaz mı? Gel de ağlama, sızlama. Neyse hayırlısıyla bu olayı da atlattık.

Çarçela vazgeçilmez, şu katır seferleri olmasa diyeceğim, ancak olmuyor. Manga sohbetinde arkadaşlara dedim ki; bu kış morallerde katırlar üzerine bir skeç yapacağım skecin adı “ hestir deodarand” olacak. Neden diyecekseniz hele? Çarçela yokuşlarında gaz bırakan katırın etrafa yaydığı o mis kokuyu bir deodarand gibi ciğerlerinize çekmezseniz işiniz zor demektir. “Hestir deodarand” yokuşlarda vazgeçilmez, kokusunu içinize sindirin ferahlayın!” Bir kakhaha tufanı... Neylersin ancak böyle yorgunluk unutuluyor.

11 EYLÜL 1999

ESENDERE’DEN GELİRKEN

İlk kez Sate köyünü görüyorum. Zağros'a ilk geldiğim günlerde çınar boğazından dürbünle izlemiştim, düzenlememde olduğundan dolayı Geliye Zap alanına gitmiştim. İki Yaka denilen köy burasıymış. Esendere'den gelirken direk Geliye Zap alanına gideceğimizi bekliyorduk. Ancak bu beklentimiz gerçekleşmedi. Çarçela'da kaldığıma sevindim. Ancak diğer arkadaşlar çok daralmıştı. Haklıydılar aslında, geçen yıl orada çok emek harcadık, her şeye sıfırdan başlamıştık. Bir köyle ilişki geliştirebilmek için bir eylem düzenlemesi geliştirecekmiş gibi hassas yaklaşıyorduk. Amacımıza ulaştık ve bu yıl için iyi bir alt yapı oluşturduk. Bütün bunlara bir de Faysal Light'ın bireyci ve alaycı yaklaşımları eklenince, bin bir emekle, çabayla yaptığımız hazırlıkla 99 bahar hamlesine bu alanda katkı sunmak istiyorduk, olmadı. Ama Mahmut arkadaşın bölüğü orada çok kapsamlı eylemler yaptı. Ne fark eder ha biz ha onlar hepimiz arkadaşız, yoldaşız. Onların başarıları partiye mal oluyor, PKK de hepimizin partisi.

Bizim Hogir Maraş (benim iki gözüm) çok gururlu, bir de geçen yıl Faysal Light ile en çok yüz göz olan oydu, hatta ondan nefret ediyordu. Bu arada yazmadan geçmeyeceğim, geçen sonbahar PKK'nin altıncı kongresine giderken Faysal Light'ı gördüm; tek kelimeyle düzeysiz ve lakayt. Nasıl Ebuekir'in yardımcısı yapmışlar şaşıyorum. Neticede bizim Hogir Maraş Geliye Zap'tan pratiği ile Faysal Light gibilerine cevap olmak istiyordu, olmadı, olmayınca da görev almadı.

Of be nereden nereye geldim, bugün Sate köyünü gördüm diyecektim nerelere kaydım. Sate'nin kış mevsimi geldi mi herhalde dünya ile bağlantısı kopuyor. Bir tarafı Çarçela eteklerine, bir tarafı Geper tepesine, bir tarafı Boğaza Çınar'a ya açılıyor. Kar yağdı mı bu köyden bir yerlere açılmak zor gibi. Bir Sate'li görürsem merakımı gidereceğim.

Ya arkadaş, bu Kürt halkına hayranım ben, en inanılmaz yerde kendine bir yaşam alanı açmış. Şimdi tam inandım. Ben köyde büyümemişim.

2 EKİM 1999

...

Bu geri çekilme kararı, bizim arkadaşları olumsuz etkiledi, tartışmalar pek hayra alamet değil. Kafam karışıyor yavaş yavaş. Sovyetler dağıldı ama PKK'nin sosyalizm iddiası büyüyerek devam etti. Önderlik sosyalist mücadeleye yeni bir boyut kazandırdı. Bir şey yazamıyorum. Kafam karışık, Önderlik

Kavga, umut, aşk
Birini yakalamaya çalışırsın
Bir diğeri seni kovalar
Hepsi de gerekli ama
Hepsini bir arada yaşamak için
Bir ömür yetmez ki!!!

BİR ÖMÜR YETMEZ Kİ!

Bir hayat yetmez ki;
 Acılarımızı,
 Sevinçlerimizi
 Özlemlerimizi
 Sevdalarımızı tartmaya

Zaman yetmez ki;
 Bütün sevmeleri yaşamaya
 Özgünlükler, sorumluklar, zorunluluklar
 Ve bağlı olduklarımız
 Uğruna öldüğümüz yaşam
 Ve; beklentilerimiz

Yaşamak için,
 Elde ettiğimiz zamanı
 Yapmak istediklerimize bölersek
 Elde sıfır mı kalacak acaba?

Kendin değilsin o zaman
 Ve kendin olmadığın zaman
 Bütün halin yaman
 Çünkü yaşamak istediklerin
 Başka bir zaman
 Ve işte o zamanı yaşamana
 Bir ömür yetmez ki.

ne yapmak istiyor? Bende çözüm yok,yok, yok. Anlamıyorum o kadar. Bildiğim bir şey var; ben sosyalizme inanıyorum.

4 EKİM 1999

....

Son malzemeleri alıp Çarçela'yı terk ediyoruz. Hekim arkadaş karın üstüne "elveda Çarçela" yazdı. Artık geri gelmeyeceğimizi düşünüyordu. Nede olsa adını "melek hekim" koymuştuk. Gerçekten melekler gibi temiz. O da Çarçela'yı çok seviyor, son gelişmelerden dolayı o da Çarçela dönemi sona erdi havasına kapılmıştı. Deriyê Hirçê (Ayı Kapısı) kapısında son kez Çarçela'ya içten bir nefes çekerek bakıyor, elveda diyerek, birkaç tarama yapıyoruz.

7 EKİM 1999**TANRI AŞKINA ARKADAŞLAR YETİŞTİ DİYECEK YOK MU?**

Bugün hayatımın en zor günüydü, ne yapacağımı bilmiyorum, daha doğrusu ne diyeceğimi. Dün bölük yönetimi planlamasında benim tepeye gitmem kararlaştırıldı. Arkadaşlar taburca erzak çekmeye gideceklerinden hem yeni olan hem de kararsız olan arkadaşlarla tepeye gittim. Sabah keşfini yaparken onlara gereken uyarıları yaparak keşif yerine gittim. Hava iyice aydınlanmıştı. Arazide bir şey görünmüyordu. Hepsi acemi arkadaşlar olduğundan yanlarına gidip ateşi ben yaktım, içim rahat değildi, hemen keşif yerine koştum. Saat 7'ye doğruydı yine arazide bir şey yok, içim rahatladı arkadaşlar çayı hazırlamışlardı. Beni çağırdılar ve bardağıma çay doldurup bana uzattılar. Dilovan'a nereleri kontrol etmesi gerektiğini göstererek ateşin etrafına oturdum. Açıkçası Dilovan'ın keşfine güvenmiyordum, çay bardağını elimde götürerek keşif yerine doğru gittim. Dilovan'a daha yetişmeden -göz mesafesinde olduğu için- elli atmış kişilik bir grup gördüm, net göremediğim için tam anlayamadım. Fakat tek renk oluşu şüphemi arttırdı. Dilova'na işaret verip dürbünü getirmesini istedim ilk bakışta düşman olduğunu anladım. Dilovan'a çok kızmıştım. Asker öyle bir yerden geçiyordu ki; apaçıktı diğer taraftan Dilovan'a elimle göstererek o yolu iyi takip et demiştim. Üstüne üstük tekrar dürbünü eline verip askere bakmasını görmesini istedim, biraz öğrensini diyordum. Nerdeyse arkadaşlara haber vermeyi unutacaktım. Ben göremiyorum deyince tepem attı. Sözde yanımda gelenlerin en duyarlısı

oydu, tokadı yüzüne indirmemek için kendimi zor tuttum ve hemen sığınağa git gözüm seni görmesin dedim.

Tekmili verdikten sonra, görevde olan arkadaşları düşünmeye başladım. Operasyonu fark etmişler miydi acaba onu da bilmiyordum. Bir taraftan askeri takip ediyor bi yandan da Serxwebun arkadaşına durumu aktarıyordum. Diğer taraftan görevde olan Goran arkadaşın grubuna da çağrı yapıyordum. Hiç cevap yok. Herkes sağlam yerde, bir tek o arkadaş operasyon bölgesinde, gel de kafayı yeme. Yanımdakileri on metre öteye gönderemiyordum. Goran, Goran cihazda bağırıp çağırıyorum ses seda yok... bu esnada takım komutanım Zindan arkadaş ile Canxort arkadaşlar yanıma yetiştiler kendi içimde kendi kendime oh be diyebildim nihayet. Artık içim rahat bu yeni arkadaşların her birini bir arkadaşın yanına versem, korunmalarını sağlayabiliriz. Öyle de yaptık.

Gruptan hala haber yok. Cihazı Zindan arkadaşına devrettim, onun çağrılarına da cevap vermeyince kuşkularımız iyice artmaya başladı, derken aşğılardan çoh çoh sesleri gelmeye başladı. Canxort arkadaş “ oy havara xwedê” bizim arkadaşlar düşmanın içine giriyorlar. Ben ve Zindan arkadaş BKC leri ayrı yerlere kurup çalıştırmaya başladık. Arkadaşların umurunda değil, yollarına devam ediyorlar. Cihaz çağrıları devam ediyor, cevap yok nafîle, koş yetiş onlara nafîle... askere hakim değiliz BKC bile zor yetişiyor, yerimiz deşifre oldu, umurumda bile değil, arkadaşları kurtar kurtarabilirsen. Kabz'nin sırtlarını tutan asker arkadaşlara karışmıyor, iyice içlerine çekmek istiyor ve hepsi gözleriminizin önünde, Canxort kafasını taşa vuruyor sinirden, bağırıyor, Zindan saçını başını yoluyor, ben avazı çıktığı kadar bağırıyorum heval heval düşman düşman... grup; olduğu gibi, bir şey yokmuş gibi yoluna devam ediyor.

Atılan onca mermi faydasız, düşman sesiz duruşunu koruyor, Renas, Aze, Şervin, Sait, Goran, gözlerimin önünde ilerliyor, şehit düşecekler. Zindan! Bir şeyler yapalım, koşalım diyorum, arkadaşlara yetişelim diyorum, ama imkansızdı. Zindan Glort soğukkanlılığını koruyordu. Bir baktım suyun kenarında bir grup asker mevzilenmeye çalışıyordu. BKC ile taradım, öfkemi hıncımı, kinimi onlara sıktım ancak yakın mesafe olmadığından etkili olmuyordu. Gitti dedim güzel yoldaşlarım. Gözyaşlarımı tutamadım. Hayatımda ilk kez bu kadar çaresizdim. Daha önce Amanos'lardayken donmak üzereydim, arkadaşlar odun toplayıp ateş yakmaya çalışırken, ben bir şey yapamıyordum, çaresizliğimden dolayı ağlamıştım. Ama bu durum çok farklı, orda sorun ben idim şimdi ise arkadaşlarım ölümle burun buruna.

ANLAT

Bana bir öykü anlat

Adı kayıp sevda

Yolcusunun adı

Kayıp sevdayı arayan

Bana bir fıkra anlat

İnsanın hayvan yönüne

Göndermeleri olsun

Bana kavgayı anlat

Asi delikanlıları

Yüzleri Güneşe dönük

Militanları olsun.

Umudu anlat

Noktası olmasın

Sevgiyi anlat

İçinde tahakkümü olmayan,

Tutkuyla bezenmiş

Boyun eğmez olsun melodisi

Bir romanı anlat

Özgür insanla dolu olsun,

İçindeki aşk vazgeçilmez olsun

Sadakat ve özgürlük koksun

Ve son noktası

Ölümsüzlük olsun

21 OCAK 2007

YOLA DEVAM

Bırak boşuna kürek sallasın
Bütün geçmiş zamanlar
Bizden çaldıkları melodilerle
Avutsunlar kendilerini
Yola devam ediyorum.
Bütün hazırlıklar tamam.

Bedenimden kötü ruhları kovdum.
Anılardır geride bıraktıklarım
Beni ısıtan güneşle
Her gün yeniden doğuyorum
Bütün hazırlıklar tamam
Tereddüsüz yola devam

Uçsuz bucaksız
Özgür ülkeye doğru
Sessiz ve sakin ilerlemekteyim
Dipten gelen bir dalga gibi
Aniden yükselip
Zulmün kıyılarını dövmek için
“yola devam”
Sevdalar intihar etmesin diye
Aşkları yanıp kül olmasın diye Ortadoğu’nun
Kavgaya devam, isyana devam
Bütün hazırlıklar tamam.

10 OCAK 2007

Artık düşmanı mermi atmaya başladı, biraz daha sakinleştim, Zindan arkadaşla soruyorum; düşman kanalı ne diyor? Bir şey yok! Kobra sesleri gelmeye başladı. Gelir gelmez yoğun roket atışları, yoğun taramalara başladı. Ağırıklı Kihê dolunu vurunca, muhakkak kurtulanlar var diye düşünmeye başladım. Düşman askerleri Kihê köyünün üzerindeki sırtlardan aşağılara koşmaya başlayınca kanaatim güçlenmeye başladı. Sırtlardan kendini bırakan düşman güçlerine, lanetê boğazından biz müdahale etmeye başladık ve aşağılara kayamadılar, gözünü sevdiğim BKC. artık etkili olmaya başladı. Sadece bir askeri durduramadık o da uzun bir süre yalnız kaldı. İkinci kez kobralar geldi ve bu sefer bizi hedef aldı, yerimiz sağlam bir şey yapamazlardı. Taramalar başka yöne kayınca meraktan sığınaktan çıkıp izlemek istedim, kobra tabura ait bir katırı vurmaya çalışıyor, katır pes etmiyor, çifte ata ata kaçıyor kobra mermi hatta roketlerle kovalıyor, günün tek tesellisi ve komik anı, Zindan’ın kahkası kayalarda iyi yankılanıyordu.

Ne olduysa oldu dedim kendi kendime, şehit düşenler şehit düştü kurtulanlar kurtuldu. Çünkü epey zaman kazandı arkadaşlar bir de arazi hem geniş hem de korunaklıydı. Üçüncü gelişte kobralar bizim altımızdaki yamacı hedeflediler, balon bıraktılar, arazi kuru olduğundan çabuk tutuştu ve her taraf dumana büründü. Öğleden sonra saat üçte geri çekilme talimatı geldi ancak arkadaşlardan haber yoktu. Dumandan dolayı araziye denetleyemiyorduk. Düşman bir sızma yapsa zorlanabilirdik. Arkadaşların kendi inisiyatiflerinde hareket edip başka yerlerden kendilerini sağlam yere ulaştıracaklarından emindim.

Onun için geri çekilmeye bir şey demedim. Toparlanıp geri çekildik. Kayalık bir yer vardı ancak yavaş yavaş inilebiliyorduk. Tam oradan inerken mermiler baş ucumuzdan geçmeye başladı. Arkadaşların hepsi indi ben ve Dilovan kaldık. Dilovan’ ın artık inemem diyor. Ben indim, elini ver diyorum, ağlamaya başladı. Biraz elini yakalayınca, çektim ve yere yuvarlandı. Biraz incindi ama mecburdum. Bak yoldaşım yüz metre koşacaksın sadece, ondan sonra bitiyor her şey, mermilere aldırma, koş diyorum yok sen koş, ben koşuyorum, mermilerden dolayı gelmiyor, bak kobra gelirse naneyi yeriz diyorum olmuyor. Tek çare elimi boynuna sarmak kaldı. BKC yükü ile zor oldu ama sürükledim. Zindan arkadaş yetişince fırçayı yedim tabi. Zindan kızmakta çok haklıydı, bir daha kobra gelse kurtulması zor bir yerdeydik, ne yapayım. Dilovan sağolsun.

Öfkemi noktada kusmak için saklı tuttum. Munzur arkadaş görür görmez bağırp çağırmaya başladım “bir daha kendi mangamla giderim tepeye, senin belirlediğin arkadaşlarla değil, o kadar tepe için bizi uyarıyorsun al

işte, keşke yerimde olsaydın da gözünle görseydin rezaleti” Munzur arkadaş alttan aldı niçin kızgın olduğumu anladı. Tekmilde de özeleştirisini verdi.

Gelen giden görev grubuna ne oldu diye soruyordu? Ağzımdan tek bir kelime çıkmadı. Çünkü tahminlerden, öte diyecek bir şeyim yoktu. Ayrıca bütün aktarmaları Zindan arkadaşına bırakmışım. Gece boyunca sadece bir şey duymak istiyordum ama duyamadım “ tanrı aşkına arkadaşlar yetişti diyecek yok mu?”

25 KASIM 1999

....

Zor uyumuştum, uyandığımda arkadaşların hepsinin sağlam olduğunu öğrendim. Erzak, bütün katırlar, canları cehenneme, arkadaşlar sağlam ya! Meğerki yanlarında cihaz yok, biz mermi atınca da, oh iyi işte arkadaşlar domuz avlıyorlar sanmışlar. Al sana böyle bir şey olur mu? Arkadaşım insan tedbir amaçlı da olsa biraz kuşku duyar. Gamsızlığın böylesini görmedim. Bir şeye yanıyorum artık bizim sırtlarımız mahvolacak. Şehit vermedik ama 17 katırımız telef oldu.

26 KASIM 1999

Bugün partimiz PKK’nin 21. kuruluş yıldönümü, Önderliğin değişimi ile “ iğne ile kuyu kazılarak” bu günlere gelindi. Bu sözün derin anlamını bilmeyen bu partiye hayırlı bir iş yapamaz. Bu güne bakarak hareket edersek, mevcut durumun nasıl elimize geçtiğin anlayamayız.

Yaşasın sosyalizm

Yaşasın PKK

Yaşasın BAŞKAN APO

27 KASIM 1999

....

Bugün kış kampını yapmaya başlıyoruz. Bir ekip okul yapacak, onların yeri geçen yılki yerinde olduğu için yerleri hazırdı. Bizse sıfırdan yer yapacaktık. Pratik yorgunluk üstüne gel bir de manga yeri kaz, duvar ör, fazla zor iş, ah dinine yandığım zaman... Ne yapalım, büyük sorumluluklarımız var, kat-

Geldik sizin zamana

Sakın inanmayın

Sizden ayrıldığımıza.

Gömüldüğümüz toprak

Kaldıramaz taşkın yüreklerimizi

Deşerek yine çıktık yeryüzüne

Tüm âşıkların elinde

Gül olduk

Sevdiklerine uzatılan

Üzülmeyin bizim yaşamadıklarımıza

Yaşadığımız zaman

Tüm sevmeleri yaşamaya

Zaman tanımadı

Sessizce yüreğimize naksettik

Âşıklar diyarının

Sevgi duvarını

Aldırmayın çocuklar

Geçmiş zamanların

İnli, cinli masallarına

Güzel olana dair ne varsa

Güzel insanların elleriyle

Güneş ülkenize armağan ettik çocuklar

18 MART 2007

Öfkedendir

Siz önünüze bakın çocuklar

Özgür şafakların türküsüyle

Her yeni doğan güne

Yeniden merhaba değin.

Ve; bizleri

Hep sizin gibi yaşamış

Olarak görün.

İsyan ederken de

Yağlı kurşunları göğüslerken de

Zamanın ötesine

Taşıdığımız umutlarla yürüdük çünkü

Şimdiki zamanın

Bencilliğine,

İhtirasına

Akrep gibi koynumuza sarılıp zehirlemesine

Dur demenin vakti geldiğinde

Özgürlüğü özlemin,

Asırların birikmiş öfkesiyle

Şaha kaldırdık atımızı.

Bıkmadan usanmadan

Yürüdük, yürüdük

Kıskanmadık sizin zamanı

Hep sizinle yaşadık aslında

Kötü ruhlardan arına, arına

lanmak zorundayız, zorundayım. Ya babalarımız bir gecelik zevkleri için bizi dünyaya getirmeyecekti ya da kendileri zamanında devrim yapacaklardı. Neyse bari biz onların tekerrürü olmayalım ki gelecek kuşak bizim için aynı şeyleri söylemesin.

Yorgunum be Usta yazacak çok şey var ama zaman yok. Hasan Hüseyin'in dediği gibi

Ey dinini, dingilini

Sevdiğim hayat ey!

Buraya kadar, hadi iş başına arkadaşım. Sonra demesinler işten kaytarıyorsun. Biliyorsun bu eleştiri senin çok zoruna gidiyor. Arkadaşların yanına gidiyorum, haydi heval bu işi bitirelim.

29 KASIM 1999

....

Yoğun işler adamı şişler abi! Manga bitiyor, erzak başlıyor, fırın işi başlıyor. Fırın yapmak bitiyor, yeni yıl hazırlıkları bitiyor demiyorum çünkü her gün prova var. Değişim-dönüşüm rüzgârlarına kafayı takmış bulunuyoruz, pot kıranların vay canına!

İran bile gündemimizde, Hatemi'nin değişim perspektiflerini konu edeceğiz, ben başbakan Ecevit rolündeyim, Clinton'u karşılayacağım. Tabi yanımda Monica Levinski'yi aratmayacak olan Sibel Can olacak, Demirel'in rolünü oynayacak olandır. Ferhat'ın yanında Çiller olacak. Bakalım, her halde bir kahkaha tufanı kopacak.

Bir de Faysal var, "Neriman" albümü ile sahne alacak. Anlaşılan yeni bir yıla yeni bir stille gireceğiz. Ha bir de Grup Emek devrimci marşlarla sahne alacak.

Aralık ayında bir şey yazamadım. Hep pratik işler ve moral hazırlığı, başka bir şey yok. Ara sıra balık avı, -ava gidiş ara sıra oluyor- onun için Zindan arkadaş yetiyor. Maşallah gitti mi boş dönmüyor.

Bu arada Önderliğin yüzyılın sonunda zafer kazanan demokrasi savunması gelmiş. Hemen okumam gerekiyor!!! Bakalım neler var içinde... Neyse az kaldı, eğitim başlayacak o zaman genel okunur ve öyle tartışırız. Velid arkadaşın tutum ve davranışları hiç hoşuma gitmiyor, çok tepkili. Türklerle barış olmaz diyor. Sorun o da değil, tepkili duruşu ona yakışmıyor. Arka-

daşları olumsuz etkiliyor. Sanki parti çizgi değiştirmiş gibi bir durum var, kendisini ihanete uğramış hissediyor. Tartışmaya çalıştım, çok inatçı, sanki kandırıldık gibi bir psiko hali var. Böyle yoğunlaşırsa karşıt bir konuma girecek. Bu tür arkadaşlar için tehlike çanları çalıyor. düzenlemesine de itiraz eti. Ona moral şart ama kim verecek?

(Zaten bu kişi sonra kaçtı. İlkel milliyetçiliğin varacağı yer milliyetçiliktir.)

20 ARALIK 1999

SOSYALİZM YENİLMEDİ

Yönetimin oradan geçiyordum. Önderliğin savunmasını okuyan arkadaşlar kendi aralarında tartışıyorlar. Artık PKK'nin stratejisinin değiştireceğini savunuyorlar. Elimdeki Marksizm ve Leninizm'in ilkeleri kitaplarına bakarak bir arkadaş "bırak o tür şeyleri, zamanı geçti" dedi. Ne diyeceğimi bilmiyordum, sadece eğitim ortamında görüşürüz dedim. Pes doğrusu ikna olacak halleri yok.

PKK'de neler değişecek bilmiyorum ama bildiğim bir şey varsa, Önderlik mücadelesini sürdürecektir. Belki Uzun Süreli Halk Savaşı stratejisi değişecek çünkü artık iki blok yok. Bütün halk savaşları Sovyetlerden birçok destek aldı. Şimdi o destek yok. Biz de bu dünyadaki değişimlere göre kendimizi ayarlamalıyız. Önderlik ne yapmak istiyor, bir strateji değişikliği mi? Acaba? Doğrusu anlamak çok zor, çabuk bir çare bulunmalı yoksa insanların yoğunlaşmaları çok farklı yönlerde kayacak. Şimdiden başlamış bile, VI. Kongre'de çıkan sorunlar yetmiyormuş gibi şimdi yeni eğilimler başlıyor. Artık arkadaşlar kendi silahlarına eskisi gibi değer vermiyorlar, raxtsiz dolaşıyorlar. Kimisi artık öbür tarafa gidelim biz de kendimizi yaşayalım diyor. Diğeri doğru valla sıra bizim diyor. TC'nin bu kadar erken barış çağırılarına cevap vereceğini sanmıyorum. TC'yle barışçıl çözüm asla olmaz diyorum, Türkler barışçı bir toplum değil talancı bir toplum özelliğine sahip, tarihsel karakterleri böyle. Bunu yazarken Türk olan devrim şehitlerinin affına sığınıyorum.

Bizim Arap toplumu nasıl birlik olamaz ise TC devleti de barışçıl olamaz.

Eğer bütün hareketimizde ılımlı eğilimler bu kadar hızlı geliyorsa, durum vahim! Benim kafam karışık, neyin doğru, neyin yanlış olduğunu ayırt edemiyorum. Kimseden perspektif alamıyorum, bana çıkış yolu gösterecek birileri lazım. Reel sosyalizm yenilgiye uğradı ama sosyalizm yenilmedi. İnancı

YARININ ÇOCUKLARINA

Bize bakmayın çocuklar
Tutkularımız sizin yarınlarınızda saklı
Hep onu düşleyerek yol aldık
Kimimiz yolun ilk adımlarında
Kimimiz ilk on metresinde
Kimimiz kısa
Kimimiz uzun
Yollar aştık
Bedeli toprak olmaktı
Ödedik
Ödemeye devam ettik
Edeceğiz
Bizim yaşadığımız zaman
İblislerin kol gezdiği bir zamandı
O zaman aşmak gerekti
Gerekeni yapmak için
Atıldık bu serüvene

Asi ve mavi olmalıydık
Yani hem kavgacı
Hem de umut kokan yürek

Bakmayın siz
Resimlerimize yansıyan
Çatık kaşlarımıza
Namussuzlara duyduğumuz

Sığdırılmış bir hayat
İSTEMİYORUM.
TAK...TAK...TAK...
YAŞASIN ÖZGÜR HAYAT

korumak istiyorum ne olursa olsun sosyalizmi savunacağım. Başka yol yok.
Bu kış çok çatışmalı geçecek.

26 ARALIK 1999

KAZANAN DEMOKRASİ

Bir yüzyıl geride bıraktık, yeni yüzyıl ve milenyumun ikinci gününde eğitim çalışmalarına başlıyoruz. İlk işimiz Önderliğin “Yüzyılın Sonunda Zafer Kazanan Demokrasi” kitabını okuyoruz. Yeni söylemler var, anlamakta güçlük çekiyorum. Einstein’ın maddeye ilişkin geliştirdiği yeni çözümlemeleri. Bilimsel teknolojik devrim v.s yeni ideolojik açılımlar var, adı ne olacak acaba? Einstein’ın izafiyet teorisi ile ilgisi nedir? Çabuk Einstein’ın kitaplarını bulmam gerekiyor? Tek hatırladığım $E=MC^2$, M (kütle) C (ışık hızı) E (enerji). Her cismin durgun haldeyken sahip olduğu potansiyel enerji var. Enerji yoktan var edilmez varken de yok edilemez. Peki, bunların ilgisi ne bizimle? Toplumsal hareket açısından bize yararları ne olacak? Dur be Kadir Usta! Kafayı yiyecek sin?

Sosyalist blok çöktü, kapitalizm kendini tek buluyor, rakipsiz buluyor, acaba Önderliğin yeni demokrasi, demokratik cumhuriyet tezleri yeni teorik açılımlar mı olacak?

Benden herhangi bir cevap yok, kafa yetmiyor anlayın işte!!!

2 OCAK 2000

SADECE ANLAMAK İSTİYORUM!

Bu gün tartışmalar başladı. Berxwedan arkadaş alışmış herhalde benimle başlamaya, bana baktı ve gülümseyerek “heval Kadir kalk sen ne diyorsun” dedi. İlk kez heyecanlı oldum.

Marx’ın Bilimsel Sosyalizminden, Lenin’in Toplu Ayaklanma tezinden, Mao’nun Uzun Süreli Halk Savaşı stratejisinden-ki en çok bu husus üzerinde durdum-çünkü uzun yıllardır Uzun Süreli Halk Savaşı stratejisiyle mücadele yürütüyoruz. Birçok ülke bağımsızlığını bu yolla kazandı. Çünkü iki blok vardı. Biz bu yolla sonuca gitmeyebiliriz, dedim.

Munzur arkadaş tepkisel bir çıkış yaptı “ne yani Kadir arkadaş ne demek istiyor? Biz nasıl bu mücadeleyi bırakabiliriz?” Mecbur kaldım tekrardan Berxwedan arkadaş beni kaldırdı. İçimde bir tereddüt vardı, ne diyeceğimi

bilmiyordum. İster istemez sapmada mıyım acaba sorusunu kendime sordum. Tekrardan aynı çerçevede yanıtlamaya çalıştım ve en son şunu dedim, “Önderlik yeni ideolojik açılımlar yapıyor ancak ben çözmüş değilim, bir ideolog değilim çünkü.” Biraz da Munzur arkadaş beni destekleyince biraz rahatladım. Neyse zaman biraz, biraz daha zaman, her şey netleşecek.

Bu arada Fransız Burjuva Demokratik devriminden çok örnek verdiğimden dolayı bizim Hekim arkadaş bana “Robbes” lakabını takmış, ya Hekim sana melek lakabını taktık takmasına, ama sende şeytan tüyü var galiba! Gözlerim ağrıdı hoşçakalın!

Önderliğin yeni kitabındaki şu sözün altını çizmem gerekiyor “yeni bir süreç başlıyor, bu sürece ayak uydurmayan bireyler, toplumlar hareketler, hatta devletler aşılmaya mahkûmdur” çok dikkatimi çekti, üzerinde duruyorum, anlamaya çalışıyorum bu yeni süreci, anlamakta biraz güçlük çekiyorum başkanım.

Başkanım! Evrimsel gelişmelerin yavaş ilerlediğini ancak daha kalıcı sonuçlar doğurduğunu belirliyorsunuz? Peki devrimci şiddet olmadan mümkün mü? Özür dilerim başkanım! Sadece anlamak istiyorum. Nereye gidiyorsun be arkadaşım!

3 OCAK 2000

VE BAŞARDIM...

Buraya kadarmış, sekiz yıl hep bekledim bir gün çıkagelirsin diye. Semedar’a, Sümbül’e, Cilo’ya, Çarçela’ya çıktığım günler oldu. O zirvelerden güneşin doğuşunu izlerken bir gün sen de karşıma çıkarsın diye umutla bekledim. Onun için güneş batarken, gözlerimde sen de batıyordun tam sekiz yıl bekledim. Yüreğimin kuytu bir köşesinde hep saklı tuttum seni, hep gözlerimin önünden kayıp gidiyordun, şehir ışıklarına yenildin, yapmacık parklarında sıkışıp kaldın. Belirsiz bir top fırtınası, ihtiraslar ve bencilikler kokan ülkeye taşıdı seni.

Bense Çarçela doruklarından hep lanetler yağdırdım o şehir ışıklarına, senin gibi kaç kadını yuttu diye. Oysa seni bir gerilla olarak sevmeyi ne kadar istemiştim. Yoktun, yoktun, yoktun.

Bir gün görüşeceğiz Mihriban, kim bilir ne hallerde olacaksın o zaman. Muhakkak karşına çıkacak ve “bak işte senin dünyana teslim olmadım ve başardım” diyeceğim.

EVCİLEŞEMEM

Sen bana söyle

Asi yürekli

Evcilleşmek yarar mı bana?

Tanrıça ana’ma kızayım mı?

Neden ilk evi kurdu diye?

Söyle bana ey ana

Eve kapanmayla

Güzel mi oluyor hayat?

Bana doğamı bağışla

Ey ana

Başka şey istemem

Evcileşmem

Girmem o kapana ben

Yüreğim Akdeniz olmuş

Beynim Nirvana

Noktasız, virgülsüz

Soluklamak istiyorum hayatı

Affına sığınıyorum

Evcilleşmem ben

Doğa anama doğru

Koşmak istiyorum.

Ne ev

Ne de metre karelere

Hepsini bir arada yaşamak için
Bir hayat yetmez ki!
BİR ÖMÜR YETMEZ Kİ!

15 MART 2007

Evet Mihriban, buraya kadarmış, sökü� kaldırıyorum yüreğimden
bende bıraktığın izleri.

HAZİRAN 2003

KAYBOLAN DEĞERLERİMİN ARDINDAN!

Bir hainin darbesi. Üç gün üç gece kendime gelemedim. 33 şiirimle birlikte belli aralıklarla içimde kalıp da ölmesini istemediğim duygu ve düşüncelerimi beyaz sayfalara taşımıştım oysa. Evet, bir hain ve ismi de Berxwedan'dı. Hepsinin, yağmur ve kar altında çürüyüp mürekkebinin dağılmasına neden oldu. Oysa hiçbir şey beni o şiirler ve yazılarım kadar anlata-mazdı. Neler yazmıştım neler... Şehit Beritan, başta senden özür diliyorum, her 25 Ekim geldiğinde senin şahsında kadın yoldaşlara karşı yaklaşımımı gözden geçiriyordum. Senin savaşımın önünde hep saygıyla eğiliyorum. Hep yanımdasın, umut kokan gülüşünle hep gözlerimin önünde siluetin. Affet ve bağışla bir daha yazamayacağım galiba. Her 25 Ekim de yaşadığım duygular farklı ve şu anda o duyguları bu zaman zarfında tekrar yaşamak çok zor oluyor.

Başkanım, yeni paradigmayı yedi kez okudum anlamaya çalışıyorum, kafamdaki tüm soru işaretleri cevabını buluyor, her gün olmasa da 99'dan bu yana yaşadığım kafa karışıklığını aşmaya çalışıyorum. AİHM Savunmasına kadarki olan, sanki dipsiz bir kuyu karanlığından, yavaş yavaş ışığa doğru yol alıyorum. Heyecanımı şu an tekrar yazamıyorum. Ama Ortadoğu'nun şarap içen ayyaşlar gibi yerinde sallanıp duruşunun kökenine inmeye başladım.

Her şeyin kök hücresi burada, mayası da. Ama her şeyi iliklerimize kadar işlemiş bu sistemin. Aşacağıma söz veriyorum başkanım. Size yazdığım mektuplarımın çoğu kayboldu, korumadığım için affınıza sığınıyorum.

Siz hainler, en çok sizi yazmıştım. Düşmandan çok sizden nefret ettim. Kendi kalemimden yarının çocuklarına iyi anlatmıştım. Yarının çocuklarına, nasıl yılan gibi boynumuza sarıldığınızı yazmıştım. Aslanların yazdığı tarihe, bir çakal sürüsü gibi konmak istediniz ama BAŞARAMADINIZ! Efendilerinizin yanında tıka basa yiyip için, evcilleşin, biz Boran Kuşu gibi yaşamaya devam edeceğiz.

Elveda bütün yazdıklarım, bir haine kurban oldunuz ve ne yapsam o günleri geri getiremem. Geçen zaman zarfında, bütün yazdıklarımı kaybettim bir hain yüzünden, ne kadar acı veriyor tarif edemem. Şimdi yeniden ve yeni bir yazı tarzına merhaba!

*Kaybettiğim sıradan şeyler değildi
Benim kimliğimdi.
Bazen dışa yansımayan
İç dünyamdı.
Şiirimde gerçek ben saklı
Yazılarımda öteki ben
Göndermeler değil sadece
Ben ve öteki bende saklanan hapsolan
Duygu dünyasıdır
Duygulara gem vurulmaz dostum
Benden açık ve yalın bir önerme
Aklıma da yatkın
Ama
Duyguya ihanet alçaklıktır.*

4 EYLÜL 2004

ŞEHİT BERİTAN AKADEMİSİNDE DOPDOLU İKİ GÜN

Üzerine bir yük aldın mı sen noktaya kadar götürmen gerekir. 2004'ün dört nisan ve yahut beş Nisan günüydü, o zaman Mahsum Korkmaz Akademi'sinin kapanış günüydü. Zagros eyaleti adına yedi arkadaş, mezuniyet törenine katılmak amacıyla gelmişti. Bölge askeri Mahkemesine atanmıştım. Çalışmaların nasıl olacağı konusunda bilgi almak üzere, Yüksek Askeri Mahkeme'siyle görüşmem gerekiyordu. Zekiye arkadaş beni Armanç arkadaşla tanıştırdı. Sonra Armanç arkadaşla birlikte ana karargâha çıktık.

Ertesi gün yanıma gelen Sipan arkadaşla birlikte basına doğru gittik. Elime bir Parastina Gel dergisi alıp okumaya başlıyorum. Hemen bir yazı dikkatimi çekiyor ve okumaya başlıyorum. Yazı çekirdek bölünmesi ve çekirdek birleşimi üzerine yazılmıştı. Yazıyı okuduktan sonra "kuantum fiziğini bu yazı izah etmez demiştin". Ardından Zinarin ve Beritan arkadaşlar yerlerinden fırlarcasına "heval bize bir seminer ver" dediler. Bir kere ağızdan çıktı ve

BİR ÖMÜR YETMEZ Kİ

Yıllar ömrümüzden yiyor
Bizse harcıyoruz yılları
Durmadan saklanıp duruyor yerküre
Ödünç hayatlar yaşamıyoruz
Bize bağışlanan ömrün
En güzelini
Yaşayıp yaşatmak
Tek varlık nedenimiz

Eskittiğimiz ayakkabılar, elbiseler
Yürüyüp geçtiğimiz patikalar
Aştığımız zirveler
Ödenen bedeller
Yoluna baş koyduğumuz
Tutkunu, delisi
Hatta serserisi olduğumuz
Özgür hayat,
Özgür gülümsemeler, kahkahalar
Ve ölümsüz sevda

Bunlar sıraya dizilmez arkadaşım
Hepsinin toplamı=hayatın kendisi
Uzak değil
Çünkü içindeyiz
Ve bilmezsek eğer
Yürekten hepsini toplamasını

Yol aldım sana doğru
Ama sorumluluklar
Güzergâhı değiştiriyor bazen
Neylersin mecbur ve mahkûmum
İnsan ödevimi yerine getirmeye

Varsın ayrı yol alsın adımlarımız
Bir kere yüreğime ektim ya seni
En derin kuytusuna koydum ya
Toprak da olsam
Beraber yeşereceğim seninle

Yaşayıp, yaşatmaktır önemli olan
Uzaklıkla ölçülmez bu
Yürekte taşınmasını bilenler
Ancak anlarlar bunu

Doğrunun kesişme noktasında
Buluşabileceksek bir gün
O günün adının
“ÖZGÜR” olmasını isterim

Yolculuğun nereye diye
Sormuyorum sana
Halkının umudu ol
Sonra tüm yoldaşlarının
Zamanın kalırsa “asi kız”
O zaman benim umudum ol.

3 NİSAN 2007

dergi için en geç bir aya içinde bir yazı hazırlama sözü vererek Zagroslara döndüm. Benimde başıma bela açan kuantum serüvenim böyle başlar. Bazen niye bulaştım diye kendime kızıyorum. Ancak son Şehit Beritan Akademisi’nde verdiğim kuantum dersi ve arkadaşların ilgileri beni tekrardan kuantum dünyasına sürükledi.

Armanç ve Veysi arkadaşlara ayrı ayrı beraber gitme teklifinde bulundum ikisi de kabul etmedi. Onun için tek başıma yola koyuldum. Yolda derime yoğunlaşarak ilerliyorum. Bir baktım ki, yolun ortasında bir yılan, karışmak istemedim. Ancak yoldan çıkacağı benzemiyordu. Bir taş kaldırıp yılanı doğru attım, böyle geçmeme müsaade etti. Güneşin başını izleyerek akademiye yaklaşıyorum. Kaniyê Tû’da (dut çeşmesi) bir mola verdim. Ardından akademide soluk aldım. Nizamiyede nöbetçi olan Güneş arkadaş ile tokalaştım sonra subay yanıma geldi. Her ikisi de Zagros’tan tanıdığım arkadaşlardı. Ben Güneş arkadaşına “erkek egemen sisteminden kaçtım, size sığınabilir miyim?” dedim. Gülerek “tabi tabi” dedi. Bir espiyle giriş yapayım dedim kendi kendime, zaten öyle yaptım.

Rewşen arkadaşla birlikte akademi kurulunun yanına gittik. Hepsiyle tanışık olmam kendimi rahat hissetmemi sağladı. Kurulda olan Beritan arkadaş kendi doğasında değildi, sevecen ruh halinden bir eser kalmamıştı sanki. Önce kendime sordum, “son günlerde bu arkadaşına karşı olumsuz bir davranışım oldu mu?” diye. Pek sanmıyorum. Neyse kendisi bilir diye düşündüm. Kurulun diğer üyeleri kendi doğal hallerindeydi. Newroz arkadaş “gelmeyeceksin sandım” dedi. Ben “bağlantı kurmak isteğimi, ancak muhabereci arkadaş’ın aracılık yapmak istememesi üzerine, yola çıktığımı” söyledim. Kendisi de muhabereciye serzenişte bulundu.

Doğal bir ortam, ilk yüzüme çarpan, şey bu oldu. Arkadaşlar bayağı neşeli görünüyorlar, ilk gözlemim şuydu; canı sıkılan, bir köşede oturan kimse görünmüyordu. Tanıdık arkadaşlarla tokalaşmak ve durumlarını sormak istiyordum, ancak olmadı. Kuruldaki arkadaşlarla vereceğim dersin yöntemi üzerine tartışmalar yürüttüm. Arkadaşlar diyalog yöntemini esas almamı önerdiler.

Bense dersin biraz ağır olduğunu gelişi güzel arkadaşları kaldırırsam zorlanma durumları yaşandığında arkadaşları ters etkilenebileceğini belirttim. Bu noktaya çok hassas yaklaştım, çünkü istemeyerek de olsa kimsenin zorlanmasına zemin açmak istemiyordum.

İsteğim tek şey arkadaşların özgürce davranmalarıydı. İsteyen arkadaşın kendi iradesiyle katılması daha sonuç alıcı olur diye düşünüyordum.

Epey acıkmıştım, neyse ki, Şehristan arkadaşın çorbası bize yetiştii. Nalin arkadaşla birlikte afiyetle yedik. 96 yılında tanıdığım Nalin arkadaşla şimdiki Nalin arasında dağlar kadar fark var. 96 yılında bu kadar rahat ve diyaloga açık değildi. Şimdi ise çok doğallaşmış rahat diyalog geliştiriyor. Arkadaş adına çok sevindim. Nalin arkadaşla biraz geçmişe uzandıktan sonra, arkadaşlar istirahat edebileceğim yeri gösterdiler. Biraz ders üzerine yoğunlaştıktan sonra, müzik eşliğinde uykuya daldım. Bir ara Nalin arkadaşın “rojbaş” sesiyle ayağa fırladım. Tek korktuğum şey buydu. Zamanında uyunmamak! Öyle de oldu. Kahvaltıya bile yetişmemiştim, utanmadım desem yalan olur.

Geç kalmanın ezikliği ile arkadaşlara “rojbaş” dedim. Arkadaşlar elimi yüzümü yıkamam için suyu manganın önüne kadar getirmişlerdi, çok zoruma gitmişti ve bu ilgiyle ilk kez karşılaştığımdan olacak ki, bu kadar etkilendim. Kahvaltıdan sonra yavaş yavaş arkadaşlarla kaynaşmaya başladım. Delal arkadaş yine o içten gülümsemesiyle “rojbaş hevalê Kadir” dedi. Ardından bir arkadaş yanımıza geldi, bu arkadaşlarla birlikte ders verecektik. İki arkadaş kısmi de olsa biraz anlatım yapmaları için ikna etmeye çalıştım ancak başarılı olamadım. Samimi ve içten davranıyorlardı, bunun morali bana yetti. Yükü sırtıma attılar atmasına ancak içten davranmalarına çok saygı duydum.

Adını hatırlamıyorum bir arkadaş “psikolojik olarak hazır mısın? diye sordu. Nedenini bilmiyorum ama çok rahattım ve aynen “gayet rahatım” dedim. Sadece daha önceleri de kaygılandığım tek şey dil sorunuydu. Ders kuantum olunca gel de Kürtçe anlat bakalım. Bütün bunlar eğitim öncesi yaşadığım durumları. Derken saat 7.30’u gösterdi. Tekmilden sonra içeriye daldık. Derken ders anlatımına daldım. İlk saatler genel fizik ve tekniğin toplumsal harekete kazandırdığı hız üzerineydi. Her arada arkadaşlar kuantuma ne zaman giriş yapacaksın diye sorular soruyorlardı. Ben hep “acele etmeyin” diyordum, yavaş yavaş alıştıra alıştıra oraya geleceğim diyordum. Derse dört elle sarılmamı sağlayan temel husus, arkadaşların yoğun ilgi ve meraklarıydı. Anlamak için çaba sarf ediyorlardı. Her arada birkaç arkadaşın muhakkak soruları oluyordu. Farkına bile varmadan kısa aralar bitiyordu. Ne güzel bir ortam. Zamanın bol oluşundan dolayı epey rahattım ve her soruya muhakkak cevap vermeye yoğun çaba sarf ediyordum. Sekiz dokuz keredir bu dersi veriyorum, ancak ilk kez bana iki günlük bir süre tanınmasından dolayı çok mutluydum ve oldukça rahat hissediyordum kendimi. Öğlen yemeğinden sonra arkadaşların bana getirdikleri çayı içerken yine soru yağmuru, elimden geleni yapmaya çalışıyorum, sorular durmuyor, heval mekanik ne demek? Maddenin plazma hali de nereden çıktı? Ben maddenin üç hali olduğunu biliyordum... v.s.

YÜREKTEN BİR EZGİ

Bir türkü tutturmuş
Yürüyorum.
Kavgamla yol alıyorum.
20.yy’dan arta kalan
Soysuzlara karşı

Yüreğimdekiler
Alıp götürüyorlar beni
Bir sen oluyorum
Bir de halkımın umudu

Memleket burnumda tüter
Bir de dayanılmaz hasretin
Neden hep sana koşmuyorum
Diye sorgulama beni
Hasretinin acısı yeter zaten

Bilirsin
Karanlık vadilerde
Hep şeytanlar dolanır
Ve hep pusudalar
Soluk alıp vermemi
Sıfırlamak için

Tutkular hudut tanımaz
İçimde (ki) sınırları yıkarak

Ölümün ezgisini çalan değil
 Hayatın akışına
 El uzatan,
 Yüreğini; ortaya koymuş
 Militanların,
 Özgür nağmelerine ortak,
 Acılarıyla bütünleşen,
 Bir çılgın, isyancı
 Bir serüvenci olmak isterim

6 ARALIK 2006

İmdadına Şehristan arkadaş yetiştirdi “heval sizin için yer ayırdık biraz dinlen” deyince “hayır gerek yok” demeyi aklımdan bile geçirmedim. İyi olur diyerek, Şehristan arkadaşla birlikte bana ayrılan yere gittim. Şütükten, ustaca dikilmiş bir cibinlik altında uyandım. Bu arada Şehristan arkadaşın canlı ve cana yakın üslubu olduğunu da yazmadan geçemeyeceğim.

Saat bire doğru kamelyaya doğru gittim. Demli bir çay içtim dersten önce, işe yaradı. Artık sıra kuantuma gelince ders giderek ağırlaşıyordu. İlk orada Çınar arkadaşın epey ağırlaştığını hissettim. İkinci aradan sonra Çınar arkadaş “bu günlük yeter kafamız çok ağırlaştı erken ara versen iyi olur” dedi. Ben de içeri girer girmez “heval arkadaşlar ara verelim diyor, ardından bazen demokratik işleyişte yanlış kararlar da çıkar” dedim. Ancak nafile öneriyi oylamaya sunduğumda bütün eller havadaydı. Ara genel arkadaşların işine yaradı, ancak meraklılar yine etrafımdaydı. Bu şu anlama geliyordu dışarıda da eğitim devam ediyordu. Bu çok hoşuma gitti. Çünkü bu durum derse olan ilgiyi gösteriyordu.

Her zaman, emeğin boşa gitmediğini görmek, ne güzel bir duygu, kendi kendime keşke ders daha uzun süreli olsaydı diyordum. Bir şey daha fark ettim, kadınların ağırlıkta olduğu ortamlarda kadının dünyasını keşfetme imkânı doğuyor. Belki de kadının iç dünyasını daha doğru anlamak, böyle ortamlarda yaşamayı gerektirmektedir. Genel ortamlarda yaşamayı gerektirmektedir. Genel ortamlarda kadın yoldaşlar bu kadar rahat davranmıyorlar.

Ders ikinci günü de güzeldi, ilk gün biraz zemin hazırlığıydı. İkinci gün asıl aktarmak istediklerimi aktarmaya çalıştım. Bu yüzden de daha rahatlatıcı bir ortam oluştu. Doza arkadaşın sorusu ilginçti “kuantum ile diyalektik arasındaki fark nedir?” sorusunu sordu. Genelde içimizde böyle yanlışlıklar oluyor. Hâlbuki kuantum fiziği “her şey maddedir” fikrini enerji ve maddenin birbirine dönüşümünü ispatlayarak maddeci düşüncüyü bir nevi doğruladı. Hatta şunu diyebiliriz; bu çerçevede Doza arkadaşına cevap vermeye çalıştım. Umarım arkadaş ikna olmuştur.

Dersin sonlarına doğru yaklaşırken, komisyon arkadaşlarımı biraz değerlendirme yapmaları için ikna etmeye çalıştım. Ancak olmadı. Keşke bir arada dersi hazırlama imkânımız olsaydı, belki arkadaşları daha ikna edici olurdu, daha iyi bir destek derse daha aktif katılmalarını sağlardı.

Ders yine Çınar arkadaşın istediği zamanda bitti. Arkadaş devrimden sonra atom altı dünyayı görsel olarak bir laboratuvar ortamında izleme kararı almış. Ne diyeyim umarım dileğine kavuşur. Aslında fena bir ütopya değil.

Bütün arkadaşlarla “ön cephe” filmini izledikten sonra akademiden ayrıldım. Beritan arkadaş beni patikanın başına kadar uğurladı. Soğuk duruşunun kusuruna bakmamamı benden istedi.

Her şeye rağmen hayatımın iki önemli gününü, orada geçirdiğimi belirtmeliyim. Orada sıcak ilgi vardı, moral vardı.

Ardından değerli arkadaşım Tahir’i (şehittir.) görmeye gittim. Kuzey gruplarına elbise dikiyordu. O iyi bir dost, iyi bir yoldaştır aynı zamanda. Onunla biraz hasret giderdim.

Asıl bela noktada yaşandı. Herkes bana takılmak için hazırlanmıştı. Bizim Armanç başta olmak üzere, Erdal (kekê), Veysi arkadaş “oo.. demek ki geldin, oraya düzenlemen olduğunu sandık” Allah kimseyi onların diline düşürmesin.

3.4.5. Haziran 2006

KURÊ JAHRO

ÖNCE KENDİNLE YÜZLEŞ

Doğru yolda değilsin

Ey yolcu!

Birkaç derece saplantın var

Dikkat etmelisin kendine...

Bilmediğin, hiç tanımadığın yollardasın. Kendin değilsin artık. Dikkat et tel örgüler çoktur bu yeryüzünde. Kendini bir boşluğa vurmuşsun, yüreğin post modern duygulara kapılmış, politize bir yaşamın saati-birlik havasına bırakmışsın kendini. Zorla sevdirmeler peşindesin, kendine ödün vererek bazı arkadaşlar edinmeye çalışıyorsun, kendinden neler kaybettiğini bilmeden mutlu sanıyorsun kendini ama mutlu değilsin.

Önce kendinle yüzleş, gerekirse aynaya bak ayıp değil, gerekiyorsa tükür haline, merak etme aynanın camı seni korur, onun bir tek amacı var; o da senin kendinle yüzleşmeni sağlamak.

Sana böyle yöneldiğim için kusurumu mazur gör, ben senin arkadaşın olmak istiyorum sadece. Herkesin sevgisini kazanmak istiyorsan, kendi doğanda kal herkes seni olduğun gibi görsün, seni sevenler zaten çürümüş yarınını onarırlar. Burnun hava da olmasın ve kendini bulunmaz bir Hint kumaşı

AYNI GÖĞÜN EZGİSİ

Aynı göğün ezgisi

Çalıyor yine

Yankılanarak

Vadiler kucak açmış

Sakin adımlarıma

Yorgunluğuma

Demli bir çay kıvamı

Yetişir ancak

Dem deme vurur

Yargısız infazlar

Beynimde titreşir

En sarp yerlerine çıkmak isterim

Bu yorgun ve argın

Ortadoğu diyarının,

Sonra haykırmak

Hem de avazım çıktığı kadar

Haykırmak isterim.

Aynı göğün ezgisini çalamam

Dolap beygiri olamam

Feryad-ı isyana kalmış yüreğim

DURAMAM

Mezar sessizliğinde değil

MAVİYE YOLCULUK

Bulutsuzluk özleminin bittiği yerde
 Maviye yolculuk başlar
 Hep özledik ya o anı
 Hep yaşamak istedik ya
 hayali de muhteşem
 Rüyası da
 Bir de;
 Umdu toprağa ekenlerin
 Anılarına yoldaş olmak
 Son nefese kadar
 Anlatılmayacak kadar tarifsiz

Biz maviye yolculuğun
 Delisi tutkunu
 Hatta serserisiyiz
 En sarp kayalarda kanat gerer
 Ve öyle meydan okuruz.
 DÜNYAYA...

14 EKİM 2006

gibi de sanma, mükemmeliyetçi olmaya çalışıyorsun ama sende ondan eser yok. Deveye kendi gözünle baktığın zaman boynunu eğri görür güler geçersin peki ya oda kendi bakış açısıyla seni yılan gibi görürse o zaman o da kahkaha atar ve şunu der “*sen önce eğri büğrü yürüyüşünü düzelt.*”

Ya işte böyle arkadaşım hayat belli ki yüzüme çok gülmedi, ancak bana şunu öğretti; “ne kendini arşı-azmanda gör her zaman ne de onun çok aşağısında”

24 HAZİRAN 2006

SEVMEYEN KÖLEDİR, DOĞRU SEVMEYEN ALÇAKTIR**“REBER APO”**

Ah şu günlüğüm, nasıl rotaya girecek, birleştirmeyi başaramayacağım galiba. En iyisi bugünleri yazmak olacak. İlk kez kaldığımız yer sakinleşmiş, kimseler yok. Bunu değerlendirmeye çalışacağım.

Bu mahkeme çalışmalarına başladığımdan beri huzurlu olamıyorum bir türlü. O gün bilgisayarı açtım Kandil’den gelen belgelere göz attım. Karşıma intiharlar diye bir dosya çıktı. Açıp bakmak istedim.

Mücadelemizin yakıcı gerçekliği karşısında yaşanan bir sorun doğru ele alınıp değerlendirilmezse bu durumlarla çok karşılarız. Canına kast olayı normal bir şey değildir. Bu bir düşkünün yaklaşımı olamaz ama kuşkusuz bir devrimcinin tavrı da olamaz. İntihar özgür yaşama karşı bir intikam hareketidir. Ancak insanı özgürleştirme çabamızın ne kadar derinlikli yürütüldüğü de tartışmalı bir durum. Bir insanın kendi zaaflarına yenilerek karşı cinsle ilişkilenmesini tıpkı toplumda zina diye tabir edilen durumla benzeştirdiğimiz için, bu duruma düşen insanların yaşam alanlarını daraltıyoruz. Ortadoğu toplumlarında bu tür ilişkilerden dolayı az kadının hayatı elinden alınmamış. Meseleye klasik namus anlayışından hareketle yaklaştığımızdan çok farklı durumlarla karşılaşırız ve insanların hayatı yok olup gidiyor. İlgisi çok zayıflamış, insanlara yön vermenin, duygularına doğrultu kazandırmanın ideolojik mücadelesini yürütmeye eksik kalınıyor. Burada mevzu olan insan hayatıdır. Kaba ve düz yaklaşımlarla bir yere varamayız. Sonuçta insanlarımızı kaybediyoruz. Önderlik, en düşürülmüş insanı bile sonuna kadar kazanma mücadelesini verip, sisteme karşı bir silah haline getirmenin yoğun çabasını vermişti. Fakat ne yazık ki o boşluğu dolduramıyoruz. Yeni insan tipini yaratmak bir

mücadele işidir. Hiçbir şey kendiliğinden var olmaz. Doğadaki her şey kendi çevresiyle anlam kazanır. Toplumda da böyledir. Güzel ortamlarda güzel insanlar boy verir.

Şu bir gerçek ki, zihniyetimizde henüz doğru sevgi anlayışı oturmamış, bunun üzerine doğru yoğunlaşmayanlar duruşlarında sapmaları yaşıyorlar, kendilerini anlamsız ilişkilere kaptırıyorlar. Bu da kendisiyle beraber yücelen değerler karşısında bir cüceleşmeyi doğruyor.

Evet, bir savaşım şart, bir militan nasıl sevmeli? Bu soruya doğru yanıtlar aramak, onun pratik mücadelesini yürütmek hepimizin görevi, aksi takdirde hepimiz katil oluruz! İyi yoldaş olmanın gereklerini yerine getirmeliyiz. Doğru olanı, bize layık olanı muhakkak yerine getirmeliyiz.

Gördüğüm manzaradan dolayı çok acı çektim, bu tür durumlar karşısında elimden ne gelir, diye kendimi sorguya çektim ve kendime şu sözünü verdim, “bir daha asla teşhirvari bir yaklaşımım olmayacak, yoldaşça ve anlamaya çalışan bir yaklaşımla, bu tür durumları çözmeye çalışacağım.”

16 TEMMUZ 2006

KELEBEK!

Kelebek! Hep imrenmişim onun ömrüne, çok kısa bir hayatı varmış, bir hafta diyor Ansiklopediler. Olsun, yine de imreniyorum.

Sanki bilincindedir çok kısa ömrü olduğunun, ondan dolayıdır bir o yana bir bu yana uçuşur. Kısacık ömrünü tüm doğayla sevişerek geçirir, bir papatyaya konar bir laleye, bir güle hem sevişir hem vedalaşır çiçeklerle...

Panik halindedir, bir haftalık ömrüne neler sığdırmaz ki, ... Dopdolu, heyecan dolu onun 168 saatlik hayatı. Baharla gelir, baharla gider başka mevsimleri kıskanmadan. Başka bir hayvana yem olmasına çok üzülüyorum. Bazen bir kuşun keleşbeğı yakalayışına tanık olduğum zaman kendi kendime-kuş beni anlıyorsa tabi!- ne istersin bu yedi günlük ömürlü keleşbekten” diye hayıflanıyorum.

Neylersin “doğa ana “ işte, hem doğurur hem öldürür, her şeye bir zaman zarfı tanınmış.

“Fark edememek zayıflara mahsus, fark edip de davranmamak ise namussuzlara!”

ANILARIYLA BİR OLMAK

Bulutsuzluk özlemi biterse

Maviye yolculuk başlar

Hep özledik ya onu

Hep yaşamak istedi ya

Hayali de muhteşem

Rüyası da

Bir de;

Bu umudu toprağa ekenlerin

Anılarıyla bir olmak

Son soluğu alıp verene kadar

Anlatılmayacak kadar tarifsiz...

Biz maviye yolculuğun

Delisi tutkunu

Hatta serserisiyiz.

En sert kayalarda

Kanat gerer

Ve öyle meydan okuruz

Kaderimize çelme takanlara...

16 EKİM 2006

Tercih senin
 Belki bütün hayatların
 Ortak sonu ölüm.
 Fakat unutma dostum
 Ölümün özgürlüğe yenildiği anda
 Farklı bir hayat başlar
 Ve bu hayatın adı
 Başkan APO'nun ta kendisi

13 MART 2005 Zagros

21 AĞUSTOS 2006

ÖYLE BİR YAŞAM Kİ;

Öyle bir yaşam ki; acılarına, sevinçlerine, iki yüzlülüklerine katlanmak için ancak çekirdek içine hapsolmuş enerjiyi kullanarak karşısında durabilirsin.

Nedir bedelini ödediğimiz? Özgür gülemiyor, kahkaha atamıyor, güzel arkadaş olamıyoruz sözcükler, kavramlar, söylenen her şey politize ediliyor ve arkadan hançer gibi saplanıyor. Gel de kurtul bu muammadan.

Hayat işte, öğretiyor her gün; hiç bir şey görüldüğü gibi değildir ve hiçbir insan da karşında görüldüğü gibi değildir. Ruhunun derinliklerine inmiyorsan yapış yakasına, yoksa incinirsin diyeceğim ama o da olmuyor.

Hayır, hayır hayat acımasızca vazgeçmeyeceksin arkadaşım, derin acılara gömülürken bile mutlu olmanın yollarını aramalısın, varsın dökülsün arkandan devrik cümleler. Hayata dair kurduğun cümlelere farklı anlamlar yüklersin, kendinden eminsin ya aldırma arkadaşım doğru bildiğin ölçüde davran, konuş, diyalog kur, o, bu hayatın şekeri de olur tuzu-biberi de. Ancak beklenmedik bir zaman zarfında sıyrılıp gelen ve beynine kan sıçratırcasına yüklenen cümleler karşısında kime ne deyeceksin ki; sevgiyle-ilgiyle yaklaştığın insan yüzüne bir tokadı indiriyor işte.

Birçok tabuyu kırmaya yönelik çabamın karşılığı bu oluyor.

Elbette hata benim; kimseyi suçlayamam, toplumsal gerçeklik varken, sana ne "el-alemin sorunundan, neden kendini bu kadar şeyden sorumlu görüyorsun" kimsin sen?, diye kendime sorular sorsam da duramıyorum. Yüreğim dayanmaz ki; ben dursam o durmuyor, nabızlarını arttırarak beynimi zonklatıyor.

Doğa ana şu 20 milyar yıllık evrenin evriminde bir nokta bile sayılmayacak kadar küçük bir zaman zarfında yaşam hakkı tanımış bana, sadece güzelliklerle geçmesini istiyorum oysa.

24 EYLÜL 2006

BEN DE HAYKIRACAĞIM...

Bugün, özgürlük tutkusunun bitmek tükenmek bilmeyen heyecanıyla sınırları alt-üst eden Che Guevera'nın, şahadet yıldönümü. Umut ve zafer kokan bakışları geliyor aklıma, bir film şeridi gibi gözlerime yansıyor resimleri. Henüz on altı yaşındaydım CHE' yi tanımaya başladığımda.

O bir ruhtu ve 68 kuşağının sembolüydü. Militan özelliklerini devrimci romantizmle bütünleştiren kişilik özellikleri onu hep yaşadığı zamanın çok ötesine taşıdı. Bir ülkede devrim yapmakla yetinmedi, her yere taşımak istedi o ruhu ve şehit edilirken şunu diyordu " Fidel'e söyleyin devrim benimle bitmedi" Bu sözü ancak ve ancak Nicola VAPTSAROV' un şu dizeleriyle ifade edebilir- insan, ki kendisi de kurşuna dizilmeden yarım saat önce yazmıştı.

Kavga; amansız ve katı

Kavga dedikleri gibi destansı

Ben gideceğim, yerimi başkaları olacak

Kurşuna diziliş

Dizildikten sonra kurtlar

O kadar yalın ve akla yatkın

Ama birlikte olacağız fırtına da halkım

Çünkü sevdik seni...

N.VAPTSAROV

YÜKSELEN ÖZGÜRLÜK NARALARI

Git gidebildiğin yere

Var olmanın dayanılmazlığıyla

Yaşamın gidebildiği yere kadar git...

Neler görmedik ki;

Bu acımasız serüvende

Akrepler,

Çıyanlar

Keneler

Ve; çakal sürüleri...

Nasıl da hücum ediyorlar pervasızca

Nasıl da vuruyorlar hayatı

Can damarından

Kahpece...

Bir tarafta

İğne ucu ile kazınmış

Onca değer

Bir tarafta onca değere

Konmak isteyen leş kargaları...

Bir tarafta dört duvar arasından

Yükselen özgürlük naraları

Bir tarafta karanlığa yüz tutmuş

Hainler sürüsü...

Alabora olmuş beyne bir...?

Doğru cevap-E-

E= koklaşa koklaşa değil

Konuşa konuşa... Ya da NİRVANA!!!

ARALIK 2004

Evet, CHE Guevera şu sözlerini unutmayacağım.

O büyük gün geldiğinde

Uyanıp sesimi kimse duymadan

Kara toprağın altından

Ben de HAYKIRACAĞIM...

10 EKİM 2006

“ASLOLAN İNSANIN YAŞADIĞI DEĞİLDİR, HAYATI ANLATMAK İÇİN NASIL YAŞADIĞIDIR?”

“Gabriel Garcia Marquez”

Bugün buradaysam, apayrı bir coğrafyada, farklı bir zaman ve mekân-da, tek bir soydaşımın olmadığı bir ortamda, hayatın zerresinden kendime bir umut payı çıkarmasını bilerek yaşıyor ve ayakta kalmaya direnç gösterebiliyorsam, bunun sırrı nerde yatıyor acaba?

Benim Antakya’dan çıkıp, şu 1 Aralık gününde, on beş kişinin bulunduğu şu mekânda hepsinin ayrı yerlerden geldiğini varsayın -ki öyle- hepsiyle bugün, burada olmam, bir arada olmanın ötesinde saat 11’e yirmi kala benim tek başıma kalıp bu yazıyı yazabilmemin olasılığı nedir?

Matematik bunu izah etmekte zorlanır, mekanik denklemler ve onun rakamları geride kalır galiba. Rastlantı, rastlantı, rastlantı... Yine rastlantı, diyesim geliyor.

Ali, Ahmet ve isim fark etmez, bunun değerini biliyor mu?

Ben biliyorum artık!

Antakya sokaklarıyla ilk tanıştığım günler çok garip geliyordu bana. Babamla Asi nehrine paralel uyanan kaldırımlarda Orta köprüye doğru ilerlerken, bir elimi o tutmuş diğer elimi kaldırımın hemen kenarında bulunan korkuluklarda sürterek ilerliyordum. Benim yaştlarımdı, kimisi simit satıyor, kimisi ayakkabı boğuyordu, içten bir acı hissediyordum o zaman ve tuhaf bir duygu kaplıyordu içimi. Bir tarafta oynaşa oynaşa okuluna giden çocuklar, bir tarafta belki de bir ekmek parası kazanmak için gün boyu ayakkabı boyamak için her gelenin kundurasından gözünü hiç ayırmayan, yaşam umudunu orada gören dokuz veya on yaşındaki çocuklar... İşin garibi hemen karşıda ayak

ayaküstüne atıp çayını kahvesini rahat yudumlayan, çevresine kibirli gözlerle bakan insanlar. Neden bu garip hayat?!

Henüz on yaşındaydım ve orta birinci sınıfa yeni kaydolmuştum. İlk hayat derslerimdi bunlar. Ama ilk kez bu kadar tezatlığa şahit oluyordum ve ayakkabı boyacısı, simit satıcı yaşitlarım karşı derin acı hissettim, çevresine kibirle bakanlara ise nefretle baktım.

Her kunduramı bu yaşitlarım boyattığımda ücretin iki katını ödedim, yaşitlarımın teşekkürleri ve tebessümleri bir yere kadar beni çok mutlu etti, evet bir aşamaya kadar ve o aşamayı geçince anladım ki; bu dünyanın adalet çarkı yanlış ve ters dönüyor.

Özetle beni burada sizlerle buluşturan o anki yaş duygularıydı. Onun için size yüksek değer biçiyorum yoldaşlarım, dostlarım. Bunun için diyorum ki;

Yaşasın! Derin arkadaşlık!

Yaşasın! Derin yoldaşlık!

1 ARALIK 2006

ZEYTİN TEPESİ!

Ömrümün dönüm noktası burada geçti desem abartılı olmaz herhalde. Diyalektik materyalizmi bu tepede okumaya başladım. Deyim yerindeyse tanrıya ilk fiskeyi bu tepede vurdum. Anlatılmayacak kadar tarifsiz bir coşku vardı, köyüme kuş bakışı bakan Zeytin Tepe'yi "Allah yaratmamış demek" diye sessiz sessiz düşünüyordum. Hayatımda yeni bir sayfa açıldı bu Zeytin Tepe'sinde. Kimseyle paylaşmadım, paylaşmam da.

Toplumu, hayatı, özgürlüğü, o tepede öğrendim. Hayatın sır perdesini burada aralamaya başladım. Denizleri, CHE Gueveraları bu yerde tanıdım. Bulduğum her kitabı o tepeye götürür saklardım, sabah okula gittiğimden genelde öyleden sonraları tepeye uğrar, kitapları sakladığım yerden çıkarır, gözlerim yoruluncaya kadar okur, güneş batıncaya kadar çimler üzerinde uzanır, üşüyünceye kadar uykudan uyanmazdım. Havanın kararmaya yüz tuttuğu saatte eve doğru yol alırdım.

Zeytin Tepe, gönlümün cennet bahçesi, sana doğru yol aldığında yüreğimin nabız atışları artar, atardamarımdaki kanın yol alış hızı artar ve büyük kan dolaşımım yarısına iner. Zeytin Tepe; insanlığımla tanıştım senle, sende

ATOM VE ÖNYARGI

Her şeye rağmen sürüyor hayat

Acısı ve tatlısıyla

Noktası virgülü

Ve soru işaretleriyle

Bazen bi ünlem karıştır

Beklenmedik bir zarfında

Hareketler ani şoklar

Takılır yaşamın tam ortasına

Derken;

Acılar kırılmalar

Kırık dökük kalpler

Alınan yüzler

Boşuna dememiş Einstein

Bir önyargıyı ortadan kaldırmak

Atomu parçalamaktan daha zor diye

Atom ve önyargı

Birisi maddenin özünde

Birisi beyinde

Beyin alabora olmuş

Atom parçacıklara bölünmüş

Atom için bir virgül

Gösterecektim Mihriban'a
Yani “ve çeliğe su verildi deki” Tanya

Çarçela delikanlıların
Rönesans tutkusunu
Gösterecektim.
Pawel'in aşkının ne olduğunu.

Haşşiran 2003

Antakya sokaklarında geçimini sağlamak için, simit satmak, ayakkabı boyamak zorunda kalan çocukların özgür geleceğinin, nasıl yaratılacağını öğrendim. Hayalimde yaşıyorsun Zeytin Tepe; doğaya, çevreme, köyüme, ağaçlara, kuşlara, kelebeklere, canlı cansız her şeye ayrı bir ezgi eşliğinde bakmamı sağladın, şükranlarımı yolluyorum sana.

Bir bahar mevsimi geleceğim sana, en güzel halimle geleceğim sana. Önce toprağını öpeceğim, sırtımı dayadığım ağacı bağrıma basacağım yârime sarılır gibi, yaşlanmış ağaçlarına göz bebeciğim gibi bakacağım. Sonra usulca sokulacağım koynuna, naralar atacağım, sende bulduğum huzuru kimse benden çalamadı diyeceğim. Anam kadar güzelsin Zeytin Tepe, anamdan özür dileyeceğim senin huzurunda, neden hep babamı ondan daha çok sevdim diye.

Sana özlemle koşacağım her gün yıllardır birbirine hasret duyan sevgililer gibi. Yine yalnız geleceğim, her gün bir şeyler anlatacağım sana ama önce tanrıça anamı tanıtacağım sana. İlk uygarlık değerlerini nasıl yarattığını, ilk evi, ilk köyü nasıl kurduğunu, hayvanı nasıl evcilleştirdiğini, hem cinslerimi nasıl evcilleştirdiğini, onun adaletini anlatacağım, kendi emeği ile nasıl yücelişip tanrıçalaştığını boğazım kuruyuncaya kadar anlatacağım, bıkmadan usanmadan... Beritanları anlatacağım sana. Marduk'un Tiamata vurduğu son darbeyi ve ondan sonra kaybettiklerimizi! Neyi mi kaybettik Zeytin Tepesi? Çok şeyi, özgürlüğümüzü, adaletimizi, eşitliğimizi... Tanrı baba hükmetmeye başladı bize, hile, ihtiras, tahakküm girdi hayatımıza, kula kulluk etmeye başladık. Rahmet, şefkat, arar olduk. Sana anlatacaklarım bitmeyecek, toprağın eriyecek bu gerçeklik karşısında, ağaçların secdeye duracak tanrıça ANA'nın önünde, hayretler içinde kalacaksın, sende iktidara, tahakküme her türden egemenliğe isyana kalkacak ve bir tekme vuracaksın.

Bekle adımlarımı Zeytin Tepe'm. özgürlüğümle, mavzerimle, yeniden kendimi yaratmanın dayanılmaz hafifliği ile tutku ile büyük aşk ile geliyorum sana doğru.

2 ARALIK 2006

Bugüne ne sığdırabilirim ki, uzun bir süre oldu katır peşinde yürümeyeli. Bugün lojistiğe gidiyorum, yarın katırlarla erzak çekimi yapacağız. Oysa, farklı yoğunlaşmalarım vardı, onları beyaz sayfalara aktarmak istiyordum. Olmadı. Neyse Murathan Mungan'ın dediği gibi;

KİLİT ve Anahtar

İkinci bir emre kadar.

3 ARALIK 2006

NEDİR BEDELİNİ ÖDEDİĞİM?

Yıllar, yollar, sıradağlar. Derin vadiler, yüksek zirveler. Düşüşler, kalkışlar ve daha neler. Akıl almaz sürprizler, bahaneler ve ardından kırılıp dökülen kalpler.

Neler oluyor şu yıldızıma? Bu günlerde sönüktü sanki ve evrendeki mekânı birkaç derecelik sapmaya mı uğramış? Yoksa beklenmedik bir dost yarası mı? Nedir bedelini ödediğim? Özgür gülemiyorum artık. Avareler gibi dolanıp duruyorum bu günlerde.

Renas haklıydı şu sözünde “ve acımasız olma hayatında” galiba. İçimi kemirip dursa da bu kaygı, insana büyük bir değer atfetmekten kendimi alıkoymıyorum. Aynı yaklaşımı Beritan Cudi arkadaş da farklı bir yöntemle söyledi. Renas’ı destekler bir nitelikteydi. “süpürge olma hayatında”.

İkiniz de haklısınız arkadaşlarım. Bir türlü yenemediğim duygu yüklü hayatımın geçmişten bu güne kadar uzanan, serüveni böyle gelmiş ve böyle gidecek galiba...

Üniversite yıllarıydı. Anti’ye doğru yol olan bir koridorda yol alırken bir genç karşıma çıkmıştı. Çok da iyi tanıdığım biri değildi ve benden para yardımını yapmamı istedi. Ne kadar para lazım diye sordum. Aldığım cevap cebimdeki tüm parayı vermeme neden oldu. Sonra ben başka bir arkadaşımdan borç aldım. O zaman kendi kendime yeter ki bu genç sorununu halletsin, gerisi kolay gerçi ondan sonra o gençten hiçbir fayda görmedim. Ama neden yardımcı oldum diye hiç pişman olmadım.

Hayatımın toplamı bu ne yapayım? Tokadını bazen vursa da şu hayatın acımasız yüzü, hep iyi yönünden yakalayıp asılıyorum hayata. Tıpkı annesinin kucağından kopmak istemeyen bir bebek gibi.

Gelgelelim gerçekliğe, böyle değilmiş, şimdi daha iyi anlıyorum. Madalyon’un öbür yüzü gibi hayatın acımasız yüzünü...

Evet, anlıyorum, kendinden çok, ötekini düşünmenin, bende yürüttüğü buruk ve bir o kadar acı veren hüznünü, derin izlerini...

YİNE BİR KAYA PARÇASI ÜZERİNDEYİM

Gözlerim Çarçela’ya bakar
Düşlerimse gider Akdeniz’e
Sessiz sakın sahillerine

Diyalektik materyalizmi
Okumaya başladığım
Tepede neler oluyor acaba?
Bıkmadan birasını içtiğim
Zümrüt köşesine
Hangi ahbablar takılıyor
Hangi dostlar buluşuyor
Fakirhanemde

Köyümde başaklar
Sararmıştır şimdi
Almıştır eline orağını babam
Yakmıştır teninin rengini
Haziran sıcaklığının gevrekliği
Yol almıştır babama doğru anam
Almıştır eline soğuk ayrılan su testisini

Ah dinine yandığım zaman
Kaç bahar oldu oraları görmeyeli
Ah bir el uzatabilseydim
O yıkık harabeli Antakya’ya

Yeniden çarmıha gerilecektiniz
 Bağımsızlık yolunda
 Bitmeyen kavganın özlemiyle
 Agit'lerle halaya duracaktınız
 GABAR'DA
 Rüyalarında hep kâbus olacaktınız
 İnsan cellâtlarının
 Hain pususunda
 Beş parça fidan olacaktınız.
 Toprakta.

Ne ilk ne de son olacaktınız
 Bu engebeli
 Ve de sarp olan
 Devrim yolunda

6 ŞUBAT 1998 (PMO)

Kendimi, büyük bir fırtınanın havasına kapılmış, denizin ortasında atını şaha kaldırır gibi kükreten dalganın içinde çıkış yolu bulamayan bir kayıkçının çaresizliğinde buluyorum. Ama bir yol bulma umudumu koruyorum.

Başkaları mı neden oldu buna? Ben mi?

Yargısız infazların, önyargıların, kurbanı mı oluyorum?

“senden destek ve bağışlanmayı istiyorum ey tanrıça ana, senin adalete sığınmak istiyorum. Bilmeden senin bu topraklara ektiğin yaşam umudunu yeniden yeşertmek isteyen kızlarına karşı bir günah işledim galiba. Ve ağır ödüyorum bunun bedelini, gün gün eriyor hücrelerim. Senin ihtişamın karşısında affına, sığınıyorum. Ama şuna da inanmanı istiyorum ey tanrıça ana özgürlüğünü mücadele ederek kazanmaya çalışan bir kadını geriye çekmeyi asla düşünmedim” ve bir erkek olarak tarihe cinsiyetçi bir bakış açısıyla yaklaşımı terk ettiğim halde. Erkek egemen sistemin genlerime kadar işlemiş kalıntılarını, bir çırpıda aniden kopan bir fırtına gibi savurmayı başaramamış olsam da halen bedeller ödüyorum, adressiz sorgular yakamı bırakmıyor! Ölümün sessizliği daha hafif geliyor bu günlerde.

Bekle beni tanrıça ana; Dicle ve Fırat suyuna bıraktığın yaşam iksirinin hayat verdiği- ama seni inkâr eden tanrı babalarla hesaplaşarak- geleceğim senin yurduna, muhteşem olacak bunun bedeli.”

Bir şeylere dur demeliyim artık, kafamdaki duvarları da yıkmalıyım, pes etmemeliyim. Dikenleri de olsa gülü sevmek, koklamak, gerektiğinde sulamak, toprağını kazımak gerekir. Bu işlemleri yaparken varsın gülün dikenini bir yerime batsın, hep faydasını görecektir değilim ya! Belki de daha ihtiyatlı davranmama bir çağrıdır.

Kim bilir belki de ihtiyatlı, kuşkucu davranmamın sonucudur, bedelini ödediğim.

Ne havanın örtülü yüzü, ne de tanrı babanın ikiyüzlülüğü. Her ikisi ağır bedeller ödetiyor sonuçta...

5 ARALIK 2006

BİRÇOK ŞEY ÖĞRENDİM HAYATA DAİR!

Bugüne ne sığdırabilirim? Pratik ustalık kariyerime taştan bir fırın yapılarak yeni bir şey daha ekledim. En çok huzuru bulduğum zamanlar, yoldaşlarıma iyi hizmet verdiğim zamanlardır. Arkadaşını seven, onun için en iyi

hizmeti yapar, Rızgar, Beritan Cudi ve Seyit, arkadaşlarım iyi ki buradasınız sizlerin sayesinde biraz rahat nefes alabiliyorum artık, sırtımdaki yükün biraz hafiflediğini hissediyorum. Gerçi son fırın çalışmasında Beritan Cudi arkadaş katılmadığından dolayı pratik destek sunmadı ancak güzel yemekleri için ayrı teşekkür borcum var. Biraz kandırmaca oldu ama ilk fırsatta ondan bir taş isteyerek bir nebze da olsa onu işi katmayı başardım.

Bakalım sonuç ne olacak, fırın güzel olursa hepimizin beraberce başardığı bir iş olacak, yıkılırsa şayet, benim kusurum olacak.

Neyse böylesi pratik işler bana vız gelir asıl mevzuya gelelim; bu günün onuruna neler sığdırabilirim bu beyaz sayfaya, neleri anlatabilirim?

Birçok sorunu kendi çabalarım ile aşmayı başardım. Kendi şahsımda birçok geri yönümle çatışarak, olumsuz yönlerimi alt ederek bu günlere geldim. Birçok şey öğrendim hayata dair. Beşeri zaatlardan uzak durdum. Ancak karşımdakini tanımada hep yetersiz kaldım, ah zavallı yüreğim, beynim, şu hayata insana hep olumlu yönden bakmamayı ne zaman öğreneceksin? Herkes sen değilsin be arkadaşım! Artık takmıyorum diyorsun demesine de, biraz pirincin taşını ayıklamayı öğren artık. Ne zamana kadar iyi niyetin suiistimal edilecek, sen de acı çekeceksin?

Acı olmayınca tatlı olmaz. Ama gerektiğinde kan kussan bile kızcılık şerbeti gibi gelir. Çektiğinin acının beş kuruşluk bir değeri yoksa neye şerbet olacak?

Öküz altında buzağı arama dostum. Çok incinirsin. İnsanı sev, değer ver, ona tap ancak kuşkucu ol biraz. Sendeki senin onda olmadığına dair bir tereddüdün olsun en azından. Çaktırmadan hortumluyorlar senin iyi niyetini ve alıp götürüyorlar alacakaranlığa doğru. Körebe misali hangi duvara çarpacağını bilmeden yol alıyorsun. Dikkat et bir fırtına ile karşı karşıyasın. İyi olanı hep ara, üzerinde kötü ruhların dolanıp durduğunu unutma, insan ruhunun derinliklerine in, oradaki şeytani duyguların (bu arada şeytana fazla hakaret etmeyelim, çünkü tanrı babaya karşı ilk isyanı o başlattı) ne tür cilalarla kaplanıp sana temiz bir kaptan sunulduğunu gör.

Bütün akarsular saf ve duru değildir. Aşağı suyunun maviliğine hayransın, biliyorum, peki Asi nehrine bakarken rengindeki bulanıklık ne kadar üzmüştü seni? Herkeste istediğin huzuru bulamazsın, sana hep neredesin, “rojbaş” demeyeceğim, ancak şu yufka yüreğine biraz lanet yağdırmanın zamanı geldi. Atı olan Üsküdar’ı geçinceye kadar, uyur-gezer olmayı bırak, baltas ayarını iyi yap, yoksa bilyelerin uçacak.

Kanınızsa;
Yaşatmaya devam ediyordu
Özgürlüğün soy ağacını...

Lenin'le oldunuz
Kızıl meydanda
Örs ile Çekici
İndirmiştiniz Çar'ın suratına

Yürüdünüz kızıl meydana
Kızılbaşan bir gül oldunuz
Proletaryanın yüreğinde
Halkların gönlünde
Tükenmeyen bir ışık...

Tutkunuz nicedir
Tarifsiz bir coşkudur
Sınırsız bir dünya yolunda.

Yenemeyecek sizi
Gözleri kar hırsından
Başka göremeyen
Soysuz sömürücülerin

Çoğaldıkça çoğalacaktınız
Hiç tükenmeyecekmişçesine
Haki ler olacaktınız
1977 Mayıs'ında
Sonra Mazlumlar Kemaller
Ferhatlar

TÜKENMEYEN BİR IŞIK...

Dün; sizleri aradım.
 Gökyüzünün en ücra köşesinde
 Okyanusların dipsizliğinde
 Uzaklarda;
 Ulaşılmaya çalışıldıkça
 Ulaşılamayan uzaklarda

Spartaküs'le başladınız
 Güneşin şehri özlemiyle
 Sevdalanmaya
 İsa ile çarmıha gerildiniz
 Golgota tepesinde,
 Gaddar Roma'ya karşı,
 Nasırlanmış ayaklarınızla
 Yürüdünüz

Serpildikçe serpildiniz
 Rüzgârın esintileriyle
 Cihanın dört bir ucuna
 YENİLMEDİNİZ

1871' lere
 Paris sokaklarına uzandınız.
 Sokaklarda vurulan işçilerin
 Kanı oldunuz.

Unutma, özgürlüğün zorunluluğu seni bu serüvene katmış, kendini fırınaya kaptırmış âşıklar gibi, burnunun ötesini görmez bir halde koyuverme. Lanetlenirsin.

Yaşadığın coğrafya hem kutsal hem de lanetli, hem yüce hem düşkün, özünden uzaklaştığı için hep yakıcı, bunun için bazen onuru kurtarman için yanman gerekebilir.

Ateşten bir top olmak gerekir. Ortadoğu'da bir anda iki şeyi başarmak gerekir bu yorgun kentte. Bir yanılla etrafı aydınlatmak, bir yanılla da kara lekeleri yakıp küle dönüştürmek gerekecek.

7 ARALIK 2006

TOPLUMSAL GERÇEKÇİ YALNIZLIK!

Boşuna kürek sallama, her şeyi yüreğinin akışına bırak. Zorlayarak, zorlatarak bir yere varamazsın. Kimseye borçlu kalma, sıkıldıysan daliver uzaklığın ötesine ve takılma faili belli olmayan cümlelere, kimseye kendini kanıtlamak zorunda değilsin. Hayatın akışı sonsuzluğa doğru yol alırken, sen onun belli bir zaman zarfını işgal ediyorsun sadece. Senin için üçüncü göz olma zamanı geldi. Köşene çekil ve sarıl toplumsal gerçekçi yalnızlığa.

Yüreğini boş yere işgal edenlere hapisane olma. Bırak dökülsün arkandan sözcükler, her şeyi süpürmek zorunda değilsin. Biraz da aktif ve yapıcı olan zamana ufkunu aç, rahatlırsın.

Kimseye hak ettiğinden daha fazla değer verme, yaralarını herkesi sarmaya çağırma, sonra yarana kötü tuz basarlar.

Akdeniz'i düşle, daraldığında sahil boyu yaptığın yürüyüşleri, kimseyle paylaşmadığın o anları düşle. Hep yalnız giderdin ve toplumun alışlagelen bütün yargılarından, bencilliklerinden birkaç saatliğine de olsa kurtulmanın huzuruyla üzerinden bir ton yük hafiflemiş gibi geri dönerdin. Tıpkı sürüsüne kızmış bir Martı gibi, masmavi deniz ve gökyüzü arasında umuda yolculuk et tek başına, geride bekleyen mi var? Hayır! Sadece şarabı eksik bırak, onun yerini demli bir çay kuramı alsın.

Dipten gelen bir dalga gibi sessiz ve sakin ilerle. Bilirsin dipten gelen dalganın yaratacağı fırtına dalgası muhteşem olur. İnsanlara garip gelebilir bazı davranışların, çünkü seni hep alışıktı oldukları tavır ve davranışlarıyla görmek isterler, aldırma buna, takma kafana, herkese göre olmak zorunda değilsin. Böyle bir kanun da yok, olsa da yokmuş gibi davran. Unutma arka-

daşım bu militan hayat senin, başkasının değil, doğru bildiğin yolda ilerle, sıradanlıklara takılmanın seni basitleştireceğinin bilinciyle yol al, kendine ait bir sözlüğün olsun. Doğadaki her şey canlı cansız kendi rengiyle vardır. Bir anda kendisi ve başkasıdır. Sen de öylesin, gerektiğinde parçacık gerektiğinde dalga ol şimdi parçacık olma zamanı, yani birey, ama nereye ait olduğunu unutma sakın, senin bir diğer adın dalgadır (toplum), derin sessizlik, derin yoğunlaşma senin ilacındır, onun için merhaba geçici toplumsal gerçekçi yalnızlığım diyebilirsin,

Yalnızlığımı sığınyorum,

Zamana sarılıyorum,

Yeni bir anlam yüklemek için

Geri dönüşe bakmıyorum

Tüm yaşadıklarım benim

Ufkum geniş,

Biraz kuytuda kalacak o kadar

Her güne bir şeyler sığdıracağım muhakkak.

Takılıp kalmayacağım

Aldanmışların diyarına

Özgürlüğüme sarılacağım

Dipsiz kuyuya inmeyeceğim, başkasının ipi ile

Ama;

Sevdikleri uğruna

Ölümler alay edenlerin

Hep izcisi olacağım.

8 ARALIK 2006

ÖZGÜR GELECEĞİ BERABERCE YARATMANIN UMUDUYLA!

Bugün Berivan arkadaşı ziyaret ettim, ona verdiğim sözü yerine getirdiğim için hem mutlu hem gururluyum. Partiye katılımının ilk günlerinde

Kimimiz paralel el uzatır

Kimimiz tepeden bakarız

Kimimiz yandan bakış fırlatırız

Hepsi de aç

Tek ayıbımız

Doğrunun kesiştiği yerde olmamamız

Derken iki kavram

Hep birbirin dönüşüp durur

Elimizde kalan

Acı ve gözyaşı

2 HAZİRAN 2006

AÇI VE ACI

Yaşanan onca acı
 Bakış açısında saklı
 Bir üçgenin
 İç açıları toplamı kadar
 Acı çekiyorsak
 Hayata bakış açımızdandır.
 İki kelime arasında
 Sadece bir çizik var
 Yok sayarsak
 Kelime anlamları
 Birbirine dönüşür

Uzak değildir “şeyler” birbirinden
 Hepsini birbirini kovalar
 Tren vagonları gibi...

Hiç ummadık bir zamanda
 Çakışmayan “açılarımız”
 Bir çizik kaybederek
 Acıya dönüşür bir bir...

Uzak değiliz birbirimizden
 Aynı yoldan
 Giriş yaparız dünyaya
 Kimimiz doğrunun
 Kesişme noktasında hayatla buluşur

henüz çocuk yaştayken onunla tanışmıştım. Şimdi büyümüş ve gerilla olmaya aday. Ne güzel şey çocukça şakalaştığın insan bugün karşında bir militan gibi oturup ciddi ciddi seninle tartışıyor. Sağlık durumunu, yaşadığın sorunlar var mı diye soru soruyor, ilgiyle yaklaşıyor.

Aradan 10 yıl gelmesine rağmen beni unutmamış olacak ki, şehit Beritan Akademisinde karşılaştığımızda, “heval bir yerlerden tanışıyor muyuz?” diye sordu. Sitem ederek karşılık verdi, “98’ de nerdeydin” diye sordugunda biraz duraksadım, acaba Önderlik sahasından mı tanışıyoruz diye düşündüm. Ancak çıkaramadım, ta ki Berivan arkadaşın saçlarımı direksiyon gibi tuttuğun günleri nasıl unutursun diye hayıflanınca, aklıma o çocuk yüzlü Berivan geldi. Tıpkı eski günlerdeki gibi yaklaşmak istediysem de ortamdan çekindiğimden yapamadım.

Bu hayatı onun için çok seviyorum, bazen hayal bile edemediğim şeyleri bir anda sana sunuyor.

Kendimi yargılamadan duramıyorum, neden dünün çocuklarına özgür geleceğin zemini oluşturamadık ve şimdi yükümüzü paylaşmak için bizlerle bir aradalar. Ben zaten çocukluğumu ararken gençliğimi kaybettim, gençliğimi ararken sevdiklerimi kaybettim, sevdiklerimi ararken her şeyimi kaybettim, o da kaybetmek zorunda mıydı? Kendimden utaniyorum doğrusu. Ama her şeye rağmen zaman birbirimize yoldaş olma fırsatını bize tanıdı, bu da matematiksel yolla hesaplayacağım bir rastlantı, ama beklenmedik bir zaman zarfının bize kazandırdığı güzel bir arkadaşlığın, kelimelerle ifadelendiremeyeceğim, iyi bir başlangıcı olsun.

Ne diyeyim Berivan arkadaşım gençliğimin bir zamanı senin saf ve temiz çocukluğunla şakalaşarak geçti, şimdi orta yaş sınıfındayım ve senin gençliğinle yoldaşım. Bu hayatın bana bahsettiği güzel andan birisi oldu.

Senin ve senin yaşitlarına armağan edemediğimiz özgür geleceği beraberce yaratmanın umuduyla!

9 ARALIK 2006

Çay kıvamında ama ben kıvamımda değilim bu akşam, uyku bastırıyor, neyse bu gece böyle geçsin. Methat arkadaş sağ olsun bizi yine derin mevzulara çekti. Zamanı tartışmakla geçirdim bu gece. Retorikler bulmakta zorlanıyorum bugün. Yazacak çok şey beni bekliyor. Neyse beynime bir keyfiyet zamanı hakkı doğuyor. Bu da iyi.

10 ARALIK 2006

DELİKANLIYA BİR KAÇ ÖĞÜT

“Ne idim ne idim tarlalarda bey idim, felek bana ne yaptı, boynumdan bağlayıp her eve kul yaptı. Oysa ben tarlaların efendisiydim” diyor mısır fidan. Güneşe yüzünü dik tutan, topraktan beslenen ve ona bir nazlı yar gibi bağlanan halde mütevazı, kendi doğamla barışık halde bir mesken edinmişken, beni evlerin kulu yapan insan ne ister benim gibi bir fukara bir bitkiden? Kula kulluk etmeyi sonra da doğayı kendine kul yapmayı nasıl beceriyor bu insan? Üstelik kendi kirini pasını da benimle temizliyor. Neyse bir gün doğa gösterir gününü ona, kim efendi, kim kral, kim kimi yaratmış diye.

Kendi doğasına ihanet eden insan neler yapmaz ki kendi kendine? Bazen akrep olur bazen kene, neler yazmıyor ki şu insanın ruhunun derinliklerinde. Türevimi alsan beş bin yıldır egemenlik süren şu gaddar kadavranın, neler çıkmaz ki, onun çöp tenekesinden. Egemen olma uğruna önce kendi doğasına-doğa anasına, sonra kendi kendine ihanet ederek yaşamayı ahlak edinmiş bir olgu çıkar karşına. Ne olduğunu anlamaya çalışırsın, bir daha türev dersin, bu sefer çöp tenekesinde uyduruklaştırılmış bin bir çeşit figür çıkar karşına; yer-gök tanrısı, bereket tanrısı... Düzmeceler o la la, sen durma yolda işler yolunda... Sen süpürge ol her şey tamam. “Ya Star” de yeter, gerisi su gibi akar, gelir. İtaat et, kuşku duyma yeter. Beş bin yıl böyle gelmiş, saltanatı kuran böyle buyuruyor, doldur kadehine, iç ve “beyde olsan tarlada, benimsin”, türküsünü şöyle rahatlırsın diyor.

Aldanmamalısın delikanlı, yüreğini ve beynini hapseden şu prangalara; güneş ilkin sana doğuyor bu coğrafyada, ilkin senin bedenini ısıtıyor, ilkin senin yüzüne gülüyor ve onun her ışık huzmesinde apayrı bir melodi, yaşam ezgisi saklı duruyor. Donuk yüreğinin ilk nabız atışlarına enerjiyi o yüklüyor, kendisini onunla özdeşleştirene değil. Ne onlar ne ardılları seni diriltemez karanlık uykundan. Önce “kendini bil” diyor Sokrates. Kendini bilmek nedir acaba şu var olmanın dayanılmaz acı gerçekliği karşısında? Bizi kasıp kavuran cehennem ateşini söndürmek için basit sarkaç gibi salınım göstererek var oluş ve yok oluş arasında gidip gelmeli miyiz acaba?

Bir yerinden sarılmalıyız şu hayata, gözümüze çakmalı şafak. Sıradan hayatlar asrın militanlarının tarzı olamaz ve bedeli çok ağır olur.

Unutma delikanlı yaşadığın zaman ve mekân alışla gelmişliklere karşı isyana davet ediyor seni. Takılmamalısın aldanmışların kırık dökük düşlerine,

Kavga, umut, aşk
Beraber yürümeli

O zaman görsün gününü
Kara'ya çalan renkler

21 AĞUSTOS 2006

MAVİ VE KIRMIZI

Hep kırmızı ve maviye
Çalsın dünya

Önce tutku
Sonra umut
İkisi hayat için
Vazgeçilmez iksir gibi

Mavi sonsuza uzanır
Umudu kendinde saklar
Kırmızıyı diri tutar
Ardı sıra
Mavi sonu olmayan bir sonsuzluk
Uzadıkça uzar
Uzak hep uzak olana bakar
Kırmızıya kaydıkça
Daha da anlamını bulur

İkisini beraber ekmeli
Birini nadasa bırakmadan

Mavi ve kırmızı
Umut ve aşk
Ütopya ve tutku
İkisi birden,
Birbirine dönüşmeli

bağrına basıp yüreğinin tahtına oturttuğun insan varsın devrik cümleler kursun arkadan. Ama şunu unutma ki, sen bir militansın, gelecek özgür günleri şimdiki zaman atfederek yaşamalısın. Biraz da -TAK_MI_YORUM- de, midene sancı girmez. Korkma; güneşin çok büyük, o, ufkunu her yeni doğan şafakla birlikte biraz daha geniş tutmasını bilecektir. Ancak senin tarladaki beyliğine son vermek için bir kaç aç gözün elinde orağı ile senin ayaklarını yerden kesmek için her zaman fırsat kolladığını da unutma!

11 ARALIK 2006

MAHKEME SERÜVENİM!

Küçükken büyü-
yünce ne olmak istersin
diye sorduklarında “dok-
tor” olmak isterim der-
dim, malum bildik soru
herkese sorulmuştur
muhakkak. Gençlik yılları-
mı da aynı soru bana
yöneltiltiğinde “Deniz
gezmiş, CHE Guevera”
gibi bir devrimci olmak
istiyorum derdim. Doğru-
su ne hakim ne de savcı
olmayı aklımın ucundan
bile geçirmezdim. Komu-
tanlık yapmamak için bu
görevi kabul ettim, etmez
olaydım.

Hayatım boyunca yaşadığım tüm hayal kırıklıklarını üst üste toplasam bu görevi yürütürken karşılaştığım zorluklar karşısında incir kabuğunu bile doldurmaz.

Şu mahkemeye girdim gireli

Hem deli oldum hem veli,

2004'ün 4 Nisan günü tepe görevindeyken, dürbünle Önderliğin Doğum Gününün kutlanışını izliyordum bir arkadaş yeni görevimi bana ilettiğinde. Devam edersem birkaç ay sonra bu çalışmada üçüncü yılımı geride bırakacağım. Kalırsam tabi ki, hiç sanmıyorum. Demir alma vakti, yeni bir coğrafya keşfetmeliyim kendime, yoksa kalan saçımda tarihe karışacak.

Genel arkadaşların bana güven duyması “senin adil davranacağına inanıyoruz” demeleri iyi bir moral kaynağı oldu. Ancak başıma gelenler... Hiç de değil, ilk kez bir çalışmayı yarıda bırakacağım, bu durum gururumu incitiyor ancak çalışmadan o kadar soğudum ki ancak ozon tabakası biraz daha delinip, daha fazla elektron bedenime, çarptığında-kısa vadede mümkün olmadığına göre-tekrardan ısınabilirim ve yeni bir başlangıç yaparım. Başlangıçtan şimdiye kadar kazandıklarım ve kaybettiklerimi teraziye vursam ortaya neyin çıkacağı, ağırlığın hangi yöne kayacağı aşikârdır. Sorunlar yakamı bırakmadı ki; önceleri Zağros bölge askeri mahkemesindeyken, Avaşın (Amed’li, şehit) arkadaşla yaşadığım tartışmalar sonrasında Fikret (şehit) arkadaşların önyargılı yaklaşımları, Helin’in (kaçtı) net tavır sahibi olmaması içine girdiğim istifa süreci, yönetimin istifamı kabul etmemesi, arkadaşların eleştirilerine rağmen Avaşın arkadaşın ısrarı, benim ısrarım, sonra yüksek askeri mahkemenin müdahalesi. Yine de uslanmamam, iki ay çalışmalara hiç katılmamam. Konferansta arkadaşların genel oylarını aldıktan sonra, iradeye saygı gereği tekrardan çalışmalara başlamam ve bir sürü şey. Gel ve kurtul Fikret arkadaşın önyargılarından. Varsın bütün kefareti üstüme kalsın, yaşanlar da bellekte saklı kalsın, o günleri benimle paylaşanlar bir şeyler yazacaktır muhakkak.

Sevdalısı olduğum Çarçela’nın özlemi ile yanıp tutuşacağımı bilerek, demir aldım Zagros’tan Yüksek Askeri Mahkemesinin üyesi olmak için ve neler çıkmadı ki karşıma. Kör olası duyguların akışına kendini bırakmak ne zor şeymiş. İkinci bir hayal kırıklığına uğradım önce, sonra yirmi dört saat yaşamı beraber paylaştığım Piling Adıyaman arkadaş bana lakap taktığını gecikmeli de olsa öğrendim. Oysa onunla örgütü bile masaya yatırmıştım ve onunla her konuda en ince ayrıntısına kadar tartışmalarım oluyordu. Bunun adını koymak istemiyorum, zaman koysun adını.

Eğitim süreci ve ardından yüreğime bir hançer gibi saplanan söylemler. Bir tane de değil ki; hangi birine yanayım, üzerime üflense yıkılacak gibi oluyorum. Ey zaman sana bırakıyorum, tüm yaşadıklarımın objektif izahını, biraz yük paylaş benimle, bana bir Çarçela sabahı ver yeter. Yüreğimin fatihleri çoğalmış ve ne yazık ki; adlarını bilmiyorum. Ah Armanç arkadaşım! Senin eksik izahlarının beni sürüklediği psikolojiyi bir bilsen ve kendini bir yerime

Bir de zamanın arka bahçesinde saklı tuttuğum
Her an yanımdaymış gibi
Sarılıp öptüğüm
Umudum, özlemim
Özgürlüğüm tutkum
Ve; sana esir düşürdüğüm
Kalbimle yaşıyorum.

21 TEMMUZ 2006

İŞ VE ZAMAN

Gece şafağa yüz tutmuş
 Saniyeler dakikalar saatler
 Ağır ağır ilerliyor
 Bu şafak geç sökecek galiba
 Ya da ben
 Zamana isyan ediyorum
 Ve;
 gelecek zamanı
 İple çekip
 Şimdi istiyorum

Biliyorum;
 Her şey gelecek olanda saklı
 Uygun “retorik”ler bulamıyorum
 Acılarımı, umutlarımı tartmaya
 Yaptığım işi zamana bölüyorum
 Elimde güç kalıyor
 Sana hayatın sırrını
 Anlatmak için
 Var olan gücüm yetmiyor

Vazgeçtim gücümü ölçmekten
 Zamana ve yaptığım işlere dönüyorum
 Artık zamana
 Argolu sözle sarf etmekten vazgeçtim
 İyi işler peşindeyim sadece

koysan! Ah Armanç ah çocukluk arkadaşım Amed’e uğurlamak için giden Beritan Cudi arkadaşın başına gelenleri anlamaya bir çalışsan! Belki de “ora da ne işi vardı” dediğine pişman olurdun. Kaldı ki o günün kahramanı belli olmuştu ve en çok senin yanına uğruyordu, iyi bir arkadaşındı.

Neyse be Armanç canın sağ olsun, bu trajedileri de atlattık. Geride kaldı, attım anılarımın çöp tenekesine. Seni tümünden haksız göremem ama anlamadan, dinlemeden, yargısız infazlara gitme, birçok yüreği bir daha onarmamak üzere kırarsın. Bende yarattığın derin izler bir yana senin sayende on iki yıllık gerilla serüvenimde ilk kez yönetimin gündemine giriyorum, bunun onurumu ne kadar zedelediğini bir bilsen!

Sana kırgın değilim, dargın da değilim ama beni çok zorladın. Ama bir daha asla yüreğimi sana açmam. Çünkü senin için arkadaşlarıma karşı çok direndim, şimdi onlara karşı bir özeleştiri borçluyum.

Aldanmışlara düş satmak için düşmedim bu yollara, namus bekçisi olmak için de yaratılmadım, duyguların katili olmak için de bu yollara düşmedim, düşkünce güdülerimi tatmin etmek için de gelmedim bu dağlara, özgürlük iddiasıyla silah elde kaybettiği değerlerini yeniden kazanmaya, büyük bedeller ödemeye hazır bir kadını geriye çekmeyi bir alçaklık olarak ele alıyorum. Bunun için de kadın özgürlük çizgisi karşısında boynum büküktür.

Yeni bir sayfa açmalıyım artık, yüreğim ve beynim “ya zafer ya mezar” turuna çık diyor, yüreğimin sesine kulak veriyorum ve elveda mahkeme serüvenim diyorum.

13 ARALIK 2006

....

Hamdi arkadaş sağ olsun, bu gece beni tartışmaya çekerek zamanımı yedi. Yarın kuantum dersini anlatmak için nizamiyeye doğru gideceğim. Bakalım nasıl olacak? Gecenin derin sessizliği yazmaya itiyor beni. Ancak gündüzün yorgunluğunu üzerimden atmış değilim, bana deliksiz bir uyku lazım. Bana eyvallah de güzel şöminem, ateşin yalnız kalacak kusura bakma.

15 ARALIK 2006

....

Yine uyku bastırdı. Ne de olsa akıp giden zamanın farkında olmadan karanlığı delip dağların arkasından yükselen güneşi adım adım izlemenin sevinci ile her gün yeniden bağlayan hayata sıcak bir merhaba ile yeniden sarılacağım.

Yaşasın özgür hayatlar.

16 ARALIK 2006

ONUN HAYALİ DE, ÜTOPYASI DA, UĞRUNA ÖLÜNMESİ DE!

Ah şu atom altı dünya, yakamı bırakmıyor, zamanımı yemeye başladı. Kurtulmanın yollarını bulmalıyım artık. Kendime yeni bir iş alanı bulmam lazım. Aslında atom altı dünya farklı bir dünya; ne tahakküm var ne de hiyerarşi, bir şey aynı zamanda hem kendisidir, hem bütündür. Konfederal bir yapı gibidir atom altı dünya, enerjisi büyük olan da, küçük olan da birbirine muhtaç iki kardeş gibi kendi yaşamını idame ettirir. Biri yok olduğunda onun yerini bir başkası mütevazice doldurur. Özgürlük var orada, çünkü her şey kendi rengiyle vardır. Pozitif ayrımcılık ilkesi var atom içerisinde. Bir proton elektrondan 1820 kat büyüktür ama basit yaklaşmaz elektrona, birlikte yaşamının güzel anlarını kaçırmak istemez. Nötron da bu güzel uyuma bir şey demez, kardeşlik ezgisiyle katılır bu serüvene.

Hiçbir parçacık ayrılmak istemez bu ahenkten, ayrılmanın, saniyenin milyonda biri kadar gibi küçük bir zaman zarfında onu yok edeceğini bilir. Onun için sıkı sıkıya sarılır kendi merkezine, bir çocuğun anne kucağından kopmak istememesi gibi.

Atom altı dünya böyle bir dünya kısacası; biz ne zaman kendimizi ona göre inşa edeceğiz, sonra toplumu hangi yöntemle bu düzeye ulaştıracacağız, bunu zaman gösterecek. Ama onun hayali de muhteşem, ütopyası da, uğruna ölünmesi de.

18 ARALIK 2006

RÜYALARIM!

Tanrıyı lise ikinci sınıfta iken terk ettim. Materyalizmi de o yıllarda özümsemeye başladım, bir idealist değilim, olay ve olgulara düşünce sınırlarımı zorlayarak anlam vermeye çalıştım ve çalışıyorum. Bazı rüyalarından sonra olumlu veya olumsuz başıma gelenlere ne ad takmalıyım acaba? Ne zaman

Nerdesin ah
Seni arıyor gözlerim
Her akşam vakti
Seyrede dururum evrendeki mekânını
Ve geride bıraktığın buruk hüznü

Korkma yıldızım
Evrendeki hareket yasaşıdır
Bizi ayrı kılan
Konum-zaman grafiği
Bize bunu seçti
Ters yöne çevirse de seçti
Bu yer küremizde
Hayatın acımasız kalbi
Yuvarlaktır küremiz
İçindeki hareket
Buluşturacaktır bizi elbet

Gece 12
saat direnir
Şafağa karşı
Bir manevrayla
Kapatır yer küremiz bu mesafeyi
Baharsa eğer
En uygun mevsimimiz
Bir seher vakti
Gülecek yüzümüze ışıklar
Hem de karanlığa inat

23 AĞUSTOS 2002

“Evet, yıldız bir seriüvendir, hem de arayışı hiç bitmeyecek bir seriüven!”

YILDIZ VI- (BİR AYRILIĞIN DÜŞÜ)

Her seher vakti
Dağların doruklarına çakan
Güneşin ilk ışınlarıyla
Uyanır
Düşlemeye başlarım
O talihsiz anı
Ve İşte o an
Yanıp tutuştuğum teninin rengini özledim,
Yıldızın kaydı, haberini iştirken
Yüreğime bir hançer yarası saplanır

Getirir kara bulutlar
O kara haberi
Yıldızın kaydı diye
Yüreğimi kor ateşiyle dağlayarak
Ah dinine yandığım
Zaman ve mekân zarfı
Işık hızında koyduğun mesafeyi
Hangi baba yiğit aşacak

Yıldızım bensiz ne yapar
Yakarsam boş
Haykırırsam boş
Acaba kaç bahar yeşerecek
Göz bebeklerimin acılı bakışlarıyla

bir yılan görsem rüyamda muhakkak kötü şeyler geliyor başıma. Sırrını çözemedim ama aklıma kuantum sezgiselliği geliyor.

Acaba duygusal zekânın rüya biçiminde dışa vurumundan mı kaynaklı?

Geçenlerde tuhaf bir rüya gördüm. Elimi uzatıyorum birine, gülümseyerek elini uzatıyor bana, uyanıyorum. Ve etrafıma bakıyorum, kimsecikler yok. Bunu nasıl yorumlamalı be Ustam?

Bu da bir hilkat garibesi gibi akıp geçiyor şu hayatın içinden zamana dem vurarak. Duygular. Duygular, duygular diyorum. Nereye sürüklüyor bu yüreğin akışını. Duygulara “gem” vurulmaz derler, buna katılıyorum. Fakat duygulara ihanet alçaklığın en alasıdır. Önderliğin “sevmeyen köledir, doğru sevmeyen alçaktır” sözü kulaklarımda çınlıyor bu günlerde.

Ortadoğu’da devrimci olmak aşktan ölmeyi gerektirir. Bırakıyorum yüreğimi meydanlara, isyana dursun bu kör talihin yazıcılarına karşı. Tutmak istiyorum bana uzatılan eli ve milyonlara doğru kanatlanmak istiyorum. Biraz daha sarılıyorum toplumcu gerçekçi yalnızlığıma, çünkü yalnız yaşamayı öğrenmeden, birlikteliği sağlayamam.

Affına sığınıyorum bana elini uzatarak yüzüme gülümseyen kadın. Senin şahsında ve yüzündeki içten tebessümünde bir kez daha kadının özgürlüğüne ve doğal toplum değerlerine sahip çıkmayı öğrenmek, hissetmek ne güzel diyorum.

8 OCAK 2007

ÇAĞDAŞ NİETSCHE’YE!

Senin gibi edebi göndermeler yapamıyorum şu iktidar denen yaramaz çöp yığının. Bedelini ağır ödettiriyorlar. Çevreme bakıyor ve nerelere ait olduğumu biraz hayali de olsa keşfetmek için dünya turuna çıkıyorum kendimi bulmak için. İktidarla ciddi bir yol ayrımına ulaşmış durumdayım. O kadar şeyi benliğimden aldı buna karşılık olarak ne verecek, diye kendime sorduşumda, Nasrettin Hoca misali göle yoğurt mayasını atıp “ya tutarsa”yı beklemeyeceğim. Bu, ökülüz altında buzağı aramaya kaçıyor çünkü.

Şimdi daha iyi anlamaya başlıyorum Şeyh Bedrettin’i. Neden yazdıklarını Nil nehrine attığını da. Etrafımı ahtapot gibi sarmalayan iktidara sitemde bulunarak kendimi avutuyorum. Oysa kendimi aldatmışım. Evet, ciddi bir yol ayrımındayım, bana ait olmayan kentten, geleceğin arka bahçesinde umut heybeme sığdırdığım temiz ve isyankâr yüreğim, onun en derin kuytulukla-

rında biriktirdiğim insan sevgisiyle, güneşe doğru yol almanın kıvancıyla ayrı-
lıyorum.

Doğru söylüyorsun can arkadaşım, geleneğin kendisini ilk ve son du-
rağında bırakmak gerekiyor, yeni limanlara demir atmanın artık zamanı geldi,
belki de önemli bir zaman kaybına uğramışız.

İktidar ve ölçü tezat kavramlar değil mi? Sence Önderliğe ve özgürlüğe
giden yolu, iktidarın kaynayan kazanında aramak pişmiş aşı su katmanının adı
olmuyor mu acaba... Affına sığınarak, eşeğin yazgısını tilkiden öğrenmenin
vakti geldi.

Atlara takılan gözlükleri bilirsin, onların sadece bir yöne bakmalarını
sağlar, sağ-sol yukarı aşağı ne olup bitiyor farkında değil! Bize de takmaya
çalışılıyor, YEMEZLER!

Kendimi senin mektuplarında buluyorumun bir izahı olsa gerek. Ortak
duyguların, ortak düşüncelerin tıpkı dünyanın her iki ucunda hareket eden
elektronların, aynı mekânda olsalar da aynı davranmalarının kuantumik bir
buluşması mıdır yaşadığımız?

İçimi kemirip bitiriyor bu kaygı, daha ne kadar gerçeklere teğet geçe-
ceğiz. Bir taraftan masmavi gökyüzünde umuda yolculuk ediyorum, bir taraf-
tan iktidarın lağım artıklarında yüzenleri seyre dalıyorum, var olmak ve yok
olmayı bir arada görüyorum. Tiksinerek bakmaktan alıkoyamıyorum kendimi.

Bile bile karbondioksitli atmosfere atıyor kendini şu “eşref-i mahlû-
kat” denen yaratık, hem de oksijenin varlığından haberi olduğu halde.

Neylersin taksi görmeyen, ilk karşılaşmasında tır zanneder onu.

Bak şu işe; seni benden çalmak için el uzatıyor, bırakma sakın bağrına
basmasın seni, virüsü tehlikeli, çabuk dağılıyor vücuda.

İçimden sürekli yinelediğim türkü nedir biliyor musun? Rahmetli Ka-
zım Koyuncu’nun “ben sadece ben olmak istiyorum” ya da Metalica grubu-
nun “unforgetten” (unutulmayanlar) parçalarıdır. Hiçbir insanoğlunun sesini
duymak istemediğim zaman bu parçaları dinleyerek kendimi deşarj ediyö-
rum. Ah şu zavallı yüreğim, seni çok derin hüznere boğuyorum galiba yufka
yönüne sığınıyorum.

Sana da teşekkürler Dr.Rubar, beni bir kez daha iktidarla hesaplaşma-
ya götürdün.

10 ŞUBAT 2007

Bedenleri ekili bu topraklara
Kenetlenmişim kopamam.
Doğan güneşi görüyorum
En berrak ışınlarıyla
Ve buraya yüzleri dönük militanları

Alınları dimdik
Kendilerinden emin
Vermişler gönüllerini
Bu şanlı kavgada

Gülüşleri, sade duru
Güven doludur
Doğrusu bravo onlara
Kıskanmamak elde değil
Erken kucaklamışlar şafağı
Teslim etmek için
Ardıllarına

6 KASIM 1998

Bundandır dağlara olan sevdamız
 Benden önce gidenlerin
 Emanetidir bu kutsal abide olan dağlar
 Size kalsın kirli sokaklar
 Kokusundan geçilmeyen
 Lağım artıklarınız
 Kirli havanız

Ben onlarlayım onlarla
 Ne Kâbe etrafında
 Dönüp dolaşanların
 Güya arıyorlar günahlarından
 “haşa huzur”
 Beterin beteri oluyorlar.
 Ne de; kurtuluşu
 İsrail’in ağlama duvarında
 Arayan
 “Yaser Arafat” olurum

Ben Mezopotamya'dayım
 Güneşin çocuklarıyla
 Bereket tanrıçası
 İştar'ın yanında
 Özgürlük tanrıçası
 ZİLÂN' layım

Dedim ya;
 Yüreğimi ekmişim bu dağlara
 Bereket kokuyor bereket
 Namuslu insanların yürekleri

BEN NEYİM? NELER ALIP GÖTÜRDÜ BU MAKUS BEŞ BİN YILLIK TA-HAKKÜMCÜ TARİH BENDEN?

Son görüşme notunda daha doğrusu görüşme notlarında Önderlik “dincilik, milliyetçilik, cinsiyetçilik, bilimcilik” üzerine söylemlerde bulunuyor. Dikkatimi en çok ilk üç kavram çekiyor. Dincilik, milliyetçilik ve cinsiyetçiliğin çok tehlikeli kutuplaşmalar olduğunu belirtiyor. Dinciliğin nelere mal olduğu apaçık ortada, Ortadoğu dâhil her yerde gözler önünde. Milliyetçilik; kendi faşist militarist çizgisinin yarattığı hezimetin ağır toplumsal sonuçlarını tarih asla unutmayacak. Beynimi kurcalayan en temel soru şudur; tarihe, topluma, toplum içinde her iki cins (insan açısından) arasında toplumun tabakalara bölünmesiyle ortaya çıkan eşitsizlikleri, tahakkümü sistem de cinsiyetçi bakış açısının rolü nedir? Kadının düşürülüşü ve onun üzerinden kendisini kurumlaştıran erkek egemen sistemin bio-iktidar anlayışına kadar varan bencil ve ayırma kültürü toplumsal hayatın içine ektiği zehrin ceremesini bize ödetmeye çalışıyor. Bu sistemi ben kurmadım kuşkusuz. Kendimi bildim bileli bencilikten, insanlar arasına fark koyanlardan nefret ettim. Ama benim bu tarihsel olguya yaklaşımım ondan sadece nefret ederek bir yerlere götürür mü beni? Açıkçası erkek sistemine karşı olan güvenimi yitirmeyi başladım.

Düşündükçe duygu dünyam, düşünce sistemin allak bullak olmaktan kurtaramıyor kendini. Ah zavallı beynim seni hiç rahat bırakamayacağım galiba, kuantum, ekoloji, anarşizm derken şimdi de cinsiyetçilikle meşgul olacaksın. 15 Şubatın o lanet olası günün arifesinde Önderliği anlayarak onu hayata, yaşamın ta içine aktarmanın sorumluluğunu üstleneceksin.

Erkeğin erkekliği ile övüneceği ne kalmış doğrusu çok merak ediyorum. Bilimsel teknolojik devrim; Rêber APO'nun tabiri ile toplumu temelinden sarsmıştır. İnsan nasıl insan oldu sorusunun yanıtı bulundukça genlerimize işleyen doğmalar bir bir devriliyor, çöp yığını oluyor. Erkek neyin karşısında direnmeye çalışıyor? Sömüre sömüre tek dişi bile kalmadı?

Mevcut teknoloji; üretim, iletişim alanlarında doğal eşitliği sağlamış durumda. Gerçekleşmeyen (sistemden kaynaklı) toplumsal adaletin kendisi. Ah yine karşıma erkek egemen sistem çıktı. Biraz yol değiştirmeliyim galiba. İnkâr etmiyorum senin varlığını ey erkek! Sen de bir kimliksin! Ama senin de aidi olduğun bu gerçeklerle neden iyi yüzleşmiyorsun. Emeğin de var, çaban da, ödediğin bedeller de. Görmüyor muyum sanıyorsun?

Bak ben şifreyi kırıyor ve anahtar sözcüyü açıklıyorum. “tarihe cinsiyetçi bakış açısını bırak” ÖNCE KARŞINDA İNSAN GÖR... Yine de sen bilirsin,

bana ait olmaması gerekenlerle yolumu ayırıyorum. Ait olduğuma yakınlaştıkça “kimim ben” sorusuna kendimce de olsa yanıtlar buluyorum.

14 ŞUBAT 2007

HAYATIN AKIŞI SON SÖZÜ SÖYLER

Bazen zamana bırakmalı birçok şeyi, su akar ve yolunu bulur zaten. Bazen suskunluk erdemdir, bazen de coşku. Hayat güzel mi? Çirkin mi? Bu cevabı verebilmek için hangi zeminde hayatın akışına kendimizi bıraktığımıza bakmamız gerekir. Yaşadığımızı itiraf mı etmemiz gerekiyor yoksa ölümün sesiz pususuna karşı haykırmak mı?

Olmamız gereken yerde ve mekânda oluşumuz, adıyla anıldığımız militan hayat, dünyaya meydan okurken birbirimizin canına okuyoruz, neden? Neden? Neden?

Olması gerekenle neden bu kadar çelişiyoruz. Deveye sormuşlar “neden boynun eğri” cevap vermiş “nerem doğru ki.” Neden insanlarımız kendi hallerinden memnun değil? Neden, ufuklarındaki umut çizgisini fark edemiyorlar mı? Kimdir umutsuzluğa yol açan? Bir şeyler ya yanlış gidiyor, ya da biz; ben, şu, o, bunlar şunlar, onlar tersten okuyoruz birçok şeyi. Beğenmemek güzel şey ancak beğenmediğimizin yerine ne koyuyoruz? Örgüt kim? Benim, sensin, odur. Doğrular kim? Önderlik! O zaman nedir bu....?

Önderliği anladığımız oranda yaşamsallaştırıyor muyuz? Aklıma, Önderliğin birçok arkadaşına söylediği “kurtlar sofrasına gidiyorsun, kendini koruyabilecek misin” sözü geliyor. Kendini korumak, kimden niye? Mesele düşmansa bu çok kolay. İşin asıl can alıcı tarafı kendimizi kendimizden korumak. Çok politize olmuşuz çok. Samimiyet, derin yoldaşlık, açıklık kavramlarını unutmuş gibiyiz. Günübirlik de değil. “o ani birlik”, ilişkiler peşinde koşturmacılar.

Uzak tutun benden bu yaklaşımlarınızı, öfkeleniyorum artık. Yetki, mevki, kariyer, iktidar, ihtiras, hepsi sizlerin olsun. Bana demli bir çay kıvamında bir Akdeniz sabahı, dünyanın tüm güzelliklerini seyre dalayabileceğim bir Çarçela akşamüstü, özgür hayallere sessizce dalacağım herhangi bir kaya dibi yeter.

Unutmayın hayat bizi gizlice izler, hesap soracağı zamanı bekler, yeri geldi mi de son sözünü söyler.

17 ŞUBAT 2007

Dedim ya
Yüreğime ektim bir kere
Dağların sevdasını
Ve binlerce şehit militanı

Binlerce kır çiçeği
İyi anlatmıştı bana
Kavganın şafağını
Toprak, kara lekeler
Kanla temizlenirdi ancak

Erken kavramışlardı,
Düştüler kaygısızca
Bu onurlu kavgada
Merhaba dediler
Sömürsüz dünya
Kirliliklerden arınmış vatan
Yeşermiş toprak
Kızıl şafak
Güzel insanlar

Acımasızdı düşman
Baykuşlar gibi çirkindi yüzü
Yakarışları uğursuzdu.

Ülkede
Ne bir çiçek
Ne de yeşil bir ot
Bırakmak istiyordu

DAĞ SEVDASI

Yüreğimi akıttım bir kere
Dağların sevdasına
Ne kirlenmiş şehirlerin ışıklarını
Ne de suni parklarını ararım.

Bana dağların kuytuluklarında
Bir ağaç gölgesi
Ya da
Bir kayanın dibi yeter
Varsın size kalsın
Övdüğünüz
Ve de
Övündüğünüz yaşam

Sırt çantam silahım
Kefiyem,
İçindeki kuru ekmek
Küflenmiş de olsa
Birazcık peynir
Bütün kirliliklerinize bedel.

Özgürlük umudum
Bu dağlarda ekili
Yoldaşlarımın kanıyla
Ne bir villa ararım
Ne de sevgili

REBÊR APO'YA!

Bugün; avukatlarınızla yaptığınız görüşmeyi okudum, yine zehirden bahsetmişsiniz. Korkmuştum, ancak korkumu içime gömdüm. Arkadaşlarımın moralini bozmak istemiyordum. Gün sonunda öğrendim, çok sinsice plan-

lanmış bir hazırlıkla sizi fiziksel olarak aramızdan koparmayı hedeflemişler o kadar iyi niyetli çabalarınıza rağmen. Ne diyeceğimi bilemiyorum Önderim. Ellerim ve ayaklarım bağlı, bir yerlere kendimi vurmak istiyorum. Ah kanatlanıp uçabilsem ve size dil uzatan yılanı bir kartal gibi pençeleylebilsem. Mevcut halimle size karşı taşıdığım sorumluluğu yerine getirebilme fırsatını kollayamadığımdan, sizin güzelliğiniz karşısında kendimi zavallı ve çaresiz görüyorum. Kurê Jaro dolunda ne yapabilirim ki; çaresizliğim bu ya.

Başkanım sizlerin bana gösterdiğiniz yol sonsuza kadar yürümeme yeter. Ancak sizin aramızdan ayrılışınızı hazmedelecek olgunlukta değilim henüz. Duysanız bana kızarsınız biliyorum, ama neyleyim, düzeyim buymuş, affınıza sığınıyorum.

Neden ağladım bugün? Umarım arkadaşlarımı üzmemişimdir. Kendimi zar zor toparladım, biraz gülümsemeye çalıştım içim kan ağlayarak, zor bir gece olacak benim için. Kış boyunca sezgilerim hep bana çık git buralardan, savaşıma-hesaplaşma zamanıdır diyordu.

Yoğunlaşarak, iyice düşünerek Kuzeye gitme kararımı verdim. Kendimi o kadar inandırmıştım ki, anlatamam. Rüyalarım hep Amanos'larda kendimi görüyordum. Gelgelim örgütüm benim gibi düşünmedi. Önderliğe yönelik bu alçakça imha girişimi süreç hakkındaki kaygılarımı pekiştirdi. Peki, bundan sonra ne yapacağım? Kendimi dayatmaktan başka çıkış yolu bulamıyorum. Böyle bekleyip kendi bitişimi seyredemem artık. Ah keşke yolları iyi bilseydim, tek başıma vurur giderdim. Muhakkak gidişin yolunu bulacağım. Genelde kafama taktığımı yapıyorum, neden bunu başarmayayım? Bu kez örgüt bana kızsın ne olacak yani?

Önderlik bu durumdayken burada elimi kolumu sallayamam ben. Aklimdan geçen bir tek şey var o da savaşmak, yine savaşmak, yine savaşmak.

Ya örgütü ikna edeceğim, ya da savaşabilmek için kendimi bir yerlere ulaştıracağım. Yüreğim bunu istiyor benden. Bu macera isteği değil, özgürlüğe biraz daha yakın durma isteğidir.

Vicdanım beni yargılıyor başkaları değil. Vicdanımın yargılamasından hiç kaçamayacağıma göre, beni sorumsuzlar ülkesine, sürgüne göndermeden, olmam gereken yerlere ulaşıp, Önderlikle buluşmanın yollarını kendime aramalıyım. Bu benim hakkım, iyi değerlendirmeliyim. Tahammülüm kalmadı. Hadi Ustam, ayaklanma zamanı, birilerinin arkasından nal toplama zamanı değil.

28 ŞUBAT 2007

YILDIZ BİR SERÜVENDİR

Yıldızları saydım dün gece
Bir sen yoktun ela gözlü
Sol yanım yalnız kaldı
Kalp atışlarım
Korku veriyordu sensiz
Kaçamak bakışlar fırlattığım
O ela gözler nerede acaba
Diye yutkundum bütün gece
Ah dinine yandığım zaman
Bir saniyenin
Birkaç salisesini fazla mı gördün bana...

3 MAYIS 2002

ÖZGÜRLÜK

Bazen haykırıştır
 Bazen gülüştür
 Bazen kaşlarını çatmaktır
 Namussuza karşı
 Bazen yürümektir
 Dolunaylı bir gecede
 Bazen şafakta
 Yükselen güneş ışınlarnı
 Özlemektir
 Bazen ıssız vadide ilerlemektir
 Kuşların cıvıltılarıyla
 Yarının hayalini kurmaktır bazen
 Bazen yüreğin sesini dinlemektir
 Bazen yarin elini tutmaktır
 Bazen dudağına öpücük kondurmaktır
 Yaz yağmuru altında
 Akdenizin sesiz sakin sahilinde
 Bazen savaştır
 Bazen tavırdır
 Bazen yağlı kurşunları göğüslemesini bilmektir
 “nihayetinde hepsini bir arada yaşamaktır”

13 Haziran 2002 Zağros

“Sevmeyen köledir, doğru sevmeyen alçaktır”

P.Ö

“CHE gibi sevmek, tutkuyu ondan öğrenmek gerekir, onun sınır tanımayan aklı ve yüreği ile bütünleşerek dünyayı kurtarabiliriz.”

ŞÖMİNEMLE BAŞBAŞAYIM ARTIK!

İyi bir kış geçirdim seninle, içinde yanan kızıl alevi seyre dalarak geçirdim gecenin geç saatlerini. Bazen şiir yazdım, bazen anı. Hem uzun hem kısa yol arkadaşım oldun. Bazen dondum kaldım yanında, bazen hücrelerim eridi yanı başında. Akdeniz sahiline gittik bazen, bazen de Musa dağına, Asi’nin kenarına, Zeytin Tepe’ye.

Senin başında, senin alevini seyrederken yeni bir militan hayata atıldım. Alıp başımı gitmek istedim uzunca bir serüvene. Noktası olmayacaktı, son ile sonsuzluk arasında uzayan bir yolculuk, bir macera. Bütün hazırlıklar tamam ve asla sonu gelmeyecek, hep militan hayatlarla nefes alacak yolculuğum. Aslında son durağa da dönmeyecek lakin bir nebze de öyle görünsün. O ana kadar kısacası son soluk alışverişe kadar.

Asla kendimi militan hayatın romantizminden koparamam. Onun arayışı olmadan suyu kesilmiş bir çiçek gibi kendi içine çekiliyor hayat, büzüldükçe büzülüyor, hatta rengini kaybediyor. Var olduğumuz gerçeklik içinde birçok şeyin bedelini acılı zaman zarfları yaşayarak geçiriyorsak muhakkak bir nedeni vardır. Günübirlik hatta anı birlik, politize olmuş ilişkilenmeler içerisinde doğru olanı, güzel olanı ayıklayıp, açıklığın yolunu aralamak ve öylece güzel arkadaşlıkların ölümsüzlüğünü doyaya yaşayarak-yaşatarak yaşamak diyorum.

Çok insanla baş başa oturdum şu şöminenin başına. Kimileri zamanımı yedi, kimileri doyumsuz diyalogların adı oldu, unutamayacaklarımın listesine girdiler. Kimileri hem yakın hem uzaktı. Kimileri Mertliğin delikanlı yürekliydi. Kimileri limanı olan kentlerden, kimileri ovalardan, kimileri dağ başından, ayrı dünyaların ayrı insanları. Kimisi Ciwan Haco’yu dinler, kimisi Muhammed Şexo’ya, Mehmed Arifi... Diyar’ı. Kimisi Haluk Levent dinler kimisi Feridun Düzağaç’ı, Matelica’yı işte küresel dünyanın küresel muamması, kaynaşmazsan bile kaynaştırıyor seni her yerle bu dijital dünya. Bulunduğun noktaya, ait olduğun yere her gün güneşin ilk ışıkları vuruyor. Bir türküde anıldığı gibi “güneş bizden yana doğar her gün” ve biz böyle dalarız günün içine, yeni bir gülüş ya da güler yüz ya da tersi.

Bütün bu olası hayatlar içinde hangi hayat, hangi doğrultu bizi özgürlüğümüze yakınlaştıracak? Bitmez soruları bu coğrafyanın, hep terlidir alnı, bir çelişki çözümlenir bir diğeri başlar. Bir hendek atarsın bir diğeri çıkar önüne, en hızlı koşunu koşarsın deli taylar gibi, eskiye ait ne varsa geride anıların toplandığı kitapçıklara gömmek için. Sonra yine yeni bir olgu karşına

çıkar. Bir daha, bir daha, son hız ileri dersin, gökyüzüne bakarsın uçsuz bucaksız masmavi umutlar çıkar karşına. Böylece sonsuz olanı aramaya başlarsın.

Yolculuk nereye diye soranlara; rota belli, alışılmışlıkların ötesine...

Hepsi bu kadar...

4 MART 2007

.....

Yağmur bırakmadı, yoksa yine henüz yaprakları açmamış da olsa ağacımıza sırtımı dayayıp güne ilişkin yazımı dökecektim şu beyaz sayfaya. Akademinin (Haki Karer Akademisinin) kapanışydı bugün. Yağmurdan ve misafirlerden dolayı gidemedim. Arkadaşlar yine beni unutmamışlar, çikolatalarımı göndermişler. Eleştirilerini de yollamışlar. İki ayak bir terliği sığdırılınca öyle oluyor.

Zaman ne çabuk ilerliyor, açılış sanki dün olmuştu. Dara Mardin Botan'a gidiyor, onu görmem lazım. Rojhat Serhat ne olacak acaba? Yine muhalif yönü öne çıkacak galiba. Serhat eyaletini önermişti, umarım zorlamadan ve zorlanmadan isteğine kavuşur.

Herkes bir yerlere gidiyor, ben ve Seyit arkadaş yerimizde sayıyoruz. O kadar kalabalığz ki; şöminemle baş başa kalamıyorum.

Bu yağmurlu günde asi kız ne yapıyor acaba? Naylon çadırın altında arkadaşlarıyla sohbet ediyordur, ya da sessizce çayını yudumlayıp Tendürek'te neler yapabileceğini hesaplıyordur. Ah dinine yandığım zaman...

Pratik süreci çok özledim. Havası bambaşka oluyor. Uzun süre oldu arazide kendi ellerimle gerilla ateşini yakamıyorum. Ne kadar kötü bir durum. Örgütün benden beklediği benim örgütten isteğim örtüşmüyor. Bakalım neler olacak...

Hekim Lokman, Renas ve Cudi en çok sizleri yakınımnda istiyorum bu günlerde istesem de zaman eskisi gibi bizi bir araya getirebilir mi? Bilmem ama bunu çok istiyorum.

Asi kız senden başlamak üzere, Renas, Hekim, Cudi hepinize merhaba.

1 NİSAN 2007

AMANSIZ AŞKIN YOLCUSU

Rayına oturmuş bir aşkla

Oyun oynamaksa işin

Nazlı yarım

Aldanıyorsun işin başlangıcında

Hiç yorulmadan

İkirciliksiz çekil yakamdan

Kadrini bilir

Amansız aşkın yolcusu

Dolambaç yolarla sapmadan

İstenen ve gereksinen aşkı

Romanlarda konu edecektir

Ufkum geniş

Sessiz sakın beklemekteyim

Tadılmaya değer bir aşkın

Anlatılamayacak tarifsizliğini

1 Haziran 2002 Zagros

Hayatta, yapılmaması gereken en temel şeylerden birisi duygularla alay etme olmalı. Olması gereken yürekten olmak, gerisi yalan ve kandırmaca. Bir sosyalist militan nerede ve niçin bulunduğunu göz ardı edemez. Bir militanın aşkı militanca olur düşküncü değil, dedim ya “YA YÜREKTEN, YA DA HİÇ!”

Uzattıkça elimi sana
 Boğazıma sarılıyor ahtapotlar
 Hayalini kurabiliyorum sadece
 Sen ve Akdeniz'in...
 Bedenim senden uzak
 Önüme örülü binlerce tuzak
 Ve sen;
 Doğaüstü güçlerin gölgesinde kaldıkça
 Benim de aşka zamanım olmayacak...

4 Mart 2002 Zagros

Kavga amansız ve katı
Kavga, dedikler gibi destansı
Ben gideceğim, yerimi başkaları alacak
Kurşuna diziliş
Dizildikten sonra kurtlar
O kadar
Yalın ve akla yatkın
Ama birlikte olacağız fırtınada
Halkım;
Çünkü sevdik seni

Nicola Vaptsarov

Bugün Türkiye halkının yiğit ve önder kadrosu olan Mahir Çayan'ın şahadet yıl dönümü onun şahsında tüm devrim şehitlerini derin bir saygı ve minnetle anıyorum.

Nedenine fazla anlam vermiş değilim ama şahadetinin yıl dönümünde anılmaması zoruma gidiyor. Türkiye devrimi mücadelesinde Kızıldere'de gerçekleştirdiği direniş ile yeni bir geleneğin adı olan Mahir Çayan ve onun yol arkadaşları asla belleklerimizden silinmemeli. Evet, Türkiye halkı bu günde büyük bir önderini yitirdi, ama yürekler asla unutmayacak onu.

Yaşasın insanlık adına canını adayan tüm şehitler!

30 MART 2007

....

Ne yazacağımı bilemiyorum. Neyse önce şu ağacın kuru dallarını bu dayayım. Bu ağacın gölgesinde çok oturacağım galiba. Sabah kavak ektim şimdi de ağaç budayacağım. Bu günde böyle geçsin. Asi kız ne yapıyor acaba? Yakında onun düzenlemesi de olacak. Belki çok uzaklara gidecek. Umarım yönetim sorun çıkarmaz ve özlemine çektiği coğrafyanın zirvelerine kavuşur. İnsan buralardan uzaklaşırsa en büyük iyiliği kendisine yapar. Şimdi Kuzeyde olmak ne güzel, sırt çantası, boyunda kefiye ve omzunda silah, hayali ne

güzel. İzin alamaz isem bir grupla anlaşp gidemez miyim? Bakalım belki yürekli birileri çıkar. Neyse şimdilik bu kadar. Yine kara bulutlar masmavi gökyüzünü kapladı. Neyse gecenin derin sessizliğinde yine kaleme sarılacağım.

31 MART 2007

....

Nisan güneşi altında, ısınmaya çalışırken Dr. Ferzende'yi beklemek canımı sıkıyor artık. Üç gündür zamanımı burada öldürüyorum. Az sonra güneşle arama Kure Jahro sırtları geçecek ve yavaş yavaş üşümeye başlayacağım. Aslında sırtlar araya girmiyor, dünyadaki konumum değişiyor. Patlamaya yüz tutmuş meşe ağaçlarının tomurcukları gözeneklerini kapatmaya başlayacak ve yeni şafağa kadar doğaya açılmak için güneşin ışınlarını bekleyecekler.

Üç gündür mahkeme yeri ile hastane arasında mekik dokuyorum. Acaba bu günde mi elde sıfır kalacak? Sonuç almamak ne kadar kötü. Ne yapayım elimde değil, iş benim elimde olsaydı çoktan hal etmiştim. Ah doktor ah keşke seninle bu kadar yakından arkadaşlık kurmasaydım. Beni evden sayarak hep tedavimi geciktiriyorsun.

Hep burada olmamı istiyorsun, bu onur verici ancak ben zaten yoldaşım, ihmal etmem. Bilesin bir yandan sana hak veriyorum, çok yoruluyorsun. Yalnız zamanımın çoğunu burada geçirmem beni zorluyor. Buraya bağlanmam beni affet. Ne diyeyim, yine canın sağ olsun.

5 NİSAN 2007

Kaçak âşıkları,

Uçurum bakışlı firarları

Mağruru eşkıyaları saklar gibi

Kilitleyin yüreğinizin kalelerini

Anka ve anahtar ikinci bir emre kadar

Kaf dağının ardına gitti...

Murathan Mungan.

R'YE ROMANTİK BİR ATIF

Etrafımı sarmış ahtapotlar

Ruhumu sıkıp sıkıp

Boğazlarcasına dizilmişler

Soluk almamı sıfırlamak için

Ve sen

Sitem ediyorsun bana

Sana koşmadığım için

Sana yazdığım mısraları

Yineleyip yineleyip

Sayıklamadığım için

Aşka zamanım yok!

Ela gözlüm

Özgürlüğün zorunluluğu

Milyonların öfkesi

Yüreğimin sesi olmuş

Duramam artık.

Etrafımı sarmış ahtapotlar

Doğa ötesi şarlatanlar

Olmayan tanrının buyrukları

Teknolojik devrimin

Ahlaksız yasaları

Ve sen bana

Sürtünmeli bir eğik düzlemin

Kaygan zemininde bana koş diyorsun

Yüreğim sana açık belki

Ama sevmeye zamanım yok

O ZAMAN

Belki çok yakınında
 Belki çok uzağında
 Belki hiç olmayacağım
 Ama;
 O günün tarifsiz coşkusuyla
 Kurtlaşan bedenimin
 Beslediği bir papatyayı
 Kışa inat, yeşeren
 Yeni bir bahar gününde
 Muhakkak
 Ama muhakkak
 Sana sunacağım.

Kaçak bir âşık mıyız? Uçurum bakışlı firarilerden miyiz? Bilemem ama mağrur duruşlu asrın eşkıyaları olduğumuz kesin. Yüreğimizde saklı tutkularımız, içimizde yaşattıklarımız ve nereye gidersek gidelim ayrılıklara aldırış bile etmeden hep beraber yol aldıklarımız var. İkinci bir emir mi bizi buluşturacak, hiç sanmam. Ancak mevcut zamanı delik deşik ederek Kaf dağının ardındaki anahtarı elimize alabiliriz. Kaçak sevmelere değildir yaşadığımız, sorumluluklarımızın önde olduğu bir serüvende bencil duygulardan kendimizi arındırmışız. Yoksa tutkusuz hayat olur mu? Yüreği boş olanın beyni de boş-tur. Bir mücadele aşksız ve macerasız olmaz.

Bu dünyayı istediğim gibi görebilecek miyim? Bilemem. Bildiğim bir şey var o da her şeye rağmen hayatın güzel olduğudur. Evet, buradayım ben, arkadaşlarımla buradayım. Sevgimle, kavgamla, özlemlerimle, tutkularıyla buradayım. Hazırdayım ey hayat! Sana da merhaba.

9 NİSAN 2007

....

1 Mayıs gününde Kuzey'e gidişim netleşti. Ve bu gün grubuma dâhil oldum. Gönülümdeki yer olmasa da yine itiraz etmeyi onuruma yedirmedim.

Amanos'lara gönderileceğimi bekliyordum. Nedenine anlam vermekte çok güçlük çekiyorum, halen de anlam vermiş değilim. Neden gitmiyorum? Ne eksikim var? Örgüt bana güvenmiyor mu? Boyum mu kısa?

Erzurum'a gidiş kararım çıkıyor da neden Amanoslara gidemiyorum. Aklım ermiyor, örgütüm sağ olsun, başka ne diyebilirim ki?

Dersime gideyim, olmaz dedi Sabri arkadaş, Serhat'a gideyim, yine olmaz dedi. Amanos ısrarımdan vazgeçtim, Serhat ısrarımda sonuç almadım. Neyse Sabri arkadaş canın sağ olsun, sonuçta senin dediğin oldu. Şimdi Erzurum'a gidecek olan bir grup arkadaşın yanımdayım. Bir iki arkadaş dışında kimseyi fazla tanımıyorum. Çoğu genç ve dinamik görünüyor.

Neyse ki kaynaşma sorunum yok. Yakında hepsiyle iyi arkadaş olmak tek hedefim olacak.

Fazla bir şey yazamayacağım. Bu gün halen içimi buruk, bir hüznün kaplamış ikinci bir emre kadar, bu günlük bu kadar.

3 MAYIS 2007

BÖLÜM 2

ASİ VE ANARŞİSTE!

BİR ŞAFAK VAKTİ

Anımsayınca seni
Bir kuşun uçuşu
Ve kalbimin atışı gibi
Haykırırım tüm bedenimle
Haykırırım tüm öfkemle
Haykırırım benimle birlikte
Dağ, taş, deniz
Ve tüm insanlar
Seninle kucaklaşmak için
Belki bu gün
Belki yarın
Belki uzun bir zaman
Hiç tükenmeyen bir umutla
Öyle içten
Öyle derin

BÖLÜM 4

ŞİİRLER

Uzağı bilen çocuklar

Bilirler gelecek uzun sürer

Yalnız kalmasını öğreniyorum bu günlerde, kim demiş yalnız kalmak iyi gelmez insana. Kendimi Akdeniz kıyısına kadar ulaştırdım. Ah kaç bahar oldu ciğerlerime soluyamadım deniz havasını, burnumda tütüyor artık. Ya kıyısında üstüne oturduğum kayalar ve onları döven dalgaların hafif bir yağmur gibi çiselettiği su damlaları. Hepsinden uzak ve hepsine hasret ve özlem duyarak, rastlantıların bile izah edemeyeceği değişik ülkelerden aynı kimliğe ve aynı zamanda farklı kimliklere sahip insanlarla özgür-

lük uğruna, ölümle bile dans eden özgürlük âşıklarıyla, çatısı karla kaplı mangalarda tarifsiz bir hayat sürmenin tutkusuyla gecenin bu vaktinde sana yazmanın sevincini yaşıyorum asi kız.

Biliyorum, beynimdeki tanrıya çok öfkeliisin hala. Dur durak bilmez yüreğin, bir hamleyle yakıp yıkmak ister egemenliğin kalesini.

Zor zamanların asi kızı sana inandırmak zor bendeki tanrı figürünün öldüğünü.

Bana ne getirdi ki; etrafımı bir ahtapot gibi saran şu tanrı figürü? En zalim tanrıların coğrafyasında bir hayat sürmenin, isyana kalkışın yollarını ararken tanrıça anamın şefkatiyle buluştum.

Eskiden utanırdım bu coğrafyanın çocuğu olmamdan; değişti bu kör ve haddini bilmeyen anlayışım. Yolumu buldum artık ve gururluyum, çünkü doğup içinde büyümesi gereken en güzel toprak parçasında tanrıça anamın diyarında, toplum olmanın insan olmanın ilk evindeyim.

Uzak duruşun üzmüyor beni, belki sana dokunma, teninin kokusunu ciğerlerime çekme zamanı değil. Hücrelerim kötü ruhların beşeri zaafının etkisinden özgürleşmeden sana yaklaşamam. Çünkü hesaplaşmalarım bitmedi henüz. İstenen ve gereksinen bir hayatın neresinde olduğumu hesaplıyorum.

Kendimleyim ve aynadaki yüzüme her baktığımda bendeki tanrı figürünün yüzüne tükürüyorum. Ve ilk şehirle tanışırken Asi nehrinin bulanıklığında, fark ettiğim kirliliğe çocukça gözlerimle tiksinierek baktığım ve sokaklardaki adaletsizliğin kalkması için çocukça daldığım hayallerimle, kendimi yeniden yaratıyorum.

Yeniden merhaba asi kız! Hoşçakal demeye nefretle bakarak.

“Kendimi anlatmanın zamanı değil, biliyorsun. Belki de kör bir zamanın kuytusunda aynı kulvarlarda yarışanıdır. Ola ki bir gün bu labirentlerin dar geçitlerinde ve kesişen sokaklarında rastlantılar olabilir. Ama ve ama ben bulayım derken kendin olmayı asla unutma! Yoksa bu beş bin yılın, kör tarihin tekerrür etmesinin farklı biçiminden geçer. O zaman ki, kendimiz olmayı başarmışsak, labirentlerin son kulvarlarında aynı yolda koşmayı hak etmişiz demektir. Lakin bir zaman zarfına sığdıramayacağımız bu ömür ancak o zaman layıkıyla başköşede durur ve o anın coşkunluğunu ruhunda yaşar, taşkınlığını değil.

Geride hayıflanmayacak bir ömür bırakmak büyük bir erdem ve onurdur biliyorsun. Bunu başarabilmek de doğadaki her varlığa sevgiyle aşkla bakmakla olur. Yoksa biz de birini yaratan tanrılar gibi birini diğerinden üstün tutarak en büyük haksızlığı uygulamış olmayız mıyız?

Yoksa her varlığın sevme, sevilme hakkı nerde doğar? Kendini var saymak, sevgiyle aşkla vardır. Unutma. Ve özgürlük bedel ister.

İnşallah bana gücenmezsin, belki de hiç hakkım olmadan düşünce ve duygularına ortaklık ettim ve sana ait bu sayfayı karaladığım için kusura bakma.

Umarım bütünsel bir yoğunlaşmada bir nebze katkısı olur.

VIYAN SORAN’A!

Kara kışın kara günlerine inat bir sevdâ tutkusuyla lanetli tarihin yazıcılarına meydan okuyan Viyan yoldaşa!

Işık hızındaki zaman bile durur yaptığının karşısında, seni kimlere ve nasıl anlatacağım acaba? Seni tarif edemem, gücüm yetmiyor, çünkü altın harflerle yazdırsam da adını Süleymaniye’nin ortasına, seni tanımlamaya yetmez. Umut heybem de saklasam adını gün gün hücrelerim eriyecek yakıcı gerçekliğin karşısında. Ama olsun ve her gün seni yaşarken erisin hücrelerim, başka hangi gerçeklikle var olabilirim ki?

Ortadoğulu olmanın ve onun yakıcı gerçekliği karşısına militan bir duruşun sahibi olmanın zorluğu, yüklediği sorumluluklar karşısında asil bir duruşun sahibi olmak bize düşmüş, bazen yanarak, bazen bombanın pimini çekerek, bazen kafamıza sıkarak bedelini ödüyörüz işte...

Mesajın ne için Viyan yoldaş? Şu karakış günlerinde etrafımızı saran buzları eritmek miydi amacın?

Yoksa karanlık tarihin maskeli yüzlerini deşifre etmek mi?

SEN;

Özgürlük aşkıyla bu kutsal toprağı donattın

Kardelen oldun kışa inat yeşeren

Kibele oldun baharı müjdeleyen

Kutsal ateş oldun

İçimizdeki buzları eriten.

Lale oldun, papatya oldun

Ne varsa güzel olana dair

Onun tohumu oldun.

Evet güzel insan;

Senden duyduğum son söz “ kendine iyi bak” tı. O anı ve o anda gözle-rinden yansıyan umudu ASLA UNUTMAYACAĞIM.

2 ŞUBAT 2006

GÜNLER ARALANIYOR*(Erciş; Geliyê Zilan vadisinde şehit düşen Karker arkadaşın anısına)*

Ardı sıra
 Bir şafaktan
 Bir diğer şafağa
 Her gün yeni bir haber
 Her gün yeni bir sayfa
 Ve her güne
 Yakışır bir kahramanlık

Asi delikanlılara has
 Yeni bir ezgi
 Yeni bir çığlık

İşte o gün
 Özgürlük kokar
 Coğrafyamın bütün kır çiçekleri
 Gün; gün olur
 Bayram olur
 Gün Karker'lerin adı olur
 Gün
 16 Eylül 2006 olur

24 EYLÜL 2006*Sana değer veren.**A-S-İ-LER-DEN"**5 OCAK 2007***ASİ VE ANARŞİST KIZA!**

Kaybettiğin değerler ardından onları yeniden kazanmanın umut ve coşkusuyla üzerini örten kara bulutları, beraber getirdiğin fırtınanın etkisiyle silip süpürmek istiyorsun.

Zirveler senin mekânın olmuş ve oralardan bir çırpıda kanatlanıp uçmak istiyorsun. Adına kent denilen bencilik, tahakküm kokan o yeri yakıp yıkmak ve yeniden kurmak istiyorsun kendi ellerinle.

Beş bin yılın sana kaybettirdiğini kendin farkına vararak kavıyorsun, içimdeki tanrı figürüne asice ayaklanma içindesin biliyorum. Senin şahsında bütün kadınların yaşadığı ızdırabı anlamak için seninle aynı yolun yolcusu olmak yetmiyor anlaşılan. Haklısın, aslında tek başıma belki bir incir kabuğunu doldurmayacak kadar beni güçsüz görmende.

Yalnız ben; hep bunda ısrarcı olacağım asi kız; tanrı babanın yeryüzüne ektiği bütün nifak tohumlarının bütün kefareti bana ödetmek istemedi haksızlık ediyorsun, Biliyor musun asi kız? Sana bu kadar yakın olmam kaynağını nerden alıyor? Sırrını ben de çözüyorum yavaş yavaş ve içimdeki anne ve babamı uzlaştırma arayışım, bugün seninle gerçeğin özgürlük bahçesinde uzlaşmamı sağlıyor. Bilirsin babalar hep intikam ve hamasetle çocuklarını büyütmek ister, anneler ise şefkat ve merhametle büyütmek ister. İkisini uzlaştırmak gerekir bence, neden diye soracaksın, bugün hem kötü ruhları ortadan kaldırmak için babalarımızın içimize ektiği savaşçı ruhu kullanmamız gerekiyor, tabi ki; anamızın içimize ektiği sevgi ve şefkati yadsımadan. Bir rafa kaldırmadan içimde uzlaştırmaya çalıştığım annem ve babam da budur. Beni anlıyorsun değil mi?

Geleneksel kalıplar umurumda mı sanıyorsun. Hayır, asi kız! Tarihi cinsiyetçi bir bakış açısıyla görüyorum ve kalan ömrümü öyle yaşamak istiyorum. Ortadoğu'da kadın olmak ne kadar zor diyorsun, peki şunu hiç düşündün mü, mevcut geleneksellik içinde, kalıpların alışılmışların ötesinde bir duruş sahibi olmanın da ne kadar zor olduğunu?

İçinde olduğumuz zaman zarfının dinine yanarak da beklenen, özlenen kazanılmıyor? Rebêr APO'nun tabiri ile "yanma temizler" ancak.

Evet, Ortadoğuluyuz, birçok şeyin başlangıcı olduk bu topraklarda, tanrıça ANA da bu coğrafyada kendi eşitlikçi sistemini kurdu. Tarih bunu inkâr etmek istedi egemenlerin diliyle. Ama erkek egemen sistemin bu sis perdesi aralanıyor artık. Şimdi daha iyi anlıyorum seni. Sessiz öfkeye boğan tahakkümcü sistemi içimde uzlaştırmıyorum. Boğmaya çalışıyor ve sesli öfkeye dönüşen sesiz öfkene bir çığlık katmanın onurunu yaşamak istiyorum seninle.

Sana iyi arkadaşlık etmenin yollarını arıyorum, beş bin yıllık felaketin beynimde kurduğu saltanatı yıkarak. Takdirini sana bırakıyorum, affına sığınmayacağım sadece ve sadece beni anlamayı umuyor ve umut ediyorum.

Doğa ananın bize bahsettiği bu yaşamı, doğal toplum değerleriyle bütünleştirip, ortaklaşa bir özgür yaşamı bir yerlere ait olduğumuzu unutmadan, beraberce yaşamak inancı ile, yürekten ama yürekten merhaba diyorum, hoşça kal demeye hiç alışmadığımı hatırlatarak.

Sevgi ve saygılarımla!

12 OCAK 2007

ASİ VE ANARŞİST KIZA!

Hem yakın hem ırak'sın! Seni Ortadoğu'nun alışlagelmiş zihniyetinden kopmuş beynin ve yüreğinle tanımak ne güzel.

Biliyorum öfkelerin, bendeki tanrının hücrelerime kadar kendini dokumuş sahte yüzüne öfken büyük. Haklısın hem de çok. Tanrıça anaya son darbeyi indiren Marduk'un egemenlik kokan terli coğrafyasında dünyaya gelmem bir talihsizlik mi sence?

Oysa ben, benim hemcinslerimi, ilk hayvanı evcilleştiren, toprağa ilk tohumu serpen, ilk uygarlık aletlerini yaratan, ilk evi kuran tanrıça ANA'mın eşitliğine, adaletine ve şefkatine sığınıyorum her gün. Sömüre sömüre, tahakküm kura kura, egemenliğini ayakta tutmak için başvurmadık yöntem bırakmayan, gün geçtikçe maskesi düşen tanrı babanın ipiyle kuyuya inmek istemiyorum artık. Nerden inanacaksın ki bana; sonuçta erkeğim, erkeksin diyeceksin bana. Aramıza nifak tohumları ekilmiş biliyorum. Ve hangi pence-rede baksan egemenlik kokuyor bu coğrafya. Her şeyden önce silip süpürmem gerekir beynimden o bin yıllardır egemenlik süren o gaddar kadavrayı. Evet, asi kız; gözbebeklerinden, çattığın kaşlarından okuyabiliyorum artık büyük ve derin öfkeni.

Rêber APO'ya selam durdu

İki cesur yürek...

Kararın son anlariydi

Yuvasından ayrıldı

Bombaların pimleri

Derken bir çığlık!

Ey ihanet

Seni yine mezara gömdük.

Son saniyelerdi

Yine göz göze geldi

İki delikanlı yürek

Duruşları mağrur

Gülüşleri sade duru

Anı doğru yaşamının

Tebessümüydü

Yüzlerinden yansıyan

Kararın son saliseleriydi

Yüzleri yine doğan şafağa döndü

Halkına ve yoldaşlarına

Yeni şafağı müjdeledi

İki cesur yürek

Kararın son saliseleriydi

Ve bedenlerinde patlayan bomba

İhaneti yıktı

Kahredercesine

Karar anıydı
 Ufukta yükselen güneşe
 Yeni söken şafağa
 Merhaba dediler

Karar anıydı
 Tüm sevdikleri
 Gözlerinde canlandı
 Özgür gelecek
 Onlara armağan olsun dedi
 İki delikanlı yürek

Karar anıydı
 Tarih 17 Mayıs'tı
 18 Mayıs'ın arifesi
 Haki'leri, Ferhat'ları
 Kaypakaya'ları anımsadılar
 Onlara layık olmanın gururu ile
 Merhaba direniş dedi
 İki delikanlı yürek

Karar anıydı
 İmralı'yı düşlediler
 Dört duvar arasından
 Yükselen özgürlük naralarına
 Yeni bir çılgılık kazandırmanın onuruyla

Güneş bize doğar ilkin, önce bizimle kucaklaşır, bizim ovaları, dağları, nehirleri, toprağı, ısıldatır, neylersin kıymetini bilmeyiz. Kapanmışız ve yahut kapattırmışlar bizi karanlık bir hücreye sağ ile solumuzu şaşırmışız. Ama unutma asi kız, güneş ülkesine olan özlemim bitmez, yolculuğum orayadır. Her yeni doğan günle yeniden doğmaya çalışıyorum karanlığa inat bir ezgiyle. Tanrıya karşı ilk isyanı başlatan şeytanı arıyorum bu günlerde, çünkü o Âdem ile Havva'yı aldatmak için değil cennet yerini, dünyanın en güzel nimetlerinin bulunduğu yeri sahte tanrıların işgal ettiğini bildirmek için yasak elmayı Havva'nın eline verip "al sen de bu güzel dünyayı tanı, tanıt dedi." Zerdeşt'i arıyorum, bana gölgemi gösteren dehayı. Mani'yi arıyorum, tapınağında herkeşe yer veren öğretisini bir de kadın saç örgülerini.

Kısacası kendimi arıyorum ve kaybettiğim bütün değerlerimi, seni arıyorum ve derin öfkene anlam katabilmenin yollarını. Tanrıça Ana'mı arıyorum ve onun sımsıcak kucağına yaslanmayı.

Öfken dinmez bana karşı biliyorum, çünkü sen de her gün yeniden doğuyorsun, her gün yeni bir anlam kazanıyorsun, tanıdıkça kendi doğanı, isyanına isyan katıyor derin öfken. Dünya'ya kadın olarak gelmenin pişmanlığını yaşamıyorsun artık, her şeyin senle başladığını öğrendikçe şaha kalkıyorsun artık.

Egemen zihniyetin sır perdesi aralandıkça, kendini görüyorsun tarihin başlangıcında, kolay gelmedin bu günlere, asırların birikmiş öfkесinin, erkek egemen zihniyette patlamasıdır sende yaşanan. Alışamazsın kolay kolay bu halimize, yüreğin o kadar isyana çağırıyor ki seni bir hamleyle süpürmek istersin, tarihin çöplüğüne yuvarlamak istersin mevcut kör talihi(ni).

Alışma(malısın), sana bu yakışır zaten, kanatlarını gerebildiğin kadar ger ve uç gökyüzünün en derin maviliğine, bırakma hiçbir kirli el değmesin yeni ve umut kokan dünyana. Mevcut zamanın ötesinde, kendi sisteminde yaşa, şimdiki zaman seni anlayacak kadar olgunlaşmamış henüz. Bırak, ardından kalan kırık dalları başkaları toplasın, yolun yarısında tökezleyerek ilerleyenlere dönüp bakma, sadece senin zamanını ve ömrünü yemeye yarar onlar. Seni aydınlatan ışıklı yol belli, yüzün hep ona dönük olsun, o zaman istediğin yere varacaksın.

Yalnız bırakmayacağım seni, sana paralel el uzatıp kanatlarımı çırparak geleceğim, bedenine dokunmadan umuduna umut katmak için yol alacağım masmavi gökyüzünde ve zamanın arka bahçesinde saklı tuttuğumuz özgürlük umudumuza varınca, doğrunun keşişme noktasında buluşmuş olmanın tarif

edilemeyecek kadar büyük ve sevinç kokan heyecanıyla seni bağrıma basacağım.

Merhaba diyorum, görüşürüz demeyi rafa kaldırarak.

17 OCAK 2007

ASİ VE ANARŞİST'E!

Nereye sürüklüyor beni bu yürek? Antakya'ya mı? Yeni bir serüvene mi? Cevabını bulmuş değilim. Rüyadaymışım gibime geliyor. Uyanmalıyım bu ihtiyar ağacın altından. Deve boyu yürüyüşün son durağında neler bekliyor beni acaba? Beynim bir şey diyor, yüreğim bir şey. Bildiğim bir şey varsa o da bu kenti terk etmemem gerektiğidir. Gördüklerim, yaşadıklarım, kavradıklarım "gitme, kal bu yıkık ve harabe kentte" diyor bana, titriyorum ardından. Bir yerlerden tutmalı bu hayatı artık. Daha önce de söylemiştim sana asi kız, her şeyi gönlünce yaşamaya bir ömür yetmez ki; nereye koşsam, kim bana çok muhtaç, benim neye ihtiyacım var? Bazen yoksun, ıraksın, kendimle monolog yapıyorum.

Söyle bana asi kız; itiraz etmeyi gurur ve onuruma yedirmeme geleneğin mi? Yoksa yüreğimin götürdüğü yere mi? Biliyorum sen huzurlusun, en azından yeni bir serüvene çıkacağının haberini aldın, çok sevinçlisin kıskanıyorum doğrusu. Zaman en çok bana neyi öğretti biliyor musun Asi kız? Uzak-tan sevmeyi ve susarak özlemeyi. Alıştım galiba bu ezgiye. Yollarına baka baka kaldım. Etrafımı sevdiklerime benzetiyorum olmuyor, yürekte mesken tutan bir şeyin yerini bir başkası alamıyor. Sakın yargılama beni, sevgilerimde tutucuyum ben. Yüreğimin tahtına oturanın, yerini hep saklı tutuyorum. Belki de nerde olursam olayım nabız atışlarımın yalnız kalmamasının gizemi bu.

Sevgi o kadar galip geliyor ki; dur durak bilmeyen deli yüreğim terk edilmeyi bile hazmeder oldu. Kalsam da terk ediyorum, gitsem de. Peki, terk etmenin sözlükteki anlamı nasıl değişir sence?

Hüzünlüyüm ve kalbim kırık, kalbimin kırıklarını aldırısam, hangi gardıropta salkıyacağım diye düşünüyorum. Bedenleri toprakla bütünleşmiş militanlar, bu uğurda yürümek için uğurladıklarım ve daha uğurlayacaklarımın hasreti burnumda tutmeye başladı bile. Uzak, uzak uzak...

Uzaklığın ötesinde neler var acaba? Bir de bunun özlemi, şimdiki zamanın örtülü yüzü ve senin hasretin. Bütün bunların toplamına yetecek ka-

İKİ DELİKANLI YÜREK

" 17 Mayıs 2005 tarihinde şehit düşen Ali Afrin (Ahmed Yusuf) Fırat Hewler (Kawa Teyyar) arkadaşlar anısına yazdım".

Karar anıydı

Uzak geçmişi düşlediler

Ve

Birer birer

Aralandı tarih sayfaları

Bir film şeridi gibi

Bir yüzü

Kahramanların gözbebeğinden fışkıran

Umut seliydi

İmrenerek seyre daldı

İki delikanlı yürek...

Bir yüzü ihanet saçıyordu

Şöyle bir göz göze geldi

İki delikanlı yürek

Tiksinerek baktılar

Bu soylu tarih

Kara lekelerden arınmak

Bu sayfa kapanmalı dedi

İki delikanlı yürek...

BİR ON YILLIK SERÜVENDİ*Elbette**Bir bildiği vardı**Bu genç yiğidin**Tutkuları, hayalleri**Bir on yıllık serüvendi**Geride bıraktığı**Ne kaplumbağanın**Bin yıllık yaşam seyrine kapıldı**Ne de;**Kelebeğin bir haftalık**Ömrüne üzüldü**Tıpkı halkı gibiydi**Özgürlük eğilimi**Dününü, bu gününü**İyi öğrenmişti**Tarih sayfalarından**On yıllık gerilla serüveni**Bunun içindi...*

O gün Avaşın suyu üzerinde bir köprü inşa etmeye çalışıyorduk. Çalışma esnasında Şiyar arkadaş dengesini kaybederek Avaşın suyuna düştü. Öylece şehitler kervanına katıldı.

Her Avaşın suyuna baktığımda veyahut anımsadığımda ben de bıraktığın derin yoldaşlık izlenimiyle seni hatırlayacak ve seni yaşatacağım. Beynim ve yüreğim hep yerin olacak. Bunun için hiç hoşçakal demeyeceğim.

11 NİSAN 2003'TE ŞEHİT DÜŞEN ŞİYAR ÇELÎ (AHMET AKSU) ANISINA**Haziran 2003 Zagros**

dar suskun özlemi nerde bulacağım? Yıkık harabeli Antakya'ya Amanos zirvelerinden bakarken mi? Yoksa...

*14-15 ŞUBAT 2007***ASİ VE ANARŞİSTE!**

Demli bir çay kıvamında gamlı bir atıf.

Yolcu sayılırsın artık, belki de serin yaylaların türküsünü sessizce yinelemektesin her gün. Huzur buldun, bulacaksın. Bundan daha güzel bir duygu var mı sence? İmreniyorum doğrusu. Militan yürekli yoldaşların gelip geçtiği, toprak olup çiçekleştiği topraklara yepyeni bir özelemlerle yepyeni adımlar atmanın coşkusuyla şimdiden yanıp tutuşmaya başladın belki de. Ne diyeyim varlık gerekçemiz olan militan yürekli insanların özelemlerine cevap olmaktan daha güzel ne bulabiliriz ki? Biliyorum, şimdiki zamanı bir daha bir film şeridi gibi geri saramayacağız. İstesek de bu zamanı bulmayacağız. Bunun için hayıflanmayacağım hiçbir zaman. Sadece gelecek zamanı iple çekmeye başlayacağım. Çekip gitmek yok aslında, yüreğin çılgın akışı vardır, bazen dur durak bilmez götürür seni gitmek isteğin yere. İstesen de geri alamazsın kendini. Sorumlulukları omzunda ve vicdanını sorguluyor bedenleri toprak olmuş namuslu insanların anıtları. Yolun açık olsun asi kız. Gittiğin coşkusuyla kal. Sana ait iradenle kal. Ne gerekiyorsa insana dair hep onunla kal. Gitmelisin asi kız, gitmelisin hem de ardına bakmadan. Geride bıraktığın anılar her şeye rağmen yaşar. Yaşamın akışını yakalaman önemli. Noktalar, virgüller, soru işaretleri, ya geçmiş zamana ait ya da şimdiki zaman. Asıl serüven geleceğe uzanandır, özelemler, beklentiler, vaat edilen umutlar, bir saniyesini belki de yüzyıla değişmeyeceğin anlar, hep orada. Acıyla çekeceksin bazen geleceği, bazen de sayfaların, mürekkepli kalemelerin tarif edemeyeceği sevinç gözyaşlarıyla. Tıpkı doğa ana gibi, kışa inat, baharleyin yeşermek için kendi yalnızlığıyla direnecek, toplumsallığıyla tomurcuklanıp çiçek olacaksın. Ayrılıkların şairlerine sakın inanma, sitemleri kendi bencilliklerinin dışı vurumudur. Ayrılık diye bir şey yok aslında. Kendini aştıkça, arınıyor insan ve bütün insanlığıyla yeniden buluşuyor. Araya giren mesafe ayrılıksa, o zaman ortak duyguların ölümsüz birlikteliği diye bir şey kalmamıştır. Asıl ihanet burada başlar. Turnalardan haber almasını bilmeden, turnalarla haber salmasını bilmeden bir ayrılığın öyküsünün adı “ özgürlüğüne sırtını dönenler” olur.

İlerlerken geride bir şey bırakmıyoruz aslında, yüreğimizde yer edinen tüm güzellikleri bir zirveden bir zirveye, ağırlığını iliklerimize kadar hissederek, istenen ve gereksinen hayatın boy verip yeşereceği kente beraberimizde

taşıyoruz aslında. Doğadaki her şeyi parça ve bütün ilişkisiyle ele almak ve öyle sevmesini, sürekli kucaklamasını öğrenmek belki de bütün öğrenmelerin en güzeli olsa gerek. Bu yirmi milyar yıl ömre sahip olan evren gerçekliği içerisinde bir noktanın milyarda biri kadar mesafede bir ömrü yakalama şansı doğmuş bize; işte bu ömrü tüm beşeri zaatlardan arınarak, ne varsa gerçek ve güzel olana dair onunla yaşayarak özgürlüğe doğru yol almak. Erdemlerin en yücəsi bu olsa gerek.

Sadece 20.yy'dan arta kalan insan manzaralarına bakıyorum ve senin neden bu kadar öfkeli olduğuna işte o zaman anlam veriyorum. Sendeki sessiz öfkenin, bir isyana dönüşümüdür belki, bu yıkık ve harabeli kentten yol alışın. Evet, mahkûmsun, mahkûmuz. Bizim için yaratılamayanları, bizim savaşılarak yaratma sorumluluğumuz boynumuzun borcu be asi kız!

Her güne merhabasını esirgemedi, yüzümüze gülümseyen güneşin tüm sıcaklığıyla merhaba.

16 ŞUBAT 2007

ASİ VE ANARŞİSTE

Dayanmayacak yüreğim, hep ben mi uğurlayacağım. İçimdeki ses çek git diyor, dört yanım uslan diyor. Kalkıp gitmeli bu şehirden, henüz ağaçlar, tomurcuklanmamışken. Bu baharı başka bir yerde yaşamalı. Rüya mı gördüm ben. Kendimi nasıl inandırmıştım oysa hep ben mi uğurlayacağım, göçmen yürekli asileri. Yok, yok yüreğim dayanmıyor artık. Ah asi kız, keşke iki yüreğim olsaydı. Birini burada bırakır ve buradakilerle çarpmasına izin verir, diğerini seninle kanatlandırırdım. Ama yok birisiyle yaşıyorum ve içine sığdırmaya çalıştığım güzel olana dair her şeyle kavgayla, umutla, aşkla, göçmen kuşlar gibi bir bozkırdan bir diğer bozkıra kanatlanıp, uçmak istiyorum. Boran kuşunu bilir misin asi kız, o hiç evcileşmez, güvercin besleyenler onu kafese tıkadı mı, yemini yemez, o artık ve kanatlarını kafese vura vura kendini öldürür. Ne dersin özgürleşmek, evcilleşmemek olsa gerek. Kendimi olmamam gereken bir yerde gördükçe, evcilleştiğimi hissediyor ve kahroluyorum. Kendimi ararken hep olmam gereken yerde oluyorum. Öteki beni ararken bir yerlere ait olduğumu anımsıyorum. Ben ve öteki ben arasındaki savaş sahibini döven dalgalar gibi kendisini aşındırıyor.

Sen rahatsın tabi, büyük fırtınaya yetişmek için çaktırmadan dipten dalga gibi sessizce ilerliyorsun. Uğurlama yarışını sen kazandın galiba, uğurlayan ben olacağım. Sen gideceksin ve ardından buradaki her şeyi sana benze-

duygular ölümle yaşam arasında bir köprü kurmaya çalışanların sözleriydi. Bu sözler içinde bütün beşeri zaatları yenen insanların sözleri olabilirdi ancak.

Felat yoldaş tek güneşimiz tek çizgimiz olan Başkan APO'nun insana sunduğu ışıklı yolu beynine ve yüreğine iyi sığdırmıştı. Hiçbir gücün bu ışıklar dışında, hiçbir yolun onu ne ısıtacağına ne de koruyacağına inanmıştı. Isındığı, kendine yaşam kaynağı olarak seçtiği bu güneşin ışınlarıyla buharlaşıp, ardından yağmur olup hayat suyu olmaya adım atmakta kararlıydı. İnancı, coşkusu tarifsizdi.

Olgun, bir o kadar duru ve mütevazı bir konuşmayla, incitmeden eleştiriyordu.

Tek güneş, tek çizgi etrafında kenetlenmek, Felat yoldaşın umudu ve vasiyeti idi.

MAYIS 1999/ÇARÇELA

FELAT YOLDAŞIN UMUDU!

Ey okyanusların en ıssız köşesi

Umudu saçmış yürek

Seni kalemimle anlatamam kimseye

Sözlerim de yetmiyor

Tarifsizsin çünkü...

Kürdistan dağlarını berraklaştıran ayın ışıkları geceye renk katıyordu. Felat yoldaşla yavaş adımlarla bir kayanın yanına doğru ilerliyoruz. Hayat hikâyesini anlatmaya başlamıştı bile, partiyle nasıl tanıştığını ve o anda yaşadığı heyecanı en soğukkanlı bir üslupla. Henüz duyguları kirlenmemiş çocuksu bir hali vardı.

İki arkadaşı daha vardı, bir gece ateşin başında oturlurken sözleşmişlerdi, kim önce şehit düşerse geride kalan, şehit düşenin ismini taşıyacaktı. Felat yoldaş "artık Felat Mehmet Kadir" ismini taşıyorum dedi. Çünkü diğer iki arkadaşım şehittir. Ben de onlarla buluşmak istiyorum diyordu. Bu

tebilecek miyim acaba? İmkânsız ama mümkün. Senin yerini bütün renginle izleyebiliyorsam, her şeyi, içindeki ahengini de izleyebilirim. Bütün yüreğime sığdırdıklarımla sen ve bütün yüreğime sığdırdıklarını asla unutmayacağım. Terk etmeyi kökünden kazıyarak hep birlikte yol alacaklarımla var olacağım.

Yine hoşça kal demeyeceğim, çünkü yüreğime nakşettiğim özgür insanlarla, özgür hayaller kurmanın onuruyla, hep bir arada yaşayacağım. Onun için yine merhaba.

19 ŞUBAT 2007

HEM ASİ'YE HEM ANARŞİSTE!!!

Kıskançlık hayatın akışı içinde en çok korktuğum şey, ne getirdi başıma bir bilsen. Kabil Habil'i kıskançlık yüzünden vurmasaydı yer yüzünde bu "ölüm" denen canavar olmayacaktı. En azından dini rivayetler ölümün varlığını böyle açıklıyordu. Kıskançlık duygusu, bir şeyi kendine mutlak ait görmenin adı değil midir sence?

Belki bana inanmayacaksın ama asla adını anmak istemediğim bir kavram, bir duygu. Neden mi? Çünkü kıskançlık kendi içinde kin ve nefret duygularını körükler. Bazen insana akıl almaz şeyler yaptırır. Erkek kadının yaratıcı aklının sentezini kısılandı, bin yıllardır gelişen tahakkümün yolunu açtı. Ve bu gün, özgürce gülemiyor, kahkaha atamıyorsak, acılı hayatlar yaşıyorsak, bütün umut ve ideallerimizi öteki baharlarda saklı tutmaya mahkum olmuşsak kökeninde bu kıskançlık denen illet yatıyor. Bir muamma, bir paradoks ve ne yazık ki başa bela. Hatta hiç beklenmedik yerden bazen yüreğe öyle bir saplanır ki "ne olduk delisi" misali ayakları yerden keser, kış üstü yere bırakır ve ne olduğunu anlayamazsın.

Aman aman beni uzak tutun bu beyni ve yüreği körleştiren duygudan. Üstü de size kalsın. Benim hayalini kurduğum kentin bahçesinde yer yok bu kör olasıca şeye. Yaşama büyük bir tutku, sevgi ve aşk ile sarılanların duyguları tertemiz olur, kirli değil.

Sakin beni yargılamaya kalkma asi kız ben yüreğime sevgi tohumlarını serpiştirirken, yalancı meyve tohumlarını ayıkladım.

Ne kıskançlığım kaldı

Ne de onu inşa etmek için

Elimde, kalmadı harcim.

Yüreğimi bir “asi “ (ile)
 Bitmeyen özleme saldım
 Yolunu çizmişsin
 İmrenerek dadandım.
 Geride kalacağım galiba.
 Ben ona yandım.

Sadece şunu diyeyim asi yürekli, ya ben zamansız gelmişim bu coğraf-
 yaya ya da adını sen koy...

Yeni doğan günü müjdeleyen güneşin ilk huzmelerinin çakıldığı zirve-
 lerde, dünyayı ayağının altına almayı hedeflemeyen, hep başının tacı yapmak
 isteyen bir duyguyla bir merhaba daha ayrılığa kafa tutarak.

21 ŞUBAT 2007

HAYAT GİTTİĞİ YERE KADARDIR!

Nokta koymadan ilerle, yolun açık olsun!

Takoz olmayı bekleme benden, lanetlenmek istemiyorum. Bu hayata
 beni bağlayan nedenlerim var, seni de öyle. Belki de aynı kulvarlarda koş-
 turmamızın nedeni bu. Ben labirentlerin yanıltıcı ve şartlandırıcı tuzağından
 vebadan kaçır gibi kaçıyorum. Kaçmam gerek, çünkü alıştırılmış olduğum
 tuzaktan, benliğimi kemire kemire, körebe misali yol aldığımı bildiğimi sandı-
 ğım küçücük egemenler dünyasının girdabında yok olmaktan kurtarmanın
 yolunu arıyorum.

Bir tuzak var ve bütün “ihtişamıyla” yükleniyor. Hayatı göğsünden de-
 lip geçmek gerekiyor, teğet geçmek değil. Şu egemen kadavranın kirinden
 kurtulmak için kendime ufacak bir yol aralamışsam, gerisi gelecektir.

Sen teğet geç, bu kulvara paralel el uzat sadece, sana ait bir şey yok o
 egemenin çöp tenekesinde. Seni fark eden yürekler önce sünger olmasını
 bilecek sonra taşkın sevginin onları kucakladığını fark edecekler.

O zaman hayat dediğimiz hareketin konum ve zaman grafiğinin bize
 neyi göstereceği fazla önemli değil, sonuçta gideceği yere kadar hayatın
 kendisi gitmiş olacak. Ondan sonrası yolun neresinde olacağız acaba? Çok mu

YÜREĞİMDE HEP ÇIĞLIĞIN YAŞAYACAK!

Dünyanın öte yüzüne özgürlük umudunu ekmeye çalışan Rojbin
 Amanos yoldaşın anısına;

Her türlü çirkefliliğin dünya insanına dayatıldığı ve buna karşı Başkan
 Apo’nun şahsında yürütülen insanlığın kurtuluşu umudu olan ideolojimizin
 karartılmaya çalışıldığı bir aşamada Rojbin arkadaş tarihi olan sunumluluğunu
 yerine getirerek dünya gericiliğinin göğsüne bir hançer gibi saplandı ve insan-
 lığın özgürlüğü mücadelesinde en kahraman direnişçilerin saflarında yerini
 aldı. Alaca karanlığı yırtıp, yeni güne merhaba diyen güneş gibi...Yeni doğacak
 günlerin kucaklayıcısı gibi... Ardına dönüp bakmadan insanlığın özgürlüğünün
 bu topraklarda ekin olup serpileceğini bilerekten.

Kim bilir belki de bilim teknik dergilerinde bahsedilen galaksilerde bir
 hayat olabilir diye oralara kadar bir mesaj yollamak istiyordu.

Belki de bedeninden serpilecek bir parçanın oralara hayat vereceğinin
 umudunu kurmuştu.

Seni tarif etmek için gücüm yetmiyor Rojbin yoldaşım... Ama beynim-
 de ve yüreğimde hep bu çığlının yaşayacak “her türlü geriliklerden arının,
 Önderlik etrafında kenetlenin”

KASIM 1998/ESENDERE

ları ışığında 2001- 2002 kışından bu yana hep yoğunlaşıyorum. Bütün yetersizliklerimi aştığımı söyleyemem. Çünkü birçok yerde müdahale etmem gereken yerde, tavır takınmam gereken yerde suskun kaldım. Zaman zaman net görüş bildirmekten hiç çekinmedim ama yetersiz. Bu günden sonra daha da net tavırlar takınmasını bilmeliyim.

Kadın özgürlük hareketi, Önderliğin çabalarıyla örgütlü bir güce dönüştü ve bugünlere geldi. İkiyüzlü olmamak gerekir. Objektif gerçeklik ne ise ona göre yaklaşmak gerekir.

Bundan sonra kadın yoldaşlarıma olan yaklaşımıma daha derinden ele almaya çalışacağım.

İşte Beritan yoldaş, bugünü böyle anarak sana atfen bunları yazıyorum. Gittiğim her yerde umut heybemde sen olacaksın. Beynime ve yüreğime kazıdım senin asi ve teslimiyet tanımayan cesur yüreğini.

Hoşçakal demiyorum çünkü hep yanımdasın, yanımdayım.

önemli, hayır. Zaten yürek, yolu doğru sevgiden geçen bütün güzellikleri bağrına basmış olacaktır. Yol noktasız uzayıp gider, yürek, akışı içine sığdırdığı onca şeyi nakşede nakşede çarpar.

Bu günlük bu kadar, ruhumu mengeneler arasında sıkıştırmadan tazelemem gerekiyor.

Yeniden merhaba anarşist ve asi kız! Çünkü satırların sonuna “hoşça kal” yazmak iğrenç geliyor bana. Ama yine de sen;

Yalnız kalmasını öğrenemeyenlerin

Birlikteliğine inanma sakın.

Bu da asi’den asice bir uyarı.

16 ŞUBAT 2007

ASİ VE ANARŞİSTE!

Dün 16 Mart Halepçe katliamının yıl dönümüydü. Televizyonda bedeni yanan çocukları bir kez daha insanlığımdan utanarak izledim. Anneler, babalar ve henüz yaşamının baharının tadına varamamış çocukların hayata veda edişlerinin derin acısını yüreğimde hissettim. Üzerimizde egemenlik süren o gaddar kadavranın kahpe hükümranlılığına karşı isyanıma ara vermeden sonuna kadar devam sözünü yineledim. Her zaman şunu düşündüm, daha doğrusu iliklerime kadar hissettim “zordur acıya katlanmak ve dayanır bir yürek ister.” Dayan dayanabilirsen. Daha kaç masum insanın donmuş bedenini televizyondan, radyodan veyahut gazete manşetlerinden izleyeceğim, duyacağım acaba?

Alnımıza mı yazılı bu feryat, acı, hüznü dolu melodilerin; sazın, udun veyahut lir’in tellerinden kulaklarımızı her daim çınlatışı. Ağlamak hep bize mi düşecek?

Hayır! Zaman tünelinin geçmişine bakarak kendi yazgımıza boyun eğmeyeceğiz artık! Geleceği var bu işin hem de masmavi umutlarla kaplı. Bir yerlere aidiz muhakkak ama tanrıların yazgısına değil, asla bizim yazgımız öyle olamaz, yüzü kâr hırsından başka bir şey göremeyen harami saltanatlarının gibi de olamaz. Yaşadığımız tüm acıların toplamı, onların mirası. Bütün kurdukları kentler yalanın, dolanın meskeni olmuş ve bugünkü güncelleşmiş versiyonunun ışıklarına uzaktan bakarken bize hoş bir görüntü sunabilir.

Ancak aldanmamalı bu bir yanılsamadır. Oysa? Neleri alıp götürmedi ki bizden.

Yeniden kurmalı, her şeyi fark ettiğimiz diyarların sevgi duvarlarını yeniden nakşetmek için tutkuyla isyan ateşini zirvelerinde yaktığımız yüce dağların içinde yeniden kurmalı, yeniden bestelenmeli yarınların umut kokan ezgileri. Biliyor musun asi kız en büyük hayalim nedir-birisi-yer ve mekân fark etmez, bütün olasılıkları yerle bir ettiğimiz bir buluşmayla herhangi bir dağın zirvesinde bir özgür türküyü seninle ve sadece seninle seslendirmek.

Bir merhaba daha, aradığımı sende bulmuş olmanın coşkusuyla.

17 MART 2007

ASİ VE ANARŞİSTE!

Ayrılığın şiirlerini yazanlara hep öfkeliyimdir, nedense ilk kez onlara biraz da olsa anlam vermeye başladım. Belki bana kızacaksın ve yüzüme vuracaksın, bu bir zaaf göstergesidir diyeceksin ama umarım beni bağışlarsın. Bazı anların kaldırılması için taştan bir yüreğe sahip olmak gerekiyor.

Tüm olup bitenler bir yana dursun, Zagros'a doğru yol alırken hafiften çiseleyen yağmur altında yavaş yavaş, adım adım ilerlerken bir tek şey düşündüm "kıskançlığın" yol açacağı felaketi!

Evet, asi kız bir tek bunu düşündüm. Hem komik hem trajik hem de hala içimizde yaşayan geleneksel toplum faciasını hayretler içerisinde ben ve öteki beni sessizce tartıştıran anlamaya çalıştım. Olur da bu kadar olmaz, gördüm ama bu kadarını değil, narkoz kullanılmadan ameliyat masasında attığım çığlıklara rağmen bıçakla doğranıyorum sanki. İlk kez demeyeyim ama hayatım boyunca çektiğim en derin acılardan birine tanık oldum. On altı yıl içimizde yaşayanı ve bu uzun yılların sevgi adına öğrettiği şeye bak. Bana sorarsan asi kız onun adı nedir diye şöyle bir cevap yazarım sana, Ortadoğu'da katledilmiş olan sevgi anlayışının içimizdeki uzantısının versiyonu diye yazarım. Böyle bir insan nasıl sevebilir diye düşünüyorum bu günlerde.

Garip olan şu; aylardır aynı ortamı paylaştığın, en çok samimi olmak istediğin, yardımına koştuğun, kafa yorduğun, ona karşı saygıda kusur etmediğin bir insan, nasıl oluyor da bu kadar öfkeyi kendi içerisinde sana karşı besleyebiliyor, anlayamıyorum doğrusu. Her ne pahasına olursa olsun, karşılaştığım manzara, televizyonlarda izlediğim töre cinayetlerinde kurban edilen

MERHABA BERİTAN YOLDAŞ!

Sana, bu anlamlı günde neler yazabilirim diye düşünüyorum. Bugün herkes, yoldaşlar her yerde seni anıyorlar. Ne mutlu sana, huzur içinde yat. Şu anda seni anlatmak için cümle kurmakta zorlanıyorum. Senin özgürlük umudun, toprağa ekip dünyaya serpiştirdiğin gün dünyaya geldim. Kusuruma bakma 2001 yılında bunu fark ettim, geriliğimi bağışla. Bizlere bıraktığın anıları geçenlerde tekrardan okudum, seni bir kez daha anlamaya çalıştım.

Alaşılmışlıkların, sıradanlıkların hep ötesinde seni görmek, şimdiki zamanın ötesinde saklı özgür geleceğimizin içinde mavi yolculuğun çıkmış gibi senin silüetini gözlerimin içinde canlı tutmak ve öyle hep yanımda seni hissetmek ve senin şahsında tüm kadın yoldaşlarıma senin özgürlük çizgin doğrultusunda yoldaşlık etmek bana büyük bir onur veriyor.

Senin şahsında aşkı, tutkuyu bir kez daha hem de en yakıcı gerçekliği ile kavramaya çalışıyorum. Evet Beritan yoldaş, duygularına gem vurmadan her şeyi yaşamın her alanı sosyal bir varlık olan insanın bütün yönlerini hiçbir beşeri zaafa yer vermeden ve geriliklere meydan okuyarak yaşadın. Herkes bunu başaramazdı. Ama sen başardın. Duygunu, düşünceni Önderliğe bağlılığını işbirlikçiliği kalbinden vurarak ispatladın. Senin şahsında ölüm bir kez daha özgürlüğe karşı yenildi.

25 Ekim 1992'yi tarih yazıyor ve yazmaya devam edecek. Bugünün adını hep böyle belleklerime kazıyacağım "bugün tanrıça ana bir kez daha derin uykusundan dirildi." hem de kendi rengiyle. Derin sessizlik dipten gelen bir dalga gibi anafolara dönüştü ve meydan okumaya başladı beş bin yıllık tahakkümcü zihniyete.

Senin şahsında kaç peşmerge silah bıraktı.

Evet Beritan yoldaş, tarihin sana tanıdığı an'a en yüce anlamı yükleyerek özgürlük meşalesini doruklarda en onurlu cevabı vererek iyi yaktın. Hem geçmiş hem de gelecek zamanda hak ettiğin yeri buldun.

Bir rastlantı ama bu kutsal günde doğmam beni kadın kurtuluş ideolojisi ve erkeği öldürmek konularından sorgulamaya neden oluyor. Neden olmaktan da öte bir sorumluluk artık benim için. Ne kadar kadına doğru yol arkadaşlığı yapabilirim? Kendimi iyi gözden geçirmeliyim. Beş bin yıllık tahakkümcü zihniyetin etkilerini adım adım nasıl yıkabilirim? Önderliğin savunma-

BÖLÜM 3

ŞEHİT YOLDAŞLARA İLİŞKİN YAZILAR

insan manzaraları karşısında çektiğim acıyı bir kez daha yaşadım. Kör olası kör duygular.

Sen de yazmıştın daha doğrusu söylemiştin, karşıdaki cinsi bir insan olarak sevmeyen, yürekte bireysel anlamda bir yer ayırmak anlamsızdır. Sen bana aitsin kavramı ne kadar çirkinmiş. Nerdeyse doğadaki herhangi bir nesneye, benim kadar iyi duyamazsın, zaman ayıramazsın diyecek bir anlayışla yüz yüze kalmaktan bahsediyorum, sevgi adına katliam yapmanın alası diye buna derim.

Bütün bunlar olup biterken, tahammül sınırlarını zorlayarak olgun bir anlayış sergileyebilmemle kendi açımdan bir zafer kazandım galiba.

Sende de bunu gördükten sonra, duygularına gem vurmayıp, her şeyi yüreğimin akışına bırakmamın beni iyi bir noktaya getirdiğini gördüm.

Sana en büyük hakareti ne zaman yaparım biliyor musun? Her şeyi sana benzeterek ve yahut bütün sevdiklerimi sende görmeden yaşamaya başladığım zaman. İşte bu zamanın akışı bende başlarsa asıl ihaneti o zaman yaşamaya başlarım.

Yeniden merhaba; her şeye rağmen merhabayla sana seslenmek hoşça kal dememin buruk ve hüzünlü atmosferinden daha iyidir.

Sevgi ve saygılarımla

19 MART 2007

HEM UĞURLAMA HEM KUTLAMA!

Her yıl Newroz bayramını coşkulu bir havada kutlardım. Bu Newroz arifesinde terden sıırıslamak oluncaya kadar halay çekemedim. Neden acaba?

Rızgar, Armanç ve Veysi arkadaşları kuzeye uğurlamanın buruk hüznünü yaşadığımdan Newroz'u coşkulu karşılayamadım.

Rızgar arkadaş belki de son günlerde duygularını konuştu. Gerçi çoktan onu en iyi arkadaşlarım listesine almıştım. Bunu kendisine de söylemiştim zaten. Ama döktürdükçe döktürdü. Kendine iyi bak, kuzeye gitmek zorunda değilsin, böyle iyisin, şöyle iyisin, seni unutmayacağım... Yaramaz Rızgar'ın yerini bambaşka bir Rızgar almıştı. Neden ayrılık zamanı gelip çatmıştı yoldaşlar böyle davranır, anlamış değilim. Bir insan bir değer hak ediyorsa yaşam içerisinde paylaşılan ortamda ona yansıtmak lazım. Ben asla

sevmediğim bir insana yakın duramam ama her şeye rağmen saygıda kusur etmemeye dikkat ederim.

Rızgar arkadaşım yüreğimi dağladın, canın sağ olsun. Nereye gidersen git bende yarattığın olumlu izlerinle kalbimde yaşayacaksın. Yolun açık olsun, amacına ulaştın ve başarılı bir militan olacağından eminim.

Veysican en çok seni ve geleceğini merak edeceğim. Bu saf ve dağınık halinle zorlanacağına benziyorsun. Kendine ait dünyana bizi hiç sokmadın. Aşırı dürüstlüğü bazen başına bela olabilir. Bu noktada seni çok eleştirmiştik. Umarım dikkate alırsın. Evet, “hızlı ve kirli” tarzın sahibi arkadaşım en son seni kucaklarken yine mütevaziliğini konuşturdu “kusurumuz olmuştur özelleştirimi veriyorum” kusur benim be arkadaşım. Boş ver, sen yoluna devam et, geride bıraktığımız olumsuzlukların törpülenmeyen üstü bende kalsın.

Hayata hep zirvelerden

Bakmalı.

Çünkü asi'ler

Asi yerlerden kucaklamalı hayatı.

Ve sen asi kız

Gözlerinden belki

Asi'ce yaşamak istersin

Ne denilebilir ki buna

"yolun açık olsun" dan başka.

2 NİSAN 2007

ASI'YE

İyi mi, kötü mü bilmiyorum ama dün bir rüya gördüm. Gün boyu düşündüm rüyamı bir taş üzerine oturmuş, hüzünlü hüzünlü düşünüyordum. Var gücünle sana doğru koşuyordum. Sanki hayatımın en hızlı koşusunu yapıyordum. Ancak yetişmeden uyandırıldım. Bir terslik mi var acaba? Yoksa seni Serhat'a yollamayacaklar mı? Hüzünlü ve moralsizdin. Amaçlarına ve hedeflerine bir çelme takılmasına asla müsaade etme. Sen başaracak güçtesin.

Neyse, sonuçta bir rüya, geleceğini çok merak ettiğimden böyle bir şekilde gerçekleşti. Ama rüyada da olsa seni bu halde görmeyi asla istemem. Kusuruma bakma bu gün yazacak şeyler bulamadım. Ancak; şu birkaç mısrayı yazmadan geçemeyeceğim galiba.

Yarınlardan koparıp

Almalıdır mutluluğu insan

Şu yaşamda

En kolay iştir ölmek

Asıl güç olan

Yepyeni bir yaşamı başlatmak

10 NİSAN 2007

Armanç seninle koştuğumuz maratonun ilk metreleri muhteşemdi. Ne olduysa koşunun son metrelerinde oldu. Birbirimizi çok zorladık, fazla kafana takma tek düze ilerleyen arkadaşlıklardan hayır gelmez zaten. Bir de daha önce sana söylemişim. "seni uzaktan daha çok seviyorum" onun için en çok özleyeceklerim anasına senin ismini yazıyorum. Kuzey sana yarayacak ve burada sana kavratamadığım şeyleri orada gün gün yaşayarak kavrayacaksın. Ayakların yere basmalı arkadaşım, Güneydeki hesaplar Kuzeye uymaz. Gidişine çok sevindim çünkü buna ihtiyacın vardı. Zaman bizi bir daha bir araya getirebilirse yaşam üzerine daha objektif bir pencereden bakıp, derin sohbetlere yine dalacağız.

Newroz'un arifesinde yola çıktınız. Tüm özlemlerimizin buluşmasını sağlayacak zafer gününde buluşmak umuduyla uğurluyorum her üçünüzü.

Sevgi ve saygılarımla.

Asi ve anarşist; 8 Mart dünya emekçi kadınlar gününü de kutlamadım. Bu nedenle hem 8 Mart dünya emekçi kadınlar gününü hem de 21 Mart Newroz bayramını kutlar, en içten ve en derin sevgi anlayışımla seni kucaklıyorum.

Doğada tüm güzelliklerin boy vermeye başladığı bu günlerde, senin için de yeni bir ufuk açılımı diliyorum. Hiç kuşum yok ki önümüzdeki günlerde yüreğinin götürmek istediği yere yol alacaksın. Newroz yeni gün anlamı taşıyor ve ben 2007 yeni gününün senin için yeni bir başlangıç ve amacına ulaşmada yeni bir köprü olmasını diliyorum.

Sana yaraşır bir pratiğin sahibi olman dileği ile.

Yeniden merhaba.

21 MART 2007

ASI'YE

Benden başka şu ağacın gölgesinde oturup da defterine yazı yazacak olan olacak mı acaba? Hep zamanım burada ölsün isterim. Gelgelim her zaman omzumda taşıyamayacağım kadar ağır yükün altında kaldığımı hisseder her güne merhaba dediğimi sana yazmak bir o kadar zor oluyor.

Etrafıma bakıyorum; karşıma Kure Jaro'nun karlı yamaçları ile to-murcukları yavaş yavaş çatlamaya yüz tutmuş ağaçlar var. Sonbahar ve kış atlatmışlar, yeniden filizlenmenin kıvancını yaşayacaklar bu günlerde.

Ben de en çok bu baharla birlikte doğmak istemiştım. Ah şu sorumlu-luklar, yürek bile kaldırmıyor artık. Her gün güneş bizden yana doğar ama biz ne kadar farkındayız doğrusu, doğru cevabı nedir ben de bulamadım henüz. Ah asi kız evrendeki mekânına geceleri, gökyüzü sakın olduğunda hep bakı-yorum, bazen kara bulutlar engelliyor beni. O zamanda güler yüzlü siluetin karşımda gözüküyor ve seyre dalıyorum sıkılmadan utanmadan.

Belki bana kızarsın neden beni bu kadar düşünüyorsun diye, haksız da değilsin. Ortadoğu’da kadın olmanın ne kadar zor olduğunu sen söylemiştin. Seni anlamaya çalışıyorum bu günlerde. Evet haklısın. Bu konuda, öncelikle birbirimize insan gözüyle bakmayı başaramadığımız bu günlerde, kolay sev-meleri aşip tutkuyla âşık olmanın, aşk yaşamının yakıcı gerçekliğini kavraya-rak, mevcut zamanın tüm kirli yanlarını aşarak geleceğe uzanmanın ne kadar zor olduğunu anlatmak işin en zor kısmı.

Yaşadığımız coğrafyada o kadar düşürölme var ki; bencil erkek ege-men sistem, nerdeyse kadına “senin kurtuluşun, ancak ölüp ve erkek olarak doğman” ile mümkündür diyecek. İşte beynimize bin yılların nakşettiği ve halen dayatarak yaşatmak istediği odur. Benim de alışmak istemediğim bu-dur işte. Yalnızlığımı ve derin sessizliğime razı olurum ama bir daha dönüş yapamam o kapana. Kendi farkıma vardıkça, yıkılıyor beynimde egemen kadavraya ait kentler. Bir bir zincirlerimi koparıyorum.

İstemeyerek de olsa beynimde işlediğim günahların kefaretni nasıl ödeyebilirim. İşte karşı karşıya olduğum soru. Yeniden merhaba! Her zaman yanımdasın.

23 MART 2007

ASİ VE ANARŞİST'E

Özgürlük de bedel ister, sevmek de. Bize birçok figürün önünde alçal-mayı yutturan ve halen yutturmaya çalışan hiyerarşik sistem, bizi o kadar uzaklaştırmış ki şefkatten, sevgiden bedelini günü birlik hayat zaten her gün ödetiyor. Adına hayat dense tabi. Dayanılması güç, hazmedilmesi güç. Aynı patikalarda beraber yol aldığın insanlarla, aynı düşünceleri, aynı duyguları paylaşmamam ne kadar acı. Gülssem mi? Ağlasam mı? Bilemiyorum ama bu mücadeleye yıllarını vermiş yoldaşlarımızın geleneksel toplum anlayışlarını aşamamış olduklarını görmek beni adeta çıldırma noktasına kadar götürüyor. Yıllarını vermiş, saçların beyazlatmış, ama hala yanındaki kadına hizmetçi gözle bakıyor, bu bey efendi. Ah zavallı diyesim geliyor, kendini hala ortaçağ-

da mı sanıyorsun yoksa. Bir toplumsal felaketle karşı karşıyayız, dikkatini çekerim asi kız. Zaman öğretiyor be arkadaşım.

Neden kadın erkek sistemine bel bağlamamalı? Hale içimizde kadına koyun sürüsü gibi bakanlar varmış ve istediği yöne sürebileceklerini zannedi-yorlar. Yazık çok yazık sınıfta kalacaklar galiba.

Çıkmamış candan umut kesilmez derler ama kokuşmuş ve hala gele-neksellik kokan canların canı çıksın artık. Kendilerini alıştırmışlar bir kere hep eyvallah dedirtmeye ve öğle yol alacaklarını zannediyorlar. Fakat nafile, avuç içlerini yalarlar.

Zor olan nedir biliyor musun asi kız, ateşten bir top da yapsan kendini, bu donuk beyinleri harekete sokman ve onları 21. yy. gerçekliği ile bütünleş-tirmendir.

Bir ara sen yazmıştın ilk satırda yazdığım sözü “özgürlük bedel ister.” Çok haklısın. İstenen ve gereksinen bir hayatı, özgürce yaşamak için daha ne kadar bedel ödeyeceğiz bilmiyorum ama bence tahakküm kokan her söz, toplumda işlenen cinayetler kadar ağır bir suç durumunu kapsamaktadır.

İşte böyle bir hal içindeyiz asi kız. Onun için her zaman dediğim gibi yakıp yıkmalı bu kenti, sonra yeniden kurmalı. Bu kentin sakinleri bize göre değil, alışmadan, takılmadan yola devam etmeli diyorum. Sevginin, aşkın her gün lekелendiği bu kentten demir alma vakti geldi. Merhaba yeni ufuklar, vazgeçilmez sınırında yüzen tutkular, ölümle alay eden sevgiler, militan hayatlar.

Merhaba asi kız

Sen ordasın bilirim sessizce yinelemektesin yine

Yüksek zirvelerin türküsünü

Kim bilir senin ütopyalarını

Yüreğin Tendürek

Beynin Ararat olmuş

Derin sessizliğine gömülmüşsün belki

Damla damla

Büyüyor sevincin

Nabız atışların Serhat için olunca